ALICE SHARPE

Fuga miresei

Traducerea şi adaptarea în limba română de NICU

APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Cameron Nance se afla în faţa uşii duble, masive, a bisericii, cu ochii închişi, strângând în mână buchetul de mireasă. Gândurile îi erau răvăşite, buzele tremurătoare, respiraţia grea, sacadată.

Ştia că, dincolo de portal, o aştepta tatăl, derutat de dorinţa ei de a lua aer, cu câteva clipe înainte ca domnişoarele de onoare să pornească spre altar. Era conştientă că, în curând, va obosi s-o mai aştepte, va ieşi şi o va trage înăuntru cu forţa. Apoi, îi va lua braţul şi, împreună, vor porni în întâmpinarea destinului.

Tatăl îl plăcea cu adevărat pe logodnicul ei, Benjamin Rinaldi. îl considera deja fiu. Chiar jucau golf împreună. Unul dintre canaturile enorme se deplasă câţiva centimetri şi el privi afară.

- Cameron?

- Ah, tată! Numai o clipă, te rog!

- Dar, draga mea ...

- Doar o secundă! îi ceru ea.

Uşa se închise din nou şi Cameron înţelese că nu

mai era vreme de pierdut. *Ce variante am?* se întrebă ea, urmărind maşinile ce treceau în viteză prin intersecţie.

Gandeşte-te. Acum!

La ce să se gândească? Ori intra în biserică si-i spunea tatălui ceea ce tocmai aflase - si asta ar fi însemnat oprirea nunții, scandal, lacrimi, supărare, acuze - ori mergea mai departe si se mărita cu Ben, făcându-se că nu stie nimic si încercând să-şi construiască viitorul pe o minciună.

Prima variantă ar fi fost devastatoare. A doua nici nu putea fi luată în discuție.

Luminile semaforului se schimbară si masinile se opriră, o lucioasă decapotabilă gri venind în frunte. Bărbatul de la volan avea drept unic pasager un câine dalmațian, ocupând jumătate din bancheta din spate. Şoferul nu se uita spre mireasa aflată la doar patru metri de masină si cu câteva trepte mai sus, însă ea cu siguranță îl privea.

Bărbatul acesta era liber. La schimbarea culorii semaforului, putea pleca oricât de departe ar fi dorit.

Usa se deschise iar, lăsând să se audă un cântec bisericesc. Tatăl afisa obisnuitul aspect sever, de bancher.

- Cameron, pentru numele cerului, au început să cânte. Vino înăuntru. Acum!

Cuvintele iesiră singure din gura ei:

- Eu ... nu pot merge mai departe!

încruntară sprâncenele.

- Ce?

- îmi pare rău. Va trebui să te descurci fără mine ... te rog!

- Nu fi absurdă. Asteaptă aici. Mă duc să-l chem pe Ben ...

- Nu! izbucni ea si, cersind îndurare din priviri, îi puse în brațe buchetul de flori.

- Ce naiba ... ! îngăimă el.

însă Cameron tocmai descoperise o a treia posibilitate. Putea fugi.

Trânti uşa bisericii în fața tatălui prea uimit să mai reacționeze. Coborî treptele în viteză. Alergă spre semaforul care tocmai îşi schimba culoarea, blocând-o pe trotuar, între maşinile care încetineau şi cele ce

porneau. Auzi un zgomot şi pe tatăl ei strigând-o pe nume. Privi peste umăr la timp să-l zărească pe logodnic ieşind la soare, oprindu-se lângă tată şi uitându-se în direcția ei.

- Cameron! strigă Ben.

O voce uimită, bărbătească, răsună în spatele ei.

- Ce dracu .!

Se întoarse şi-l descoperi pe şoferul decapotabilei. Prin voal, observă un individ aspectuos, în jur de treizeci de ani. Arăta cu degetul şi rămăsese cu gura căscată.

- Acela este Ben Rinaldi! spuse el.

- îl cunoşti? întrebă ea, şocată.

- Sunt invitat la nunta lui.

- S-a contramandat.

O pereche de ochi căprui, perplecşi se fixară asupra ei, peste rama ochelarilor de soare.

- Ce se petrece aici?

- Cameron! Strigătul lui Ben îi ajunse iar la urechi.

Acum, semaforul arăta verde şi claxoanele începură să sune a nerăbdare.

Cameron lăsă deoparte bunele maniere, ezitările şi chiar logica, încuindu-le într-un sertăraş al minții. Apoi deschise portiera decapotabilei, ceea ce-i aduse din partea şoferului o exclamație de surpriză.

- Te-ar deranja să mă iei şi pe mine?

- Eu ...

Nu-i mai aşteptă răspunsul. Se aşeză pe locul din față, trăgând după sine kilometri întregi de dantelă.

- Stai puțin! zise el.

Claxoanele continuau să urle. Ben pornise în direcția lor.

- Dă-i drumul! scrâsni ea, trântind portiera si - slavă cerului - după o pauză de o secundă, soferul se supuse.

Cameron îsi dădu la o parte voalul si privi în urmă. Ben, împreună cu tatăl ei, rămăseseră pe trotuar complet uimiți, uitându-se după decapotabila care le răpea fiica si, respectiv, viitoarea soție.

Ben stia sau ar fi putut ghici motivul.

Tatăl ei n-avea habar.

închise ochii. Dalmațianul o linse pe obraz.

***

David Cutter îsi dojeni câinele, Domino, privind din când în când spre maldărul de dantelă albă de alături. Femeia se chinuia să-si aranjeze ținuta răvăsită si voalul. în final, îl smulse, aruncându-l pe jos.

- Uite ce-i ... începu el.

Apoi ea se întoarse, iar David descoperi că, fără voal, trăsăturile feței acaparau întreaga atenție. Puri si intensi ca un lac de munte, ochii albastri uimitori erau încadrați de sprâncene negre, drepte. Părul închis la culoare si lucios era adunat în coc, dar câteva suvițe rebele serpuiau peste tenul de fildes cu nuanțe roz în obraji. Rochia era destul de decoltată în partea de sus cât să dezvăluie rotunjimile sânilor. Apoi se strângea pe talia delicată, pentru a se revărsa abundent spre poale.

- Da? răspunse ea, cu voce plăcută si hotărâtă.

David era pe cale s-o admonesteze. Voise să-i spună că nu putea dispune de masina lui. Să protesteze împotriva modului în care tocmai îl părăsise pe Ben! La naiba, multe ar fi avut de zis, dar vocea i se împotmoli ca traficul pe o autostradă la oră de vârf şi se pomeni murmurând:

- Ce s-a întâmplat?

Femeia ridică mâinile demonstrativ.

- Nu ți-e clar? M-ai salvat.

- De la ce te-am salvat?

- De la măritişul cu acel ... acel nemernic. îți mulțumesc!

David încetini puțin şi-i aruncă o privire.

- O singură problemă ... „nemernicul ăla” este prietenul meu.

- Trebuie să-ți alegi prietenii cu mai multă grijă.

- Tocmai tu vorbeşti? spuse el, privind peste umăr. Eu mă rezum să joc tenis cu Ben - tu erai pe cale să te măriţi cu el.

- Nu mai pune sare pe rană, răspunse ea. David simţea privirea insistentă, studiindu-i profilul. într-un târziu, ea adăugă: Cum te cheamă?

- David Cutter.

- Ciudat. Nu mi-a pomenit acest nume.

- Totuşi, mie mi-a vorbit despre tine. Trebuie să fii Cameron Nance.

Ea se uită înapoi. Oare se aştepta să fie urmărită?

în ce dracu se vârâse? se gândi David. Răpise mireasa, asta făcuse, şi urma să suporte consecinţele. Bucluc! Asta reprezenta ea. O rochie albă de dantelă, prevestind necazuri!

Trecu de curbă şi trase pe dreapta, ceea ce-i atrase o nouă privire a ochilor minunaţi, ce păreau din ce în ce mai albaştri de fiecare dată când îi întâlnea. Cu efort, David îşi păstră cumpătul şi spuse:

- Cât de greu mi-ar veni, trebuie să admit că nu sunt un cavaler în armură strălucitoare şi nu colind lumea salvând fecioare, oricât ar fi de răpitoare. în afară de asta, eşti mireasa lui Ben.

- Continuă-ţi doar drumul.

- Cu ce scop? Peste câteva momente, te vei răzgândi si-mi vei cere să te duc înapoi la biserică.

- Ce te face să crezi una ca asta? izbucni ea.

- Am trei surori.

- Şi?

- Şi toate trei s-au măritat. David hotărî să treacă sub tăcere divorţurile care urmaseră. în familia lui, evenimentele respective se succedau la fel de sigur ca iritaţia după o zbenguială în urzici. Femeile erau instabile, schimbătoare, capricioase. Un timp, crezuse că doar cele din familia lui erau asa, dar în ultima vreme văzuse comportamente similare la prietenele lui, sau la soţiile prietenilor. Sau - ca acum - la

cele pe cale să devină soții.

- Voiam să spun doar că nelinistea este absolut normală înaintea unui pas atât de împortant. Nu-i nici o mirare. Am să întorc .

Cameron îl întrerupse cu un „Nu!" impetuos. Ignorând-o, el continuă:

- ... si te voi duce înapoi la biserică ...

- Nu! Cu nici un preț!

- ... astfel încât tu si Ben să ...

- Nu vreau nici să-i mai aud numele!

- Atunci, unde doresti să mergi? întrebă el, împăciuitor. Fiind aproape de intrarea pe autostradă si întrucât ea nu părea să aibă un răspuns, opri motorul si se întoarse s-o privească-n față.

Mare greseală. Ea clipea des si-si musca buzele. David îsi mută atenția asupra propriilor mâini.

- Toți cunoscuții mei sunt la nuntă, spuse ea, în final.

- Atunci, acasă ...

- Acolo mă vor căuta în primul rând.

Domino hotărî probabil că atmosfera trebuia destinsă, fiindcă îsi alese exact acel moment pentru a-si relua eforturile de a se împrieteni cu pasagera.

David încercă să-l prindă pe dalmațian, însă acesta se eschivă si se apropie de Cameron, spălând cu limba tot ce-i iesea în cale. Ea acceptă baia improvizată cu un surâs care-i provocă lui David o strângere de inimă. Se lăsă pe spătar, buimăcit de frumusețea celei ce mângâia potaia prostuță, împingând-o usurel spre locul ei, pe bancheta din spate.

Păru să observe privirea lui uimită. Drept explicație, zise:

- Lucrez cu animale.

- Ascultă, spuse David, uitându-se la volan, la parbriz, oriunde numai s-o evite. Nu stiu ce s-a petrecut între tine si Ben. Ridică o mână pentru a o împiedica să-l întrerupă. Nu, te rog nu-mi povesti, nu-i

treaba mea! De fapt, Ben si cu mine nu suntem prieteni apropiați ...

- Atunci, cum se face că ai venit la nuntă?

- M-a invitat.

- Lucrezi cu el si cu tata, la bancă?

- Nu, sunt antreprenor, construiesc case. Ben si cu mine facem parte din acelasi club sportiv. Oricum, nu despre asta-i vorba. Mă simt ca un complice. Desigur, orice ar fi făcut Ben, sau ce crezi că a făcut ...

- Simți nevoia să-i repeți mereu numele?

El oftă si-si trecu o mână prin păr.

- Ce anume doresti, de fapt, Cameron Nance?

- Habar n-am, răspunse ea, muscându-si buzele. Să mă gândesc. adăugă ea. Toate s-au petrecut ... atât de repede.

„Nu mai spune", îsi zise el, dar rămase tăcut. Nu s-ar fi ajuns aici dacă Anna ar fi venit, asa cum plănuiseră. Anna Garret era prietena lui actuală, pentru moment plecată în străinătate pe post de consultant pentru echipamente de calcul. Ea ar fi trebuit să fie acum în maşină. Ar fi trebuit să ajungă la timp, în aşa fel încât să poată participa amândoi la căsătoria lui Ben Rinaldi, dar n-o făcuse. Dacă s-ar fi deranjat să-l sune, n-ar mai fi pierdut vremea s-o caute la apartamentul din Londra. împrăştiata de Anna îl făcuse iar să întârzie - exact atât cât să ajungă la biserică în clipa când zăpăcita de alături se hotărâse să dispară de la propria nuntă.

- Nu te grăbi, zise el.

Se întreba ce făcuse Ben s-o supere în halul ăsta. Totuşi, nu-l interesa. După părerea lui, amicul avusese baftă să scape.

Răspunsul ei întârzia prea mult.

- Iartă-mi insistența, dar unde doreşti să te duc?

Ea îşi ridică bărbia, înfruntându-i privirea. Niciodată în viață nu mai văzuse o figură ca a ei, atât de fină şi totuşi, atât de hotărâtă. Tenul ei mătăsos te îndemna să-l atingi.

- Probabil că, nunta fiind ... anulată, ai vrea să te întorci acasă.

- Deocamdată nu am casă, zise el. Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, adăugă: în ultima vreme am lucrat afară din oraş, construind o vilă pe coastă. Acum, mă îndrept spre locuința mamei, cam la şaptezeci de kilometri de aici, la o reuniune de familie. Aveam de gând să nu rămân la petrecerea voastră.

Ochii ei expresivi se deschiseră brusc.

- Ah, Doamne, petrecerea! David înțelese pe dată că n-ar fi trebuit să i-o amintească. Tata a plătit în avans toată organizarea.

Aşa se face de obicei, îşi spuse el.

- Sculptura în gheață se va topi.

Fără îndoială.

Se astepta s-o vadă izbucnind în plâns, dar n-o făcu, iar el încercă să-si amintească ce-i povestise Ben, exceptând faptul că tatăl ei îi era sef si că ea arăta grozav. Nu cine stie ce, îsi dădu seama David.

Cum ajunsese oare prieten cu un asemenea nătărău? De ce nu-i spusese nimic despre focul din ochi, despre sufletul care palpita în acel trup subțirel?

îi trecu prin minte un gând oribil. Oare Ben observase cine era la volanul masinii care-i luase mireasa? Dacă da, va considera că David si Cameron se cunosteau si că fugiseră împreună?

Foarte neplăcut! Asemenea neînțelegere îl putea face să piardă un bun partener de tenis. Va trebui să clarifice lucrurile.

- Te fac să întârzii, spuse ea.

- Păi ...

- Va fi multă lume acolo?

- Sigur că da. Toți Cutterii de pretutindeni.

- Numai membri de familie?

- Este un picnic de comemorare. De la divorț, mama locuieste împreună cu bunica. Buni va împlini nouăzeci si doi de ani, luna viitoare. Trecu sub tăcere faptul că începuse să se senilizeze - aprecierea îi aparținea chiar ei.

- Uite ce-i, adăugă el, dacă ai nevoie de bani pentru hotel, as putea să-ți ...

Ea îl prinse de mână, împiedicându-l să scoată portofelul. Atingerea delicată a mâinii micuțe si foate fine îl surprinse. îi întâlni privirea si, desi ea îi eliberase încheietura, ar fi putut jura că-i simțea încă atingerea gingasă a degetelor.

Cu o expresie aproape îngrozită, îi spuse:

- Dacă sunt atât de mulți participanți, ce mai contează încă unul, chiar dacă nu face parte din familie?

încurcat, reusi să îngaime:

- Tu?

- De ce nu? zise Cameron, cu îndrăzneală.

- Nu cunoşti pe nimeni ...

- Tocmai! Promit să nu stânjenesc.

- N-ai să deranjezi, răspunse el, politicos, convins de contrariu. De ce îşi dorea să participe la reuniunea de familie a unor străini? Şi de ce încerca el să evite o impolitețe?

Dacă urmau să se împace, Ben i-ar aprecia galanteria sau ar fi mai degrabă deranjat? Exista un cod de maniere, legi nescrise, dar pe care le cunoştea orice bărbat. Una dintre cele mai importante era: Nu te apropia de femeia altuia!

- Nu ştiu ce părere ar avea Ben dacă m-ai însoți, spuse el, într-un târziu.

Minunații ochi albaştri scăpărară.

- Nu dau nici o ceapă degerată pe părerea lui!

- înțeleg, însă mie-mi pasă.

îl privi vreme de o secundă, clipi, inspiră adânc şi înghiți nodul din gâtlej.

- Ai dreptate. Sunt egoistă.

- Păi ...

- Scuză-mă. Este atât de jenant. Dacă-mi poți împrumuta nişte

mărunţiş, am să mă duc la telefonul de colo să chem pe ... cineva. îţi mulţumesc pentru ajutor. Pe când vorbea, deschisese portiera.

David se întinse şi opri portiera, prinzându-i cu acelaşi gest şi mâna. Ea se întoarse şi se treziră faţă în faţă, aproape atingându-se. El zise:

- Stai puţin.

Era periculos de aproape. îi putea simţi căldura înmiresmată a respiraţiei şi parfumul floral ce părea să-i emane din decolteu. Hipnotizat de prospeţimea de piersică a buzelor ei, îi eliberă mâna şi reveni la poziţia normală.

- Şi de ce nu? acceptă David în cele din urmă. Ea avu înţelepciunea să nu scoată nici o vorbă.

***

Cameron închise ochii.

Până acum, dacă n-ar fi intervenit nimic, ceremonia s-ar fi terminat. Ar fi devenit doamna Cameron Rinaldi.

Oricum, niciodată n-o încântase asocierea celor două nume. O deranja până si felul cum arătau împreună, pe cărţile de vizită comandate.

Fusese prea prinsă de tradiţii si povestea romantică, pentru a amâna căsătoria si a se mai gândi. Sărmanul ei tată se alesese cu misiunea ingrată de a anunţa tuturor fuga fiicei.

Cât fusese de lasă!

Şi apoi se năpustise asupra individului de alături.

îi aruncă o ocheadă si observă că privea drept înainte, purtând din nou ochelarii de soare. Câtă vreme discutaseră, si-i scosese, iar ea se simţise atrasă de ochii lui, ca de o genune întunecată. Era un exemplar splendid, foarte diferit de toţi ceilalţi prieteni ai lui Ben, la fel de plicticosi si previzibili ca tatăl ei. Unde-l ascunsese Ben până acum?

Figura fostului logodnic îi apăru în minte, înlocuindu-l pe David. Mai mică, mai rotundă, mai efeminată. Ben fusese un nemernic.

Cunoscându-l, era convinsă că va pleca în luna de miere de unul singur. Deviza lui era: „Să nu se piardă nimic” - foarte potrivită pentru un bancher. Poate că o va lua pe drăgălasa de Stacey la Cancun. Cu puțin noroc, ambii ar putea ajunge hrană pentru rechini. Sau ar cădea pradă unui roi de meduze carnivore. Sau ar sfârşi în brațele unduitoare ale unei caracatițe gigant .

Nu se va mai gândi la ei. Luase decizia fără să țină seama de consecințe şi n-avea de gând să-şi schimbe atitudinea.

Lăsaseră în urmă oraşul şi autostrada, iar acum se aflau pe un drum de țară, mărginit de o livadă uriaşă de meri pe o parte, şi de o păşune, pe cealaltă. Trecură în viteză pe lângă o iapă, cu mânzul ei, iar Cameron se întoarse să-i urmărească. Domino lătră şi caii tropăiră nervoşi lângă împrejmuire.

Privindu-i, Cameron se simți dintr-o dată îmbărbătată, plină de elan. Continua să rămână aceeaşi persoană şi nimic pe lume nu putea schimba situația. Scărpină urechile pătate ale câinelui şi răbdă încă o baie aplicată de limba rozalie. Când se întoarse, întâlni privirea lui David, care-i surâdea. Zâmbetul se pierdu rapid, iar ochii lui reveniră la drum.

Ce profil încântător avea! Nasul era drept, gura, frumoasă, cu buze bine desenate. Pielea era bronzată din cauza muncii în aer liber. Purta un costum de vară gri deschis. Spusese că lucra în construcții şi, după cum îi stătea haina pe umeri, părea să aibă musculatura bine dezvoltată.

- Tocmai mi-a venit o idee, spuse David.

Smulsă din meditație, ea se bâlbâi:

- Ce-ai zis?

- Trebuia să ajung la reuniune însoțit de Anna.

- Cine-i Anna?

- O amică.

- Prietena ta?

- Mai mult sau mai puțin. Ar fi trebuit să vină cu avionul în dimineața asta şi urma s-o iau de la aeroport. Dar n-a apărut. Din cauza asta am întârziat. Adică, acesta este cel mai important motiv. M-am mai învârtit în jurul bisericii zece minute, în căutarea unui loc de parcare la umbră, pentru câine. Oricum, familia se asteaptă s-o vadă pe Anna.

- Ah.

- Asa că, dacă apar cu altă femeie ...

- N-ar fi prea plăcut.

- Nici o problemă, am să le explic.

- Şi de ce n-a apărut?

- As vrea foarte mult să aflu, răspunse el, încruntat. Făcu la stânga, pe un drum si mai îngust decât cel pe care merseseră până atunci.

- Am să le spun tuturor că m-ai salvat, promise ea.

David o privi fugitiv.

- întotdeauna ai replica potrivită?

Ea se uită în jos spre rochia de mireasă si murmură:

- în mod vizibil, nu.

- Iartă-mi ...

- Nu, nu-i nimic. Ştiu că sunt dificilă. Cu atât mai mult în situații de criză. Din păcate, numai viețile celorlalți par usoare. A mea este ... un dezastru.

- Lucrurile se vor aranja, spuse el blând, atingându-i mâna. Cameron abia apucă să vadă degetele bronzate care o atinseseră în treacăt, înainte de a lua din nou volanul.

- Mă gândeam la rochie, zise ea. Chestia asta nu prea se potriveste pentru un picnic ...

- Nici o grijă, o să meargă foarte bine, spuse el, zâmbind.

- Cum să meargă?

- Vei vedea.

încetini în apropierea unei cutii postale, împodobită cu suficiente baloane umplute cu heliu încât să ajungă cu usurință pe orbită. Lângă drum se ridica o casă albă cu două etaje, înconjurată pe două laturi de o verandă largă.

- Femeia care ne face semn cu mâna este mătusa Clara, explică el.

- Cea cu mantou pufos?

- Iepure veritabil, aproximativ 1939. îl poartă la toate reuniunile de familie.

Probabil că temperatura depăsea 18°C, dar apropiindu-se, Cameron văzu că David nu exagerase. Mătusa lui era într-adevăr înfofolită în străvechea haină de blană. Şi purta pantaloni scurți roz!

- înțelegi acum de ce am spus că n-ai să bați la ochi?

Dintr-o dată, planul de a i se alătura lui David, ca si fuga de la propria nuntă, îi părură ridicole.

Ceruri milostive! își spuse ea. *Ce greseli oribile mă mai asteaptă?*

Capitolul 2

în vreme ce David înconjura maşina pentru a-i deschide portiera, mătuşa Clara îi salută zâmbitoare de pe verandă. însă când Cameron îşi făcu apariția, cu rochia de dantelă măturând peluza, zâmbetul dispăru. Era atât de vizibil mireasă încât mătuşa încremeni, cu ochii larg deschişi. Reacția puternică, dar tăcută a femeii fu urmată de un strigăt strident.

Şi nu fu singura. Fiecare membru al familiei, ieşit pentru a descoperi motivele larmei, reacționă cam la fel: ochi mari, guri căscate, țipete ascuțite şi strigăte de neîncredere şi încântare.

Desigur! Erau convinşi că ea şi ... că era mireasa ...

- Stați nițel, îi spuse David mamei, care-şi astupase gura cu palma şi vărsa lacrimi, apropiindu-se.

- Cum ai putut să faci aşa ceva? murmură ea printre degete, cu o expresie de ofensă în ochii umezi.

- Păi, mamă ...

- Nici n-am avut habar că tu şi Anna v-ați căsătorit!

- N-am făcut-o. Nu ...

- Unicul meu fiu se însoară fără să-mi spună, îl întrerupse ea, în vreme ce era flancată de sora mai mare a lui David, Elena. Apoi luă mâinile lui Cameron si adăugă: dar esti splendidă ca mireasă, Anna. Nu-i asa, Elena? Nu-i o mireasă minunată?

- încântătoare! aprobă Elena, din toată inima.

Privind-o, David nu putea decât să fie de acord. Pentru prima oară o vedea stând în picioare, lăsând deoparte întâlnirea de pe trotuarul din fața bisericii. Dar atunci nu observase decât un soi de nor alburiu. Acum vedea cât era de uluitoare, mai înaltă decât crezuse, mlădioasă si totusi împlinită, pur si simplu cuceritoare.

Totusi, asta nu conta.

Mama lui o cuprinsese pe Cameron în brațe, spunându-i cu duiosie:

- Fii binevenită în familie, draga mea!

David se astepta ca ea să pună lucrurile la punct de îndată. însă Cameron nu fu în stare. Se părea că acum, înconjurată de femei, reusise în sfârsit să se relaxeze. Lacrimile-i curgeau pe obraji, iar buzele îi tremurau. în mod clar, lui îi revenea misiunea de a clarifica situația.

- Mamă, aceasta nu este Anna.

Oricum, cuvintele se pierdură printre suspine si oftaturi, zgomot de pasi si fosnetul rochiei ei, în vreme ce familia o conducea spre verandă. Vărul Jack, cel care se răsese în cap pentru a ascunde părul grizonant, îl bătu pe spate, îi vârî între degete un trabuc si spuse:

- Drăcusor norocos!

Cu ochii pe Cameron, David se bâlbâi:

- Dar ea nu-i Anna.

Asta îi aduse un clipit complice. Jack avea niste sprâncene stufoase, albe, care stricau în oarecare măsură imaginea pe care se străduia s-o etaleze.

- Cui îi pasă cum o cheamă, David? Crezusem că ai jurat să rămâi burlac! Fata asta te-a prins până la urmă, nu-i aşa?

David renunță la proteste, îi înapoie trabucul şi îşi făcu loc prin aglomerație.

Cei aproximativ cincisprezece copii prezenti la întrunire alergau de colo până colo, urmărindu-l pe Domino, încercând să-i ia mingea ca să i-o poată arunca din nou. Câinele se vârî sub o masă încărcată cu bunătăți, urmărit îndeaproape, iar David se cutremură la gândul dezastrului iminent. însă nu avea vreme să intervină. Trebuia să înăbuşe din faşă ideea eronată privind însurătoarea sa.

Ajunse în cele din urmă pe verandă şi o găsi pe Cameron aşezată pe scaunul de răchită de lângă balansoarul bunicii. Aceasta, purtând un halat viu colorat, cu dungi în zigzag roşii şi turcoaz, ținea în poale pe bătrânul Oliver, un terier rotunjor, cu ochi zbanghii şi dinți rânjiți țâfnos. Cu mâna liberă, bunica o prinsese de braț pe Cameron.

Mijindu-şi ochii în spatele lentilelor puternice, studia figura tinerei pe care o credea proaspăta soţie a nepotului. Mama lui David supraveghea scena, învârtindu-se prin preajmă.

Cameron ridică spre el nişte ochi umezi care aproape îl dădură gata. Figura ei întruchipa un oval perfect, tenul era impecabil. Buzele tremurânde pur şi simplu implorau sărutări. Fu nevoit să-şi scuture capul pentru a destrăma imaginile ce i se perindau prin minte. Acele buze îi aparţineau lui Ben. Un fel de-a spune.

întrucât nimeni nu avea cunoştinţă de încurcătură, ceilalţi îi interpretară privirea rugătoare ca pe o dovadă de adoraţie, cel puţin asta sugerau suspinele lor. David fu obligat să apeleze la preceptele de bază ale filozofiei vieţii pentru a nu se lăsa prins în mrejele fanteziei. Relaţia dintre un bărbat şi o femeie putea fi asemănată cu o mină antipersonal: trebuia să fie foarte atent pe unde călca.

Asta îi aminti că primul lucru pe care-l avea de făcut era s-o sune din nou pe Anna, la Londra.

- Este absolut fermecătoare, spuse bunica.

Nu. Pe primul loc în lista priorităţilor era clarificarea încurcăturii.

Sărută obrazul zbârcit al bunicii şi se cuibări la picioarele ei, ştiind că cel mai mult îşi iubea nepoţii, iar el era favoritul.

Clipi complice spre Cameron, care purta pe chip o tentativă de zâmbet. Apoi îşi impuse să privească în altă direcţie. în cele din urmă, zise:

- Mamă, bunico, s-a făcut o greşeală. Ea nu este Anna.

Fură necesare câteva clipe pentru ca vorbele lui să fie pricepute. Apoi maică-sa întrebă:

- Atunci, cine este?

- Se numeşte Cameron Nance. Era ciudat să vorbească despre ea ca şi când n-ar fi fost de faţă, dar tăcerea ei nu-i lăsa alternativă.

- V-aţi cunoscut pe plajă, când construiai casa acelui doctor?

- Nu, mamă ...

- Nici n-am ştiut că ţi-ai schimbat prietena, se văită mama.

- N-am ...

- Dar ai luat-o de soţie!

- Ascultă-mă cu atenţie, abia am cunoscut-o pe Cameron, azi.

Mătuşa Clara era gata să leşine.

- Cât de romantic! exclamă ea, încrucişându-şi braţele peste pieptul învelit în blană de iepure.

- Nu, nu, nu, întrerupse el, dorindu-şi o mână de ajutor. Adăugă: Cameron şi cu mine nu suntem căsătoriţi.

Mama îşi împreună palmele cu zgomot.

- Atunci, nu-i prea târziu! O poţi lua de nevastă chiar aici, înconjurat de întreaga familie.

în sfârşit, Cameron păru să iasă din transă.

- Fiul dumneavoastră ... m-a salvat dintr-o situaţie foarte neplăcută, murmură ea. Eram pe cale să mă mărit cu ... altcineva.

Se lăsă tăcere. Apoi răsună ireal glasul bunicii.

- Ţi-ai vopsit părul, draga mea? întorcându-se spre David, adăugă: parcă spuneai că Anna este blondă?

- Exact, izbucni el. Anna este blondă. Aceasta este Cameron, care are păr negru.

Mama lui interveni:

- Şi nu sunteţi căsătoriţi, vreau să zic, unul cu celălalt?

- Nu, sigur că nu, mamă. Nici unul dintre noi nu este, asta încercam să vă explicăm. Nu-ţi mai face griji. Dac-o fi să mă însor, am să vă invit neapărat, pe tine şi pe bunica.

Zâmbetul ei nu purta nici unul din semnele de uşurare la care s-ar fi aşteptat. Tocmai înăbuşise speranţa fierbinte a mamei, de a-şi vedea unicul fiu însurat, înainte de treizeci de ani - eveniment până la care rămăseseră mai puţin de şase luni. Mulţumită unui articol citit într-o revistă, era convinsă că, după această vârstă, şansele de a găsi o fată potrivită deveneau mai mici decât cele de a fi răpit de terorişti.

Oricum, ținând cont de toate cele, statistica sugera că răpirea s-ar fi putut dovedi varianta preferabilă.

Sau poate că-şi dorea mai mulți nepoți. Cei cinci, pe care i-i dăruiseră surorile lui David, se dovedeau insuficienți. Aparent, două divorțuri proprii - şi patru ale celor trei fete - nu constituiau o dovadă suficientă că instituția căsătoriei avea carențe majore.

Mama îşi îndreptă din nou atenția spre Cameron.

- Dar ce s-a ales de nunta ta, dragă?

David căută din priviri o cale de scăpare din încercuirea strânsă a celor care aşteptau, cu sufletul la gură, un răspuns. Continua să nu vrea să ştie. Dar n-ar fi trebuit să se frământe.

- Simțămintele mele s-au schimbat, doamnă Cutter, spuse ea.

- E frumos şi negru, interveni bunica, bătând-o pe mână de încurajare pe Cameron. Afară de asta, poți oricând să-l oxigenezi din nou. Nu-i aşa, Clara?

- Nu e Anna, bunico, răspunse cea interpelată.

- Ce nume frumos! David, ştiai că şi pe mama mea o chema Anna? David scutură capul de frustrare, gest interpretat de bunică drept un „nu". Cândva, am să-ți povestesc despre ea. Un nume atât de frumos! O bătu iar pe braț pe Cameron şi adăugă: vei avea copii foarte reuşiți. Nu-i aşa, David?

- Ă ... da, răspunse el stângaci. începea să creadă că bunica nu va pricepe niciodată. îşi închipui anii următori şi, la fiecare vizită, întrebările ei privind soția şi încercările lui inutile de a-i explica situația. îl cuprinse o durere de cap acută.

Mama îl privi în ochi şi întrebă:

- Dar Anna unde este, David?

- A rămas la Londra.

- A pierdut avionul?

- Nu ştiu ce s-a petrecut, mamă. Chiar acum mă duc s-o sun.

în vreme ce se întorcea şi intra în casă, simți toate privirile

aţintite asupra sa. O dată uşa închisă în urmă, inspiră adânc pentru prima oară de când ajunsese. Se simţea într-un mediu familiar.

Lucrurile bunicii fuseseră mutate din vechea ei locuinţă, situată lângă lac, în casa mai modernă şi mai confortabilă a mamei, pe care o construise chiar el. Alungă doi verişori adolescenţi cu păr vopsit roz şi inele în nas şi se aşeză la telefon.

într-un târziu, Anna răspunse.

- Ce-ai păţit? răcni el în receptor.

- Nimic.

- Atunci, de ce naiba n-ai venit? Frustrarea provocată de întâmplările zilei îl scosese din sărite; ştia că nu era corect să se răzbune pe Anna, dar nu-i mai păsa.

- Ah, David, am nişte veşti atât de captivante. Când m-ai sunat, tocmai vorbeam pe cealaltă linie, punând la punct detaliile noii mele însărcinări. Voi rămâne la Londra încă cel puţin un an!

- Un an?

- Este o şansă extraordinară, spuse ea, iar David îi simţi bosumflarea. Nu-mi strica cheful, supărându-te.

- Nu-s supărat. Eşti liberă să iei orice decizie, după cum ştii. Dar de ce nu m-ai sunat să-mi spui că nu mai vii? Mi-am pierdut toată dimineaţa la aeroport ...

- Am uitat, spuse ea.

- Ai uitat!

- Ce mare nenorocire?

David trase un scaun şi se aşeză. îşi spuse că stilul independent al Annei fusese ceea ce-l atrăsese la început. Acum însă, era ... enervant. Cameron abia-l părăsise pe Ben, iar Anna se comporta ca o progenitură răzgâiată.

Femei! murmură el.

După cincisprezece minute, David iesi, lăsând să se trântească plasa de protecţie de la usă. Toţi erau adunaţi pe verandă, dar privirea

lui trecu repede peste chipurile familiare, căutând-o pe Cameron.

O clipă, ochii lor se întâlniră într-o comunicare mută. Lacrimile ei dispăruseră, lăsându-i privirea pură ca un cer de vară. Era tânără si inocentă. Deveni constient de zâmbetul ei ezitant. Ar fi putut jura că-i cerea să se apropie si, înainte de a-si stăpâni imboldul, simți că făcuse deja un pas. Simultan, îsi feri ochii.

Bunica zise:

- Anna, draga mea, esti bună să-mi aduci un pahar din punciul Clarei? Dacă se poate, nu din castronul pe care l-a preparat Norm.

- Bunico, începu David din nou, însă tocmai atunci, două dintre nepoate veniră în fugă, cu respirația întretăiată si vizibil necăjite. Cea mai mare avea cam sapte ani si păr negru împletit în codițe. Dacă îsi amintea bine, cea mică avea doar cinci. îsi trăgea nasul, arătând cu degetul spre câmp.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- A prins ... mingea, începu cea de sapte ani, gâfâind.

- Și după aceea ... a căzut, continuă cea mică.

Toți cei care auziseră priviră instantaneu împrejur, în căutarea propriilor progenituri, dar David înțelese că ele nu se referiseră la un copil.

- Domino? întrebă el, alarmat.

Ambele fetițe dădură din cap.

Sări peste balustrada verandei, se împiedică într-un strat de flori si începu să alerge în direcția indicată. în urmă, auzi strigătul unuia dintre copii:

- E mort, unchiule David!

Acoperi distanța dintre casă si grupul de copii adunat pe câmpul înierbat cu viteză uimitoare.

Copiii îl auziră venind si se dădură la o parte. Cu inima zbătându-i-se în piept, se opri la vederea minunatului dalmațian, prăbusit pe iarbă, cu botul deschis, limba atârnând si ochii lipsiți de viață.

- Ah, nu! exclamă el, aplecându-se. Mintea îi lucra febril. Dacă ar fi fost o masinărie, ar fi putut-o repara, o bucată de lemn ruptă ar fi remodelat-o. Dar o ființă? Nu stia ce să facă. O durere sfâsietoare îi explodă în piept, pe când își lua câinele în brațe.

Apoi deveni constient de apropierea altcuiva. Se întoarse si o văzu pe Cameron, alergând în direcția lui, cu figura concentrată, cu rochia ridicată ca să n-o împiedice, fără pantofi.

- Pune-l jos! strigă ea, îngenunchind alături, îndepărtând cu mâna poalele de dantelă ale rochiei.

- Trebuie să-l duc la veterinar, spuse el.

- Sunt veterinar, replică ea scurt. Pune-l jos!

- Tu?

îl fixă cu o privire calmă si zise:

- Pierdem timp prețios, lasă-l jos, te rog.

Tonul stăpânit, imperativ, al vocii ei îl convinse. Făcu precum i se ceruse, cu toate că nu putea pricepe legătura dintre mireasa capricioasă din fața sa si profesia pe care o declarase.

Ea puse mâna pe cutia toracică a lui Domino si murmură:

- Inima nu-i mai bate.

Privind-o, David simțea o teamă înghețată. Deschise gura animalului si introduse o mână.

- Simt mingea, spuse ea. Este înțepenită în gâtlej. Trecură câteva clipe în care încercă s-o prindă. Nu reusesc, este prea netedă.

Păru să inventarieze variantele ce-i rămâneau la îndemână, pe când David abia se abținea să ia câinele în brațe si să fugă cu el la propriul veterinar. Dar n-ar fi fost suficient timp, ştia bine. Lipsa bătăilor inimii nu semnifica oare că Domino murise deja?

Cameron scoase mâna din botul câinelui şi-l prinse de gâtlej, împingând.

- Asta-i un fel de manevră Heimlich pentru câini. Abia terminase

respectivele cuvinte, că mingiuța țâşni din botul câinelui, rostogolindu-se până la pantoful sport al nepotului Jimmy.

Râsetele spontane se stinseră când deveni evident că animalul continua să nu respire. Cameron cercetă ochii sticloşi şi apoi îşi coborî iar mâinile pe cutia toracică. David observă expresia ei de neputință. Amărăciunea îl înecă, mistuitoare.

- Ia te uită, simt ceva, sopti ea. Un puls slab, aici. Pe când vorbea, începuse să apese ritmic toracele câinelui, oprindu-se doar pentru a-i verifica pulsul, din când în când, cu degetele ei fine. între timp, David îşi urmărea câinele şi, atunci când pleoapele lui tremurară, izbucni în plâns.

Ea îşi continuă eforturile câteva momente, apoi Domino inspiră şi scuturându-se sări în picioare, cu ochii din nou plini de viață. Cameron rămase cu mâinile în poală, neglijând complet petele de iarbă şi firele de păr canin de pe rochie.

Fără ca David să-şi dea seama, aproape toți participanții la reuniune se strânseseră în jurul lor şi, pe când îşi îmbrățişa potaia încă bleagă, izbucniră în urale. întâlni privirea ei, plină de supremă satisfacție.

- îți mulțumesc, şopti el.

Deşi n-avea cum să-l fi auzit, un zâmbet drăgălaş îi arcui buzele pe când articula:

- Să-ți fie de bine!

Cameron lăsă jos receptorul telefonului. Fusese nevoită să-i lase tatălui un mesaj liniştitor, fiindcă încă nu ajunsese acasă. Probabil că era împreună cu Ben, încercând să-şi explice inexplicabilul. însă Ben ar fi trebuit să-şi dea seama de ce plecase. Oare avea să-i spună şi tatălui ei? Va recunoaşte ce-a făcut, asumându-şi responsabilitatea, ca un bărbat?

în nici un caz!

Dar sora ei mai mică, Stacy? îşi va recunoaşte contribuția la

dezastru?

Probabil că nu. Fără discuţie, ambii vor simula neştiinţa. Cameron nu credea că-şi vor recunoaşte vreodată vinovăţia.

O aventură de o noapte. Asta fusese? îi păsa oare? Mai conta?

Trase pe ea o pereche de blugi împrumutaţi şi un tricou imprimat cu o uriaşă floare a soarelui. Colierul de perle de un alb perfect părea acum nepotrivit cu ţinuta, aşa că-l vârî sub bluză. înghesui rochia în sacul de plastic pe care i-l dăduse mama lui David, hotărî să renunţe şi la pantofii de satin şi ieşi pe uşa din spate, în picioarele goale.

Cu câteva minute în urmă, auzise o sonerie, care anunţase, după cum se vedea, că masa era gata şi observă o vreme familia lui David, aliniată pe lângă masa aşezată afară, la umbra unor copaci înalţi.

Prima era mătuşa Clara, purtând încă pantalonii scurţi roz şi blana zdrenţuită. Apoi soţul ei, Norm, cel cu punciul. Urmau copii de diverse vârste, câteva cupluri mature şi o femeie mai în vârstă, cu o claie de păr alb, purtând mai multe broboade cu ciucuri. Pana roşie înfiptă în coafura bătrânei, îi atrase mai cu seamă atenţia. Prin preajmă se foiau câţiva adolescenţi, străduindu-se să pară blazaţi, dintre care patru sau cinci erau îmbrăcaţi în negru de sus până jos şi alţi doi aveau părul rebel vopsit în purpuriu.

Scena semăna cu o vedere modernă. Nu crezuse că mai existau familii care să se întrunească astfel. Deodată, trădarea surorii si semnificaţia ei pentru o familie restrânsă - care-i includea doar pe ea, pe Stacey si pe tatăl lor - păru mai greu de suportat. Ştiuse că, precum un ghimpe ce pătrunde cu timpul tot mai adânc în carne, purtarea impulsivă a surorii va cauza tot mai mari neplăceri.

Nu-si putea imagina cum se vor sfârsi toate. Niciodată în viaţă nu evitase adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost si la fel proceda si tata. încă din copilărie îi repetase mereu acelasi principiu: fii cinstit cu tine însuţi si cu cei pe care-i iubesti! Dar cum să-i spună tatălui adevărul despre cele petrecute, fără să deterioreze si mai mult situaţia?

în acel moment, îl zări pe David, asezat pe iarbă, cu câinele tolănit alături si simți că propriile griji pălesc. Imaginea era ca un balsam si nu doar din pricina frumuseții figurii sau a vigorii trupului. Scurt timp, crezuse că Domino murise si se simțise mizerabil. Prima răsuflare a câinelui îi răsunase în urechi ca o muzică celestă. Acum, îi privea pe amândoi cu plăcere.

Se potriveau, îsi spuse ea, ambii tineri si puternici, agili si sănătosi. Pe figura câinelui se întipărise o expresie fericită, aproape un zâmbet, iar David avea acelasi aspect pe când se lupta prieteneste cu dragul lui prieten. Pentru Cameron, câinii asta erau

- prieteni adevărați. în mod clar, David simțea la fel.

Stai puțin! Nu-l cunostea decât de câteva ceasuri. Era o iluzie să-si închipuie că-l cunostea deja. Trebuia să renunțe la naivitate dacă nu dorea să facă altă greseală înspăimântătoare.

Venise vremea să se gândească la viitor.

Gata cu bărbații! Se va concentra asupra carierei. Nu se pricepea la legături romantice, fiind prea încrezătoare. Dar era un veterinar al naibii de bun si, deocamdată, asta-i era de ajuns.

Căută un locşor la umbră, de unde, tolănită pe iarbă, să poată privi cerul, gândindu-se la pacienții ei cu blană. Ei reprezentau viitorul.

Avea de gând să închirieze primul etaj al casei, ca să-i poată rambursa tatălui suma cheltuită. Gândul îi mai trecuse prin minte - deşi renunțase înainte de a începe demersurile legale. Ben declarase că nici nu-i trecea prin cap să primească străini în casa „lui".

Ei bine, nu era „a lui" şi nici nu avea să devină.

Privi iar spre David, iar ochii li se întâlniră. Imediat, îi făcu semn să i se alăture. Adio singurătate liniştită la umbră.

- Cum se mai simte cel mai recent dintre pacienții mei? întrebă ea, aşezându-se pe iarbă, sub ploaia de manifestări afectuoase ale lui Domino.

David îi zâmbi şi spuse:

- Mulțumesc, bine. Se opri o clipă înainte de a continua: Cameron, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu erai aici.

- A fost mâna providenței, nu-i aşa?

- Dacă soarta nu mi te-ar fi scos în cale ...

- Dar a făcut-o, îl întrerupse ea, mângâind capul câinelui. Ciudat, dar ziua asta a evoluat de la ridicol la sublim. Salvarea unui animal este, pentru mine, o minune imposibil de descris; dar când este atât de iubit de stăpân, devine o binecuvântare. Din pricina asta m-am făcut veterinar. Deşi, ca să spun adevărul, nu m-ar fi deranjat să am la îndemână aparatura de resuscitare.

- încă nu-mi vine să cred că eşti veterinar.

- La fel spunea şi amicul tău.

- Presupun că vorbeşti despre Ben Rinaldi.

- Când ne-am cunoscut, şi-a închipuit că practic medicină umană şi a fost foarte impresionat. După ce a descoperit că pacienții mei au de obicei patru picioare, m-a poreclit „Doctorul de căței".

- Hmm. Cam jignitor!

- Mi s-a părut mai degrabă dovadă de afecțiune ... la început.

- De ce te-ai hotărât să te măriți cu el?

- Credeam că-l iubesc, răspunse ea soptit. în sinea ei, adăugă: *îmi închipuiam că mă iubeste.*

David deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc fără să scoată o vorbă.

- Dă-i drumul, îl invită ea. Nu poate fi mai rău decât ce mi-am spus deja singură, în ultimele ore.

- Te-ai lăsat vrăjită de un vis. Asa se întâmplă mereu.

- Hmm ...

- As paria pe orice că ai ignorat totul, ascultând numai imboldul inimii. Dar nu ți-ai dat seama că inima se hrănea cu o grămadă de aiureli romantice. în locul unui contract de parteneriat, ai vizat doar o rochie si un eveniment. în locul realității, te-ai amăgit cu fantasme, pe

care le-ai crezut. Am dreptate?

- Nu! izbucni ea. Oricum, de câte ori ai fost căsătorit ca să devii atât de cinic?

El închipui un cerc cu degetul mare si arătătorul.

- Zero. Nu m-am însurat niciodată. însă am trei surori, îți amintesti? Elena este cea mai mare si singura având acelasi tată ca si mine. Rose si Kerry sunt fiicele mamei din a doua căsătorie. Acum, toate trei sunt divorțate. Oricum, m-am învârtit mereu printre femei.

Cameron se pomeni zicându-si că toate femeile care se perindaseră prin viața lui nu reusiseră să-i atenueze masculinitatea. Pe când el scărpina afectuos burta rozalie a câinelui, îi studia ca vrăjită musculatura brațelor, forma mâinilor, a degetelor. Se schimbase în niste pantaloni scurți kaki; picioarele lungi erau la fel de bronzate si bine făcute ca tot restul trupului.

- Mi-au fost prezentate surorile tale şi copiii lor, dar nu şi soții, spuse ea.

- Din cauză că familia mea suferă de o penurie pronunțată de bărbați stabili. Surorile mele n-au prea avut noroc în dragoste. Cel puțin, asta pretind.

- Dar tu ce părere ai?

- Aş zice că au ales pripit şi prost. Soțul Elenei a dispărut cu salariile firmei la care lucra, iar ea a divorțat. Cred că acum el locuieşte în Buenos Aires. Bărbatul Rosei era bețiv şi ea n-a vrut să-i suporte viciul, aşa că a divorțat şi ea. Primul soț al lui Kerry era extrem de plicticos, după spusele ei, deci a scăpat de el şi s-a măritat cu un muzician care nu prea dădea pe acasă. Acum, divorțul este în pronunțare, iar ea - uită-te acolo - tocmai flirtează cu candidatul numărul trei. E instalator şi presupun că nu prea călătoreşte. închipuieşte-ți, l-a cunoscut acum zece zile. La dracu, nici măcar n-a aşteptat să se definitiveze procesul.

- Oho! exclamă Cameron.

- începi să înțelegi cât de aproape ai fost de nenorocire, nu-i aşa?

întrebă David cu o licărire în ochi.

De fapt, exact asta simțea, îşi mărturisi ea.

- Si cu prietena ta, Anna, cum stau lucrurile?

-Anna a hotărât să-şi amâne întoarcerea din Anglia. Este plecată de două luni, iar acum va mai rămâne încă un an.

- Si nu te deranjează?

- E treaba ei.

- Dar cum rămâne cu iubirea?

- O-ho-ho! zise el, răsucind între degete un lujer de păpădie. Cine a vorbit despre iubire?

- Atunci, înseamnă că n-o iubeşti?

Se lăsă pe spate sprijinit într-un cot şi o privi cu coada ochiului, atitudine care-l făcea să pară mai sexy, diabolic, irezistibil. Probabil că stia ce efect avea asupra femeilor, îsi spuse Cameron, simțindu-si respirația mai grea si inima jucându-i în piept. Ridică o mână să-l lovească săgalnic peste umăr, dar el i-o prinse. Cameron rămase fără aer.

- Asta nu-i treaba ta, spuse el cu o expresie ciudată pe chip.

- N-am vrut să-mi vâr ...

Rămăseseră asa, el studiindu-i mâna, ea privindu-l. Apoi, David zise:

- Voi, femeile, aveți impresia că iubirea este soluția oricărei probleme.

- N-ai o părere grozavă despre femei.

- Gresesti, declară el, aruncându-i o nouă ocheadă devastatoare. Ador femeile.

Rudele lui începură să-si aducă scaune în preajmă si-i incluseră în conversația întreruptă de ciugulitul din farfuriile de picnic. David îi eliberă mâna, iar ea si-o cuibări în poală. O simțea altfel. Mai caldă, tremurând' ... plină de viață.

La început, conversația gravită în jurul salvării lui Domino. Când se ajunse la întrebări politicoase, sau mai puțin, privind nunta ei ratată,

David începu să arunce împrejur priviri ucigătoare si sfârsi prin a declara:

- Mor de foame.

Cameron recunostea o portiță de salvare, când i se oferea. Se ridică în picioare. Porniră împreună spre mesele cu bunătăți, urmați de Domino. Desi intenționase doar să scape de întrebările inoportune, Cameron descoperi că-i era cu adevărat foame si îsi umplu farfuria.

David se alătură unui grup de rubedenii. îi zâmbi încurajator, ca pentru a o pofti, însă ea scutură din cap, arătându-i un scaun asezat la oarecare distanță sub copaci. Ajunsă acolo, se aseză cu spatele spre el.

Simțea instinctiv că el reprezenta pur şi simplu un pericol. Avea o viziune distorsionată asupra femeilor, căsătoriei şi vieții, precum şi în privința raporturilor dintre ele. Toate astea n-ar fi trebuit să conteze - practic, îi era străin. Si aşa ar fi fost dacă privirea lui n-ar fi avut un asemenea efect asupra ei, dacă zâmbetul lui nu i-ar fi stârnit fiori în inimă, dacă felul în care o asculta n-ar fi fost atât de îmbătător.

îşi aminti de ideea închirierii etajului întâi şi se întrebă dacă nu cumva David ar fi acceptat să ...

Nu! Proastă idee! Se va mulțumi cu animalele ei.

însă acestea n-aveau cum să plătească chirie. Si nu-i spusese el că este antreprenor? Oare era între două contracte?

Privi peste umăr. David stătea cu capul răsturnat pe spate şi ochii închişi. Urmări cu invidie razele de soare care i se jucau în păr şi-i mângâiau obrajii şi buzele .

întoarse privirea spre farfurie. Ben părea să fie la un milion de kilometri distanță şi un milion de ani în trecut. Se întrebă dacă înțelesese vreodată iubirea.

Auzi un râs viguros şi ştiu imediat că-i aparținea lui David.

Da ... „necazuri" cu „N" mare.

Capitolul 3

Planul inițial al lui David fusese să locuiască la mama sa până va reusi să găsească un apartament de închiriat în oras, însă permanentele confuzii ale bunicii, asupra numelui însoțitoarei sale si a relației dintre ei, îl determinară să se răzgândească. Era mai bine să le țină la distanță si să lase lucrurile să se linistească. Peste câteva ceasuri, scumpa de Cameron avea să rămână doar o amintire.

Poate se va reîntoarce la Ben. Puțintică răbdare si, săptămâna viitoare, se vor împăca si-l vor invita la nuntă - iar!

Nici nu-i trecea prin minte să accepte o nouă invitație!

Oricum, cu cât se gândea mai puțin la Cameron Nance, cu atât mai bine.

O găsi lângă castronul cu punci, sorbind dintr-un pahar de plastic si sporovăind cu mătusa Clara, unchiul Norm si alți câțiva. Păru să se învioreze când se oferi s-o conducă în oras.

Mătusa Clara îl fixă cercetător.

- Dar unde vei sta la noapte? întrebă ea.

- La un prieten ...

- Prostii. Norm si cu mine insistăm să vii la noi. El poate dormi la subsol, nu-i asa, Norm?

Cel interpelat mormăi o aprobare.

- Mai aveți papagalul acela țâfnos? zise David. Nu menționă nimic despre fiul lor, Jared, care purta mereu haine negre, avea părul vopsit în aceeasi culoare, avea pielea gălbejită perforată peste tot, iar la gât arbora un fel de zgardă. Tânărul era înfricosător. Se zvonea că semăna cu tatăl lui, al doilea soț al Clarei, care se făcuse nevăzut, călare pe motocicleta sa uriasă, cu mulți ani în urmă, imediat după divorț.

- Trebuie doar să stii cum să-i vorbesti. Păsărească, înțelegi. Acum, Jared locuieste la noi, de asemenea. A redecorat. E foarte ... ei bine, tu cum ai descrie, Norm?

- întunecat. As spune că-i întunecat.

- Da, într-adevăr, drăguț si întunecat si ... confortabil. Avem paturi duble, dragul meu. Jared o să-ți explice cum să te înțelegi cu pasărea. A învățat-o tot felul de cuvinte străine, interesante.

David începuse să-si spună că, în cele din urmă, a rămâne în casa mamei nu-i mai părea o idee atât de proastă. Tocmai se străduia să găsească o scuză politicoasă pentru a refuza invitația, când Cameron făcu un gest cu paharul gol si zise:

- De fapt, David îsi făcuse planul să stea la mine. Nu-i asa? Sughiță si păru să nu observe privirile cu înțeles schimbate de rude.

Iată că acum i se ofereau trei variante unde să-si petreacă noaptea, dar nici una lipsită de pericole. întrucât orice era preferabil lui Jared si papagalului poliglot, răspunse:

- Uitasem complet. Dar ai dreptate, asa hotărâsem.

- Acasă, am un întreg etaj liber, i se destăinui ea lui Norm, care tocmai râgâia satisfăcut.

Stânjenită, Clara îşi potrivi haina de blană de iepure. David îi oferi brațul lui Cameron şi îşi luară rămas-bun. Bunica strigă după ei:

- La revedere, Anna! David, s-o readuci curând pe frumoasa ta mireasă! Bătrânul terier mârâi.

Venise vremea să plece.

Afară fiind cald, lăsă capota pliată. Domino, care fusese atât de aproape de moarte, se întinse pe bancheta din spate şi adormi imediat. Cameron continua să poarte blugii şi tricoul împrumutate de la sora lui. O privi şi constată că, astfel îmbrăcată, arăta la fel de bine ca în rochie de mireasă. Pote chiar mai bine.

„Acceptă realitatea”, îşi spuse el, „arată minunat, oricum ar fi îmbrăcată”.

Ea îi surprinse privirea şi zâmbi.

- Cât m-ar costa să-ți aflu gândurile? Ofer un cent.

Nici o şansă! Acele gânduri ar fi şocat-o, fără îndoială. îl surprinseseră şi pe el. încercă să-şi argumenteze că, doar cu douăzeci şi

patru de ore în urmă, ea îl visa pe Ben. Iar peste încă o zi, poate că-l va visa din nou. Mulți dintre amicii lui se certaseră şi se împăcaseră cu partenerele, atât înainte cât şi după căsătorie. Părea să fie ultima tendință în materie de relații sentimentale.

însă lui, tote astea îi repugnau, erau ... groaznice.

- Ridic oferta până la douăzeci şi cinci de cenți, insistă Cameron.

- îmi spuneam că trebuie să-ți port recunoştință, fiindcă nu mai sunt nevoit să împart camera cu înfiorătorul văr Jared, la noapte. îți mulțumesc.

- A fost rândul meu să-ți întind o mână de ajutor, replică ea, zâmbind. Oricum, aveam şi un alt motiv. Fostul proprietar al casei a reamenajat primul etaj. Pentru a-l putea închiria, nu mai trebuie decât să-i fac o intrare separată. Mă gândeam că, dacă ai timp, ...

- Adică, să lucrez pentru tine?

- Da. Dacă vrei, câtă vreme lucrezi, poți să si locuiesti acolo.

- Ştiu si eu ...

- De ce nu?

- Cinstit vorbind, lui Ben s-ar putea să nu-i convină.

- Cui îi pasă?

- Păi ...

- După cum spuneam, este un etaj întreg. Complet separat ... Se întoarse, iar el îi simți privirea. Când ochii li se întâlniră, constată că David avea o expresie gânditoare. De asemenea, continua să-i fie dificil să-si desprindă privirea de pe buzele ei.

- Ce s-a întâmplat? zise el.

- Cât de strânsă este prietenia ta cu Ben?

- Jucăm tenis.

- Atâta tot?

- Păi, uneori iesim la o bere, după joc.

- Şi nu ți-a spus că sunt veterinar?

- Nu, din câte-mi amintesc.

- S-ar părea că nu vă cunoasteți prea bine.

- Este un tenisman remarcabil.

- Nu înțeleg de ce ți-ai mai dat silința să vii la nuntă.

El ridică din umeri.

- S-a tot lăudat ... ei bine, Cameron, adevărul este că spunea că esti trăsnet. Probabil că m-a făcut curios.

- Ciudate prietenii mai au bărbații! spuse ea. Femeile discută una cu cealaltă. Uneori nu facem decât să vorbim. Voi însă, bateți mingea o vreme, dați peste cap câteva beri, vă lăudați cu - sau vă plângeți despre - femeile din viața voastră si numiți asta distracție.

- Generalizezi, se opuse el, cu blândețe. Nu toți bărbații sunt asa.

- Stiu. Cu un suspin, adăugă: m-am hotărât să-ți împărtăşesc marele secret.

- Care secret?

- Am să-ți povestesc ce s-a petrecut la biserică.

- Ah, stai puțin ... ezită el, atingându-i brațul.

- Nu eşti măcar un pic curios?

- N-ar fi corect să-l bârfesc pe Ben, în spate.

- De unde ştii că am să-l acuz pe Ben? Poate că a fost doar o schimbare de sentimente din partea mea.

- Eram de față când ai ... plecat, îi aminti David.

- Adevărat, râse ea.

Pentru prima oară, îşi dădu seama că arăta puțin altfel, mai fără griji, lipsită de autocontrol şi coordonare. O întrebă:

- Cât ai băut din punciul lui Norm?

- Puțintel.

- Prea destul. Are vreo 80 de grade.

Ea râse din nou.

- Doar miresele beau şampanie. Celelalte trebuie să se declare mulțumite cu ceea ce găsesc.

Nici o minune că era atât de dispusă să vorbească. Numai că el nu

dorea s-o asculte. Confidențele foarte intime între un bărbat şi o femeie erau, după experiența lui, total contraindicate, mai ales dacă bărbatul făcea eforturi să nu cedeze pornirilor instinctive.

- OK, iată cum a fost.

- Te rog, Cameron. Ai avut o zi mizerabilă, îmi dau seama, dar nu vreau să aud nici o destăinuire. Probabil că ai o mamă ...

- Mama a murit de mult.

- îmi pare rău! Poate, vreo prietenă?

Ignorându-l, continuă:

- Azi-dimineață, chiar înainte de nuntă, cea mai bună prietenă a mea, Linda, mă privea de parcă as fi fost pe moarte. Ştii ce mi-a spus?

David nu comentă si îsi încrucisă degetele, sperând ca ea să se răzgândească. Sigur că-i stârnise curiozitatea, dar putea răbda.

- Prietenul Lindei, Brad, era cavalerul de onoare al lui Ben. Brad i-a dezvăluit că îsi petrecuse noaptea precedentă cu Stacey.

Auzise în vocea ei o notă distonantă, asa că extrase din torpedo un pachet de servețele. Cameron părea pe cale să izbucnească în lacrimi. Apoi îsi auzi surprins propria voce, întrebând:

- Cine este Stacey?

- Sora mea.

- Şi a petrecut noaptea cu Brad?

- Nu, cu ... Ben.

David înghiți în sec. Ben se culcase cu sora viitoarei sale soții! Ce nemernicie! Nici o mirare că ea fugise. O auzi pe Cameron rupând ambalajul de celofan al servețelelor.

- După repetiție, s-au dus acasă la el, continuă ea, cu vocea tot mai dezolată. Nu avea cine s-o conducă, iar Ben s-a oferit. Nici nu mi-a trecut prin cap. Doar este sora mea. Unica mea soră!

David îsi feri privirea si rămase tăcut. Atitudinea cea mai înțeleaptă, fără îndoială. Apoi o auzi plângând si-i zări umerii scuturându-se, în timp ce-si îngropase fața în palme. Renunță la orice

prevedere.

După toate cele, ea îi salvase câinele.

Găsi un loc potrivit si trase pe dreapta. Ea continua să plângă. Cu blândețe, îi îndepărtă mâinile de pe figură.

Cameron avea fața brăzdată de lacrimi, provenite din helesteele albastre ale ochilor. îi veni greu să-si amintească ce voise să spună. Ea se aplecă, iar el o cuprinse cu brațul, oferindu-i sprijinul umărului său, pe care să-şi odihnească fruntea. O simțea ca pe o dulce şi tandră povară, lipită la piept, cu mâinile încleştate pe brațele lui.

Cu vocea amortizată de părul ei parfumat, reuşi să îngaime:

- Ești absolut sigură, Cameron? Mie-mi sună a bârfă. L-ai întrebat pe Ben?

înainte de a-i răspunde, urmă o pauză foarte lungă, iar ea se desprinse pentru a-i vedea expresia ochilor.

- Am întrebat-o pe Stacey.

- Deci, eşti convinsă?

- Stacey nu m-a putut privi în față. Se uita în tavan, la pardoseală, oriunde numai la mine nu.

- Cum ar putea cineva să se uite în altă parte? şopti el, iar cuvintele fuseseră spontane. Veniseră din senin şi, o clipă, îşi dori să nu le fi scăpat.

- Foarte drăguț din partea ta, replică ea, cu o voce suavă.

îndepărtându-i de pe chip părul răvăşit de vânt, el adăugă:

- N-a fost vorbă-n vânt!

Ea îl prinse de mână.

David n-a prea înțeles ce s-a întâmplat după aceea, doar că, la un moment dat, se priveau, iar apoi descoperea că buzele ei aveau aromă de punci de fructe, de gin şi ... de rai.

Primul sărut nu fusese, cum s-ar fi aşteptat, un gest ezitant, între acceptare, dăruire şi nesiguranță. Era sărutul unor îndrăgostiți, a unor oameni care se cunosc intim, profund.

David îi mângâie coapsa acoperită de blugi, tânjind după senzația contactului cu pielea ei. O atrase într-o îmbrățișare strânsă. îi simțea sânii apăsându-i pieptul. Mâinile ei îi cuprinseseră ceafa, cu degetele răsfirate prin păr. îi sărută lobul urechii şi când ea gemu încetişor, fu copleşit de plăcere. Ea îi regăsi buzele, extaziată.

Sărutul păru să continue la nesfârsit, din ce în ce mai frenetic, tot mai deplin. Mâinile lui pătrunseră sub bluza ei din proprie inițiativă - avea o piele minunat de catifelată. Atingerea dantelei sutienului îi înteți flacăra interioară. O dorea! Şi mai stia că, deocamdată, senzația era reciprocă.

Totusi, se temea că sărutările pline de pasiune erau alimentate de dezamăgire si trădare, cel puțin în cazul ei.

Ce naiba să facă?

încetisor, o respinse. Se dovedi cea mai dificilă treabă pe care o încercase vreodată. Respirația ei era la fel de inegală ca a lui si ochii, mari si expresivi, îl zăpăciră. Murmură:

- Cameron, în seara asta, ar fi trebuit să fii în luna de miere, cu Ben Rinaldi.

- Dar nu sunt, sopti ea cu respirația întretăiată.

- Nu, nu esti. Dar nu crezi că în masina asta e cam mare înghesuială?

- Te referi la Domino?

- Mă refeream la Ben.

- Şi la Anna?

- Poate. Important este că tu esti vulnerabilă, după dezamăgirea.

- Nu, sopti ea privind în jos.

- Nu, ce?

- Nu sunt distrusă. Ar trebui să suspin din cauză că nu mă aflu lângă Ben, în seara asta. îl privi scurt si adăugă: Adevărul e că mă simt perfect acolo unde sunt, în brațele tale.

Sub impulsul momentului, o sărută drăgăstos. Abia apoi creierul îi descifră înțelesul cuvintelor. Se simțea bine în brațele lui! Simți că

înțepeneste. Ah, nu! Fusese gata-gata să facă dragoste cu o femeie care nici nu stia ce vrea - sau pe cine. Mai rău - îsi închipuia că-l doreste pe el!

Oare ea îşi dădea seama că-i declanşase un val de teroare? O simți îndepărtându-se. îi era recunoscător şi, în acelaşi timp, avea remuşcări. *Spune-le asta şi hormonilor. Nebunilor de hormoni!*

- Mulțumesc, şopti ea, revenind cuminte pe locul ei. îi atinse brațul.

îi mulțumea fiindcă începuse sau pentru că se oprise? încercă să-şi ignore durerea din abdomen şi-i răspunse:

- Nu-i nevoie.

După aceea, conversația se stinse. David abia aştepta s-o ducă acasă. Mai mult decât sărutările, cuvintele ei îl năuciseră. Ea devenise foarte tăcută şi, o vreme, crezu că adormise.

Apoi, ea spuse:

- îmi place semiîntunericul apusului. Uitându-se la ea, observă că-şi sprijinise ceafa de tetieră şi privea spre cer. Figura palidă îi era încadrată de vălătuci de păr negru. Parcă devenise nepământeană. Adăugă: la ceasul acesta, totul pare atât de calm, viața lasă impresia că ar fi plină de posibilități şi totuşi îți vine să închizi uşile, să tragi jaluzelele şi să-ți scoți pantofii.

- Nu porți pantofi, spuse el.

- Ai dreptate.

Ieşind de pe autostradă, îi ceru adresa. Descoperi că era la câteva case de locul unde locuise şi la numai câteva intersecții de locul următorului proiect. Alese o rută ocolită pentru a nu trece prin fața bisericii. Dacă obsertvase, ea nu arătă în nici un fel.

- Casa mea este pe colț.

David opri în fața unei clădiri în stil victorian, pe lângă care trecuse de cel puțin două ori pe zi în ultimii cinci ani, fără să-i acorde vreo atenție. Nu reținuse decât nuanța purpurie, neuzuală a zugrăvelii.

Acum, luminată doar de felinarele de pe stradă, aducea cu un tort solemn de nuntă închis la culoare, decorată cu coloane spiralate, grilaje de fier forjat si cupole, acoperite de iederă si tufisuri decorative. Genul de loc pe care copiii cu prea multă imaginație îl evită, traversând, tipul de clădire avut în vedere când trebuie găsită o casă a fantomelor de Halloween.

- Aici locuiesti?

- Nu-i asa că este fermecătoare? La parter, mi-am deschis dispensarul veterinar, iar eu stau la etajul doi.

- De ce nu la primul?

- Se spune că este bântuit.

- Bântuit?

- Sunt doar zvonuri, sopti ea.

Nu si-o putea imagina în această casă lugubră si veche. îi lăsase impresia unei persoane obisnuită cu pardoseli mochetate, căreia i-ar fi plăcut seminee cu blat de marmură, armături de alamă la chiuvetă si dulăpioare de stejar.

Ceea ce-i demonstra că, de fapt, n-o cunostea deloc.

- Este teribil de întunecoasă, zise el.

- Din cauză că totul este închis. Nici măcar nu am cheie. Rămase tăcută câteva clipe, privindu-si proprietatea, apoi se întoarse spre el, cu o sclipire în ochi. Cu glas nițel tremurat, adăugă: urma să lipsesc două săptămâni, în luna de miere. Inspiră adânc si lăsă la o parte gândurile triste. Arajasem să-mi țină locul un pensionar. Avea să-si înceapă programul abia de luni dimineață. Până atunci, asistenta mea, Cindy, urma să treacă de două ori pe zi să verifice pacienții internați.

- Trebuie să mai aibă cineva cheia, spuse el. Poate asistenta ...

- Cindy a fost prezentă la biserică, îl întrerupse ea, cu un fior. Era una dintre domnisoarele de onoare pe care le-am abandonat. îi datorez scuze, dar n-am să i le prezint astă-seară.

- Dacă nu ai vreo cheie lăsată sub preş, nu văd cum am putea intra.

împingându-şi bărbia înainte în semn de bravadă, Cameron

spuse:

- în spate, lângă solar, există un spalier. Am să mă caţăr şi voi ajunge, traversând acoperişul, la una din ferestrele de la etajul întâi. Cred că am lăsat-o deschisă.

David rămase fără cuvinte. Ideea absurdă părea mai degrabă o glumă proastă, mai ales dacă ţineai seama de punciul lui Norm.

- Am mai făcut-o, îl asigură ea.

- Nu mă îndoiesc. Dar cum vei reuşi pe întunericul ăsta, fără să-ţi rupi gâtul?

- Nu-ţi mai face griji. Dacă rămâi, îţi deschid uşa din faţă în câteva minute. Dacă vrei să pleci, deschide portbagajul să-mi iau rochia şi pantofii şi eşti liber. I-am promis surorii tale că-i voi înapoia blugii şi tricoul săptămâna viitoare. îţi sunt recunoscătoare pentru. ei bine, pentru ceea ce ai făcut. Stiu că trebuie să fii obosit.

- Nu chiar atât de ostenit încât să pierd spectacolul, zise el.

- Cu adevărat, n-am nevoie de ajutor ...

- A vorbit cineva despre ajutor?

***

Dar, desigur, o ajută. în primul rând, era descălţată şi cu tot întunericul aproape absolut, el zărise aşchiile din spalierul şubred ... ca să nu mai pomenească de pericolul reprezentat de tufele de trandafiri ce se ridicau de la nivelul solului până la cornişă.

în al doilea, nu-i stătea în fire să rămână cu braţele în sân, în vreme ce o femeie, care se împărtăşise din ginul ieftin al lui Norm, se urca pe spalierul înalt. El se căţără, iar ea rămase jos, dându-i indicaţii pe ton de comandă. între timp, o umbră neagră, probabil Domino, se furisa încoace si încolo, cu nasul în pământ, adulmecând cine stie ce.

David reusi să ajungă pe acoperis în timp record, suferind numai câteva zgârieturi. Tocmai ajunsese la fereastra cu pricina si constatase că era într-adevăr deschisă, când lumini albastre intermitente anunţară sosirea unui echipaj de poliţie. îsi imaginase că patrula avea să treacă

mai departe în urmărirea vreunui infractor, dar, în loc de asta, se opri în spatele masinii lui.

Se îndreptă spre marginea verandei, în vreme ce doi polițisti coborâră din masină. Raza de lumină de jos provenea de la lanterna din mâna unui polițist. Lucirea metalică din cealaltă mână a omului legii, îl făcu să rămână nemiscat. Un pistol?

Zău asa, îsi închipuiau că era infractor?

Sigur, Cameron le va explica. Apoi îsi dădu seama că nu-i mai auzise vocea de ceva vreme, iar în momentul de față se dovedea suspect de tăcută. Era nehotărât: să-si anunțe prezența, sau să se retragă tiptil spre fereastră si să intre la etajul unu, bântuit sau nu.

Dilema fu rezolvată de Domino, care alese acel moment pentru a iesi lătrând în calea fasciculului de lumină. David strigă:

- Taci Domino, cățel tâmpit!

La sunetul vocii, raza lanternei se îndreptă spre el si unul dintre polițisti strigă:

- Tu de colo, mâinile sus! Acum!

Domino se opri din lătrat si începu să mârâie. David ridică brațele. Unde naiba era Cameron?

Cameron se simțea prost! De ce nu se gândise să intre pe fereastra băii de la parter, înainte de a-l trimite pe David să urce spalierul subred?

împinse recipientul de gunoi până sub fereastră si se sui pe el. Datorită demisolului înalt, pervazul ferestrei era cu câțiva centimetri deasupra capului, dar ridicându-se pe vârfuri reusi să împingă cerceveaua. Spre norocul ei, uitase să pună piedica înainte de plecare.

Adică ieri, când se spălase pe mâini după ce vaccinase pisica doamnei Rickles. îsi amintea perfect si gândurile care-i trecuseră prin minte. *Gata cu injecțiile, gata cu ghearele, măcar pentru următoarele două săptămâni!... Doar soare, nisip si… Ben!*

După cum evoluaseră lucrurile, se terminase si cu Ben.

I se părea că ziua durase o eternitate, cu o evoluție rapidă de la un dezastru la altul. Mai întâi revelația asupra caracterului lui Ben, apoi fuga de la propria nuntă si în cele din urmă incidentul din masină, când reacționase atât de nestăpânit la îmbrățisarea lui David si la sărutare. Amintirea îi provocă din nou furnicături de dorință, în tot trupul.

Mai devreme, se întrebase ce impresie îi făcuse. Acum, era convinsă că stia. O durea capul.

Oare fusese chiar atât de pripită? Era asa de disperată încât fusese gata să se cramponeze de primul bărbat drăguț iesit în cale?

Bine că ziua era pe sfârsite. Poate că va reusi să se salte peste pervaz. în acest caz l-ar fi putut astepta pe scară - considerând că fereastra de la etaj fusese într-adevăr deschisă, iar el reusise să intre - ca să-i tragă o sperietură. Observase că era deja înfiorat.

I se părea amuzant. Un individ atât de bine făcut, debordând de sănătate si forță, cu brațe puternice si umeri pătrați ... Pentru o clipă, amintirea clipelor petrecute în acele brațe îi provocă slăbiciune.

Săruta grozav. Era gata să parieze că s-ar fi dovedit la fel de bun şi în pat. Dacă nu s-ar fi aflat într-o maşină parcată la marginea drumului, cine ştie ce s-ar fi petrecut?

însă ar fi fost o greşeală, ceva pentru care nici unul dintre ei nu era pregătit. El înțelesese. Cameron se simțea abandonată şi lipsită de iubire, iar dorința lui îi pusese trupul pe jar, măgulindu-i egoul.

Mulțumea cerului că el stopase alunecarea rapidă spre intimitate. în mai puțin de douăsprezece ore, renunțase la ideea de a se mărita cu Ben, ajungând să-l râvnească pe David.

Suspină.

N-ar fi trebuit să-l invite, dar fusese înduplecată de amuzanta disperare din ochii lui, la gândul unei nopți petrecute cu vărul Jared. Totuşi, întrucât nu manifestase nici un interes în privința ofertei ei, aproape sigur că lucrurile aveau să revină la normal.

Slobozi un nou oftat şi ... fereastra alunecă în canat, închizându-se.

Coborî de pe cutia de gunoi şi porni să înconjoare casa, întrebându-se dacă David găsise deschisă fereastra. Dacă nu, l-ar fi chemat înapoi.

Planul fu întrerupt de lătrăturile furioase ale lui Domino. Auzi o voce bărbătească. Nu distingea cuvintele, dar prima explicație fu că tatăl ei venise să vadă cu ochii lui dacă era acasă. O luă la goană, dorind să-l intercepteze înainte ca el şi David să se sperie de moarte, unul pe celălalt.

Tocmai trecuse de colțul casei, când un bărbat - nu tatăl ei - îi strigă:

- Stai! Opreşte-te imediat!

Lumina unei lanterne o orbi.

- Eu ...

- Doamnă, suntem de la poliție. Țineți mâinile la vedere şi rămâneți nemişcată.

îl ascultă. Aparent, cea mai proastă zi din viața ei nu se terminase încă.

***

Vecina care alertase poliția fu chemată s-o identifice pe Cameron. Era o femeie în vârstă, care le ceru polițistilor tot felul de legitimații si apoi o studie atent pe Cameron, ca pentru a se asigura că nu-i un soi de clonă.

- Eu sunt, doamnă Rickles, o asigură Cameron.

Bătrâna o cercetă suspicioasă.

- Adevărata doctoriță Nance trebuia să se mărite astăzi si să plece în Mexic în luna de miere, spuse ea.

- Păi ...

- Iar vocea, parcă n-ar fi a ei.

- Vreți să spuneți că nu este Cameron Nance? întrebă polițistul.

Doamna Rickles scutură din capul cărunt.

- Nu, doar că nu-s sigură.

Cameron îsi reveni.

- Nu mai departe decât ieri, i-am făcut pisicii dumneavoastră două

injecții, vă amintiți? Un calmant si un vaccin antirabic. M-a zgâriat. Cameron întinse mâna dreaptă si-i arătă o dungă subțire, rosiatică. Vedeți? Acum mă credeți?

- Parcă nu avea părul atât de lung, insistă doamna Rickles, privindu-i cosițele lăsate libere.

- Doamnă Rickles, interveni polițistul, cu un oftat care demonstra că începuse să se îndoiască, considerând întreaga afacere drept pierdere de vreme. Este sau nu vecina dumneavoastră?

în acel moment, Piddikins, motanul ei alb si obez, cu urechi portocalii, coadă încârligată si o umflătură pe umăr, se furisă

silențios afară din bucătărie, se uită spre Cameron, rămasă la intrare alături de polițist, și își arătă colții, zbârlindu-se.

- Ea este, se hotărî doamna Rickles, privindu-și cu afecțiune motanul. Doctorița este singura persoană pe care Piddikins n-o poate suferi. Nu-i așa, Piddikins?

- Sentimentul este mutual, îi mărturisi Cameron polițistului, pe când traversau peluza spre casa ei.

***

Patrula rămase la fața locului până ce David pătrunse prin fereastra de la parter, pe care i-o indicase Cameron. Aprinzând lumina, văzu că spațiul era împărțit în cameră de primire, sală de operații, birou, farmacie, laborator și debara. Din spate, unde se aflau cuștile, răzbătea un cor de lătrături și mieunaturi. O pisică neagră, cocoțată pe un fișet, îl privea cu suspiciune.

Ușa de la intrare dădea direct în sala de așteptare, iar el o descuie și o deschise cu un gest teatral. Blazați, polițiștii spuseră noapte bună și-și reluară patrularea. La fel de neimpresionată, Cameron cără înăuntru sacul de plastic plin cu dantelele pătate de iarbă care fuseseră rochia ei de mireasă și-l abandonă pe un scaun. în mâna stângă avea încă voalul, o fâșie lungă de material alb, împodobit cu flori de satin.

- Ce ai de gând să faci cu asta? se interesă David, fără motiv.

îl privi cu ochi atât de obosiți încât îi păru rău că menționase blestemata de rochie.

- Am s-o ard, răspunse Cameron. Sau o să-mi fac perdele din ea. Sau o s-o donez. Habar n-am. își trecu mâna peste frunte. îți mulțumesc din nou că m-ai salvat.

Erau foarte vizibile primele semne ale unei mahmureli specifice punciului lui Norm. Mâine dimineață va avea nevoie de mult ceai fierbinte, cu lămâie si miere din belsug, îsi spuse David.

- Mă duc să mă culc, adăugă ea.

- Ascultă, Cameron, în ce priveste lucrarea aceea. Am încă vreo

două săptămâni până la începerea noului contract, în Hazelnut, dar cred că ar fi mai bine să plec ...

- Cum doresti, zise ea, ridicând o mână. Poți să rămâi, dacă vrei. Descurcă-te singur. Noapte bună.

David o urmări urcând scara situată în stânga intrării, cu voalul atârnând în urmă. Nu văzuse femeie care să arate mai bine în blugi si durerea surdă, care abia dispăruse după neinspirata îmbrățisare din masină, reveni.

Logica îi spunea că ar trebui să se ducă să doarmă cu verisorul cel ciudat si cu pasărea vorbitoare. Să-si mai lărgească orizonturile! Să învețe o limbă străină! Ar fi fost mai sigur.

Porni spre masină.

Capitolul 4

Cameron se rostogoli în asternut si deschise un ochi. Mai multe secunde, privi pierdută o broderie complicată, de culoarea fildesului, delicată si feminină, vag familiară.

Rochia ei de mireasă?

Un val de tristețe îi inundă inima. Câte promisiuni, ce de planuri! îsi spuse că viitorul ei trebuia regândit. Rămăsese din nou singură.

Destrămarea planurilor o deranja mai mult decât despărțirea de Ben. Se întrebă dacă stia cu adevărat ce este iubirea.

Broderia se dovedi a fi marginea feței de pernă. îsi întoarse capul si descoperi o pereche de ochi galbeni, care o urmăreau cu indiferență.

- Bună dimineața, Muzzy, murmură ea, adresându-se pisicuței asezate pe noptieră, lângă telefon, în fața radioului desteptător, pe împletitura albă. împletitură? Pipăi voalul ...

Se ridică brusc si regretă imediat. Camera descrise câteva miscări de rotație, stomacul i se revoltă si în tâmple simți începutul unei dureri cumplite.

Din nenorocire, constată că punciul, din care se servise cu generozitate la reuniunea familiei Cutter, nu avea nici un efect asupra

amintirilor din ziua precedentă. O năpădiră mânia şi dezamăgirea.

Fragmente de amintiri îi defilau prin memorie: un dalmaţian, o femeie în vârstă care-i spunea Anna, o haină veche de blană şi ... David Cutter.

Retrăi instantaneu şi senzaţia de senzualitate neliniştitoare, totuşi plăcută, provocată de îmbrăţişare şi de sărut, precum şi iluzoria siguranţă găsită în braţele lui.

Slavă Domnului, ziua de ieri se sfârşise.

Sunetul ascuţit al soneriei telefonului o făcu pe Muzzy să sară pe duşumea. De asemenea, îi reteză firul gândurilor.

întinzându-se după receptor, ochii îi căzură pe fotografia înrămată în care apărea împreună cu Stacey şi simţi un cuţit răsucindu-i-se în inima rănită. Ridică receptorul şi îngăimă:

- Alo?

- Trebuie să discutăm.

- Nu striga la mine, Ben.

- Nu strig.

Sprijinindu-şi fruntea în palmă, murmură:

- Ce doreşti?

- Avem de vorbit.

- Eu nu ...

- Ajung acolo în trei sferturi de oră.

Convorbirea se întrerupse.

înăbuşi o înjurătură, trântind receptorul. Suspină, ridică fotografia şi privi ochii surorii. Stacey era mai tânără cu un an şi jumătate. Moştenise părul castaniu al mamei, trăsăturile necizelate ale tatălui şi ochii albaştri specifici familiei.

De când îsi putea aminti, Stacey se străduise s-o imite. Dacă-si scurta părul, la fel făcea si Stacey. Aceeasi atitudine avusese si în privința hainelor, prietenilor, opiniilor politice, sau carierei.

Atunci când ambele ajunseseră la facultate, Stacey obisnuia să vorbescă despre cabinetul pe care aveau să-l deschidă împreună, cândva. Dar acel plan se destrămase după un an, când Stacey se îndrăgostise, renunțase la scoală si se măritase.

Peste încă un an, divorțase.

De curând, Stacey îsi anunțase intenția de a deveni profesoară. Cameron se bucurase să constate că sora ei avea, în sfârsit, un țel în viață.

Apoi apăruse Ben.

Ce scop minunat! Să-l momesti pe logodnicul surorii tale!

Cameron se înfioră iar, amintindu-si cât de fericită fusese văzând că cei doi se înțelegeau atât de bine. Nici nu-i trecuse prin minte că surioara ei de douăzeci si sase de ani s-ar putea dovedi atât de egoistă ... si crudă. Nici că Ben s-ar fi pretat ...

Vârî fotografia, cu fața în jos, în sertarul noptierei. Poza lui Ben se afla deja acolo din seara precedentă. închise sertarul, lăsându-i pe cei doi împreună, față-n față.

Situația era foarte clară: nu se putea baza decât pe ea însăsi. Avea să coboare si să-l provoace pe Ben să îndrăznească să-i spună vreo minciună, să-si ceară scuze, sau mai rău, să-i dea explicații.

Hotărâtă, dădu la o parte cuvertura, coborî din pat, se dezechilibră puțin si constată că, aseară, se vârâse în pat goală puscă.

în primul rând, trebuia să se îmbrace.

Peste cinci minute, după un dus rapid, îsi pieptănă părul, îmbrăcă o pereche de blugi vechi si un tricou verde, decolorat, despre care-si amintea clar că nu-i plăcuse lui Ben.

încălțând o pereche de sandale, privirea îi căzu asupra micuței debarale a cărei cheie o pierduse cu câteva luni în urmă. O folosea ca

depozit de pantofi, haine vechi si hobbyuri abandonate.

Asa se petrecuse si cu pictatul. Ben spusese că încercările ei erau dovezi de amatorism si, deoarece Cameron avusese unele îndoieli în privința calităților ei de începătoare, îl crezuse. Ce tâmpit! Oare producerea unor capodopere constituia singura motivație a artei?

Acum nu avea timp, dar, coborând scara, îsi propuse să caute cheia în toate locurile în care s-ar fi putut rătăci.

Preluase casa împreună cu povestile despre fantome ce ar fi bântuit primul etaj, care aveau darul s-o amuze, din cauză că fusese complet remodelat de fostul proprietar. Fantomele n-aveau nici o sansă în fața vopselei indestructibile, a pardoselei complet mochetate si a lambriului din imitație de lemn de cires.

Locul era imaculat si, după gusturile ei, lipsit de personalitate. Prefera atmosfera mai înghesuită si arhitectura incertă a etajului doi, asa că acolo se stabilise. Pentru a împiedica diversele animale din preajmă să se cuibărească în mijlocul patului cu baldachin, ce constituia piesa de rezistență a apartamentului de la primul cat, ținea usa mereu închisă. Acum însă, era întredeschisă.

Păsi furisat, o împinse la perete si fu instantaneu atacată de o formă neclară, dar pătată.

- Domino! strigă o voce bărbătească. Era David.

Câinele se retrase imediat, spăsit.

Era absolut incorect ca, în răstimpul unei singure ore, să fie obligată să facă față atât nemernicului de fost logodnic cât şi bărbatului în brațele căruia se aruncase aseară!

Si totuşi, în lumina dimineții care pătrundea prin ferestrele deschise, era clar de ce îşi pierduse capul atât de uşor în fața lui David Cutter. Era înalt şi bronzat, aşa cum îi rămăsese în minte, cu umeri largi, bine făcut, cu un zâmbet radiind sănătate, bună dispoziție şi frumusețe.

Purta nişte încălţări de lucru, blugi jerpeliţi şi o cămaşă de doc având mânecile suflecate şi lăsând la vedere braţele musculoase. Pe Cameron o impresionaseră întotdeauna bărbaţii astfel îmbrăcaţi, dar David îi eclipsa pe toţi ceilalţi. Rămase ca hipnotizată de părul fin care-i acoperea antebraţele, dosul mâinilor şi . chiar degetele.

Ridică privirea şi o întâlni pe a lui. I se păru că-i pătrundea până în creier, simţindu-se bine în acea îmbulzeală confuză. Inspiră profund şi speră că, totuşi, nu-i putea citi gândurile pline de amintiri ale serii precedente - sărutările, mângâierile, momentul de abandon sălbatic.

- Ce ... cauţi aici? se bâlbâi ea.

- M-ai invitat, nu-ţi mai aminteşti? Arătând spre încăperea din spatele său, adăugă: excelent apartament. îmi închipui că vrei să transformi fereastra înaltă dinspre sud în uşă şi să adaugi o scară până în curte.

Asta însemna oare că era dispus să preia munca de constructor pe care i-o oferise atât de pripit şi, mai grav, că-i acceptase invitaţia de a locui acolo pe timpul lucrului? Cum să-i spună că se răzgândise? Avea nevoie doar de un student îndemânatic. Si apoi, de o călugăriţă, căreia să-i închirieze apartamentul ...

- Ai spus că nu te interesează, îi aminti ea.

- Mi-am schimbat părerea. Vino, adăugă el, făcându-i semn spre masă. Văzu că găsise cescuţele si farfuriuţele de culoarea fânului si un ceainic vechi decorat cu flori galbene, probabil abandonat de fostul proprietar. într-un bol albastru erau câteva felii de lămâie. Struguri copţi, un borcănel de miere si câţiva biscuiţi crocanţi completau micul dejun încropit, pentru care probabil că iesise la cumpărături dis-de-dimineaţă.

- Am auzit dusul si am preparat micul dejun, zise David. După felul în care-ţi masezi tâmplele, suferi de una din mahmurelile tipice punciului infam al lui Norm. în astfel de cazuri, se impune o cană de ceai aburind. Stai jos.

Era pe cale să se opună. Dacă nu se înțelegeau prieteneste, ar fi fost mult mai simplu să-l gonească. Ei bine, mai amical. însă ceaiul era foarte tentant. Aburii aromați o atrăgeau ca un magnet. Ben era pe drum si avea nevoie de ceva care s-o remonteze. Asa că se aseză, în ciuda crizei de timp.

- Ar trebui să te informez ., începu ea.

- Conversația este absolut contraindicată, până nu-ți bei ceaiul. Cere eforturi de gândire, sau măcar asa se presupune, iar astea n-ar face decât să-ți agraveze durerea de cap.

Cameron primi ceasca, fermecată de imaginea acestui bărbat solid, turnându-i licoarea aromată dintr-un ceainic micuț, ciobit, în vreme ce își debita versiunea proprie de înțelepciune feminină. Era divin!

David o asteptă să-si golească ceasca.

- Acum, ce doreai să-mi comunici?

De unde să înceapă? Să-l avertizeze că Ben era pe drum, sau să discute întâi modificările pe care le viza la apartament? El se instalase ca acasă. Cu coada ochiului, văzuse în dormitor un aşternut mototolit, iar bucătăria arăta ca după furtună. Aşternuse lângă fereastră o pătură pentru câine. Acolo trona Domino, agitat şi curios, privind de la unul la celălalt.

- în privința apartamentului ... începu ea ezitant.

El zâmbi încurajator.

- ... ieri am fost cam ... zăpăcită. Nu judecam. Acum îmi dau seama cât de neobişnuit ar fi să împart casa cu un ... străin, practic.

- Cu antreprenorul tău de încredere, declară el, cu o privire ghiduşă. Cu mine.

- Ieri, mi-ai spus că nu-i o idee prea bună şi acum sunt de acord. Mă înțelegi, nu-i aşa?

- Dacă te deranjează faptul că sunt bărbat ...

- Ah, nu ...

- Cu mine, poți să nu-ți faci nici o grijă, te asigur.

- Sunt convinsă. Ceruri! Dacă ai fi fost un astfel de om, aseară ai fi

putut ... Se opri, îngrozită de turnura pe care o luase conversaţia şi stânjenită de amintirea persistentă a sărutărilor.

El îi prinse mâna şi îşi coborî vocea până la intensitatea unei şoapte sexy.

- Există anumite legi care-ţi interzic să profiţi de o situaţie ca ... cea în care te aflai, Cameron.

- Vrei să spui, ameţită.

- Vreau să zic, vulnerabilă.

Rămase cu privirea pironită pe mâna lui până ce Domino lătră şi, dinspre inrare, răsună o voce mânioasă.

- Dave? Dave Cutter? Ce dracu faci aici?

- Ben! exclamă David, retrăgându-şi mâna şi ridicându-se în picioare.

Cameron pivotă pe scaun, apoi îşi privi ceasul de mână. Sosise cu paisprezece minute mai devreme. îi plăcea să apară mai devreme şi se fălea că asta îi conferă un avantaj. Uitase de venirea lui.

Ben se încruntase si strângea din buze de parcă ar fi simţit un miros neplăcut în cameră. Cameron fu luată prin surprindere de expresia lui. Prima impresie fu că arăta altfel. Apoi se răzgândi: *Nu, nu s-a schimbat!*

Avea aceeasi figură rotundă, aceiasi ochi spălăciţi si părul blond la fel de îngrijit. Purta niste pantaloni largi, haină si obisnuiţii mocasini. Era vizibil până si familiarul aer încrezut.

De unde provenea diferenţa?

De nicăieri.

Desi părea imposibil, probabil că ea era cea care se metamorfozase, nu el.

- Ce naiba cauţi aici, Cutter? zise Ben.

- îsi lua micul dejun, răspunse Cameron, cu nonsalanţă.

- Stai puţin, interveni David. Nu-i ceea ce pare!

- Si ce dacă ar fi? întrebă Cameron, ridicându-se.

Ben n-o luă în seamă, privi împrejur, iar ochii îi căzură asupra

asternutului răvăsit din dormitor. Increderea în sine dispăru si Cameron îsi imagină cum i se aprindea un bec în cap.

- Tu ai luat-o ieri, nu-i asa? vru Ben să stie.

Cameron se stropsi:

- Nu-s vreun pachet rătăcit, care să fie luat de cineva! Eu am hotărât să plec.

După o scurtă privire spre ea, David spuse:

- Ascultă, Ben, după ceea ce ai făcut ...

- Ce am făcut? Arătă cu degetul spre dormitor. Dar ce părere ai despre ceea ce ai făcut tu? Cu logodnica mea!

Cu obrajii în flăcări si decisă să nu-si explice comportarea, cum ar fi vrut Benjamin Rinaldi, Cameron zise:

- Nu sunt logodnica ta. Valabilitatea jurămintelor a expirat atunci când te-ai culcat cu soră-mea.

Ben se clătină, dar îsi reveni rapid:

- A fost o greseală, recunosc, spuse el, cu aparentă pocăință. Dar trebuie să admiți că si tu ai reacționat exagerat.

Cameron îl privea, fără să-si poată crede urechilor.

- Astea-s vorbe goale, Ben, iar tu stii foarte bine, interveni David. Si nu înrăutăți lucrurile încercând să arunci asupra ei vina pentru ceea ce s-a petrecut.

Ben înaintă în încăpere cu un deget ridicat amenințător si zise:

- Ascultă, amice. îți schimbi prietenele săptămânal. Ce stii tu despre responsabilitate? Ai un tupeu incredibil, dacă îți permiți să mă judeci!

- Dar stiu sigur că este mare diferență între a evita responsabilitatea unei relații de durată si a-ți însela partenerul, după ce ți-ai asumat-o, răspunse David neclintit.

Cei doi se înfruntau din priviri. Cameron căuta mijloace de a dezamorsa tensiunea, care să nu fie ilegale sau imorale. Nimic nu-i trecu prin minte.

O altă voce, venind dinspre usă, îi făcu pe toți trei să se întoarcă.

Tatăl ei apăruse si era întărâtat. Probabil că aflase despre Ben si Stacey, îsi spuse Cameron, mulțumită că nu mai era obligată să-l pună chiar ea la curent si să decidă cât si în ce fel să-i povestească.

Raymond Nance arăta exact asa cum te-ai fi asteptat din partea unui bancher prosper. în vârstă de cincizeci si cinci de ani, având chelie parțială, cam gros în talie, întotdeauna corect îmbrăcat si cu maniere de modă veche. Părea suficient de scos din fire încât să-l arunce pe fereastră pe Ben.

Asa să faci, se rugă Cameron în gând. Fă-mi plăcerea!

- Tu! mârâi tatăl.

Se uita la David!

Acesta se retrase câțiva pasi.

- Eu?

- Tu eşti cel care mi-a luat fiica, ieri. Ce dracu cauți aici?

- Păi, domnule ...

- Ce crezi că făcea aici? izbucni Ben, arătând spre dormitor.

Urmărindu-i degetul, privirea lui Raymond căzu asupra aşternutului deranjat şi, o dată cu înțelegerea, se înroşi tot.

- Cred că ai face mai bine să dispari, strigă el.

Domino răspunse cu un mârâit.

Cu pumnii strânşi, Cameron interveni:

- David este noul meu antreprenor şi locuieşte aici.

- Aici? Figura arțăgoasă a lui Ben deveni uimită.

Sprâncenele tatălui se ridicară întrebător.

Cameron se uită spre David. De parcă va mai dori să lucreze pentru ea şi să locuiască în casă, după asemenea scenă! Totuşi, Ben nu avea nevoie să afle că, probabil, David era nerăbdător să-şi ia tălpăşița. Si nici tatăl ei.

- Va locui în acest apartament în următoarele două săptămâni, afirmă ea hotărâtă, ca pentru a se obişnui cu ideea. Va construi o scară şi o intrare separată pentru etajul unu.

- Nu poate să stea în casa ta, insistă tatăl.

- Tată, sunt o femeie în toată firea, replică ea cu blândețe. Nu-mi mai spune ce pot, sau ce nu pot să fac în propria mea casă.

- Si vrei să cred că asta-i tot? ricană Ben.

Nu-i venea să creadă că fusese gata-gata să se mărite cu papagalul ăsta. Să fi fost atât de disperată? Aşa oarbă? Atât de proastă?

Se părea că da.

- Nu vreau nimic de la tine, Ben.

Doar, adăugă în gând, *o mână de ajutor să-mi recapăt tatăl.* Dar nu putea spune aşa ceva cu glas tare. Dacă nu de alta, măcar fiindcă era convinsă că va încerca să-i steargă datoria, iar ea nu putea accepta una ca asta. Alt motiv era că încă nu stia cum să trateze lipsa de loialitate a lui Stacey.

Prinzându-l de umăr pe Ben, tatăl zise:

- Nu stiu ce-i în mintea ta, fetițo. M-am străduit să te înțeleg atunci când te-ai hotărât să devii veterinar, după cum stii. Dar asta? De ce l-ai părăsit pe Ben în fața altarului?

Aluzia la ocupația ei n-o afectă pe Cameron. încă de la început, tatăl ei fusese sceptic în privința profesiei alese de ea. Nu putuse înțelege de ce nu dorise să devină medic adevărat, neurochirurg, sau cardiolog, sau orice altă specialitate cu perspective de rambursare a capitalului pe care-l investise în ea. Nu avea cum să-i explice, asa că renunțase. însă în privința lui Ben, situația era cu totul alta. Murmură:

- De ce nu-l întrebi pe Ben? si regretă imediat.

Nu avea nici un motiv, căci aparent, Ben o cunostea mai bine decât îl cunoscuse ea. De pildă, părea să fie convins că n-o va denunța pe Stacey, asa că putea spune orice. Cu falsă umilință, declară:

- A fost o neînțelegere, domnule Nance. Sunt gata să trec peste diferendele noastre. Ce părere ai, Cameron?

- Mai scuteste-mă!

- Nu eu sunt cel care a plecat, adăugă Ben.

- Cameron, draga mea, drumul spre iubire mai are si denivelări, interveni tatăl.

- Crede-mă tată, replică ea. Treaba asta n-are nimic de-a face cu dragostea.

Ben scutură din cap, se întoarse pe călcâie si părăsi camera. Cu un zâmbet timid, adresat lui David, Cameron îi luă de braț pe tatăl ei si iesiră împreună.

***

David coborî scara în vârfurile picioarelor, urmat îndeaproape de Domino. Nu ştia dacă domnul Nance plecase şi n-ar fi vrut să întrerupă o discuție între tată şi fiică. Cât despre Ben? Din punctul lui de vedere, nemernicul acela era deja uitat.

Ce văzuse o femeie precum Cameron la un asemenea bărbat? Oricât s-ar fi străduit, nu şi-i putea imagina împreună.

Ieşi pe uşa din față, purtând în mână sacoşa cu hainele de lucru. îi luase mai mult de un ceas să facă patul şi să spele vasele şi, între timp, casa părea să fi rămas pustie.

Nu-i surâdea ideea de a pleca fără să dea ochii cu Cameron, deşi probabil era mai bine aşa. Nu i-ar fi displăcut să-i mai vadă o dată figura drăgălaşă, sau s-o admire ieşind din cameră, îmbrăcată în blugii strâmți, care-i scoteau ispititor în evidență rotunjimile posteriorului şi picioarele lungi, bine făcute.

Azi-dimineață, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-şi țină mâinile acasă. Separați de masă, privind-o pierdut în ochi, ascultându-i vocea melodioasă, simțindu-i aroma şamponului ... ei bine, dorise din toată inima să-i mângâie obrajii, să-i inhaleze parfumul, s-o devoreze.

Da, era cel mai bine s-o ia din loc şi să lase altuia sarcina de a construi noua intrare.

Câinele se instalase deja pe bancheta din spate,iar el aruncase în portbagaj sacul cu haine de lucru, când auzi uşa şi se întoarse la timp s-

o vadă pe Cameron traversând peluza. Era desculță, cu părul revărsat pe umeri, purtând o bluză verde şi arborând o expresie preocupată. Ce imagine! Păşea prin iarba crescută, cu soarele strălucindu-i în păr, legănându-si usor coapsele si sânii, în vreme ce margaretele albe îi sărutau picioarele si bondarii îi înălțau imnuri.

Se scutură de viziune.

- Te-am zărit plecând, spuse ea, oprindu-se la câțiva pasi. Dacă nu voi fi acasă când te întorci, o să ai nevoie de cheie.

El privi scurt spre cheița aurie si din nou la figura ei. Chiar sobră si preocupată, avea trăsături impresionante, iar ochii albastri îl sfredeleau pur si simplu. îsi drese glasul.

- înțeleg că le-ai spus, tatălui si lui Ben, că stau aici doar fiindcă erai supărată pe ei. Stiu ce simți cu adevărat privind prezența mea.

Degetele ei se strânseră peste cheie.

- Da, ai dreptate. îmi pare rău că te-am târât în tărăsenia asta.

- Nu-i nimic, zise el, dorindu-si să fi acceptat cheia, n-am să mă prevalez de ce-ai spus la mânie. De fapt, nu vrei să rămân, nu-i asa?

Cameron părea nesigură. Ridică din umeri si răspunse:

- Adevărul este că am nevoie de intrarea aia, dacă vreau să pot închirira apartamentul. Si sunt obligată să-l închiriez ca să-i pot returna tatălui meu banii cheltuiți la nuntă. Iar tu esti antreprenor.

- Nu-s singurul.

Suspinul adânc făcu lucruri incredibile cu bluza ei. Muscându-si buza, se aplecase să-l mângâie pe Domino. Astfel întinsă, Cameron era întruchiparea feminității, prezentând suficiente rotunjimi apetisante cât să determine deraierea unui tren. Darămite a unui bărbat.

îl privi cu coada ochiului.

- Nu te pot învinovăți că vrei să scapi din harababura asta.

- Nu-i adevărat, protestă el.

- Asta înseamnă că în dimineața asta esti deosebit de galant.

- Da, ăsta-s eu, cavaler până-n măduva oaselor.

- Nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru ceai.

- Pentru puțin! Domino o lingea pe obraz. *Norocos câine!* Cum te-ai descurcat cu tatăl tău si cu Ben?

- Tata este foarte dezamăgit, spuse ea, îndreptându-se. A zis că nu mă crezuse aşa lipsită de perseverență.

- Au!

- Nu cunoaşte adevărul, aşa că nu-l pot contrazice.

- Ar fi putut să-ți acorde un pic de încredere, murmură David.

Ochii ei surprinşi purtau un milion de întrebări. Doamne, cât şi-ar fi dorit să le răspundă cu sărutări!

- David, care este motivul real al plecării tale?

- Ti-am spus ...

- Pentru că eşti un individ deosebit de sensibil, sau nu-ți vine să rămâi din cauza ... mea?

El râse, însă ea continuă să-l privească, serioasă. Ar fi vrut să-i spună că se înşela, dar remarca ei conținea suficient adevăr cât să-i înghețe răspunsul în gâtlej. N-avea ce face, persoana ei continua să-l preocupe. îşi amintea mereu gustul minunat al buzelor ei şi dorința care-l cuprinsese de a o poseda în întregime şi, de asemenea, declarația ei că se simțise în siguranță în brațele lui.

în brațele lui!

O astfel de remarcă, din partea unei femei care arăta cum arătase ea îmbrăcată în rochie de mireasă, trebuia privită cu seriozitate.

- De ce, dintr-o dată, vrei să rămân?

Fără ezitare, ea răspunse:

- Fiindcă am nevoie de tine.

Desigur, voise să spună altceva. Senzația ciudată pe care i-o creaseră acele cuvinte trebuia ignorată.

- Nu pentru a-l face gelos pe Ben, prin orice metodă?

- S-ar putea să fie şi asta, admise ea, cu un zâmbet schițat. încă te mai temi să nu-ți jigneşti prietenul şi ... partenerul de tenis?

- Nu, zise el, energic.

- Bine.

- Totusi, Ben are dreptate într-o anumită privință, Cameron, adăugă el, grijuliu. Eu nu caut un aranjament de durată.

Ea îi întinse mâna.

- Nu-ți ofer patul meu, David, numai ceva de lucru si locuință. Menționarea patului îi provocă un zâmbet pofticios. Este o casă mare, adăugă ea de parcă i-ar fi citit gândurile.

Unde s-ar fi putut duce, dacă i-ar fi refuzat oferta? înapoi, la maică-sa, ceea ce ar fi implicat navetă zilnică obositoare si conversații neplăcute cu bunica senilă? Să cadă pe capul vreunui prieten? Să se stabilească la vărul Jared cu la papagalul lui vorbitor? Să înceapă o neplăcută vânătoare după un apartament propriu?

- Ne-am înțeles? insistă Cameron. Eu te folosesc ostentativ să-l scot din minți pe dragul de Ben si să-mi amenajez casa. Tu ai nevoie de un loc unde să te stabilesti temporar. Punct.

David făcu bilanțul avantajelor si dezavantajelor. Ce fel de bărbat era dacă nu putea rezista unei tentații, fie si prezentată sub aspectul foarte atrăgător al lui Cameron Nance? Probabil că abia dacă se vor întâlni! Ea avea de condus cabinetul veterinar. El va munci la scară, adunându-si, între timp, echipa pentru viitorul mare proiect, plănuit să înceapă peste două săptămâni. Vor locui la etaje diferite, ca într-un bloc de apartamente, fiecare cu ale lui.

Imaginea usilor închise ce aveau să-i despartă era mai degrabă supărătoare decât linistitoare, dar refuză să se mai gândească la asa ceva. Bătu din picior si spuse:

- Ei bine, Domino, se pare că ne-am făcut cu o locuință.

Cel interpelat dădu din coadă si ceva din vocea stăpânului îl făcu să sară în sus, bucurându-se.

Ferindu-se din calea câinelui, Cameron făcu un pas si-i întinse din nou cheia.

Apoi, îndată ce degetele lui îi atinseră palma si piciorul îi reveni pe iarbă, țipă strident.

Capitolul 5

înțelese imediat că tocmai călcase pe o albină. Scâncind şi sărind într-un picior, în vreme ce îl prinsese pe celălalt cu ambele mâini, observă expresia surprinsă a lui David. Câinele începuse să latre. Abia când durerea începuse să se diminueze, David încercă s-o prindă în brațe, o dezechilibra şi se rostogoliră amândoi în iarbă.

El căzuse deasupra. Se ridică în mâini şi, pentru o clipă, timpul păru să se oprească-n loc. De asemenea, respirația şi bătăile inimii ei, precum şi lătrăturile dalmațianului. înțepătura încetase temporar s-o mai usture, în vreme ce-l privea intens pe David.

Continua să fie conştientă de umbra întunecată a bărbii pe tenul lui bronzat, de forma senzuală a buzelor, de genele negre, de sprâncenele bogate şi de şuvița de păr ce-i atârna pe frunte.

Gusta din plin greutatea trupului lui, contactul brațelor sprijinite în iarbă cu exteriorul propriilor ei antebrațe, pulsul, al cărui ritm era sincronizat cu al ei.

Curios, Domino îsi vârî nasul umed si rece, provocându-i o înfiorare.

David îl împinse înapoi si murmură:

- Ce ai pățit?

- Am călcat pe o albină, răspunse ea, străduindu-se să-si stăpânească tremurul coardelor vocale.

O ajută să se ridice în capul oaselor, cu care prilej o atinse din nou. Ea reusi să ignore efectul contactului cu mare dificultate. Apoi, David îi cuprinse în palme piciorul îndurerat.

- La degetul mare, zise ea.

- Da, acul a rămas acolo, spuse el, îndepărtându-l cu îndemânare. Degetul a început să se umfle.

Nu-i lăsă piciorul jos, nici nu-l mângâie. Se mulțumea să-l țină, cu călcâiul în căusul palmei, masându-i usurel celelalte degete. Avea mâini mari si puternice, iar senzația era pe cale s-o dea gata.

- Ai niste picioare foarte delicate, sopti el.

înainte de a fi prea târziu, Cameron se retrase usurel.

- As face bine să intru în casă si să caut un antiinflamator, ca să neutralizez înțepătura. El o ajută să se ridice. Pot merge, îl asigură ea, dar se dezechilibră de la primul pas.

David o prinse si o ridică în brațe. Ca răspuns la protestele ei, se mulțumi să zâmbească, traversând peluza.

Forța brațelor lui era impresionantă. Curbura maxilarului, felul în care se uita în jos spre ea, focul mocnit din ochii lui, aroma de pădure a deodorantului ... toate contribuiau la seducție.

Pentru a-si învinge confuzia, îsi repetă iar si iar vorbele lui Ben. „îți schimbi prietena în fiecare săptămână”. Iar David nu negase. De fapt, chiar îi spusese că nu căuta o relație permanentă, cu doar câteva clipe în urmă, si voise s-o prevină de parcă si-ar fi dat seama că-l găsea atrăgător.

Acum se afla în brațele lui, lipită de pieptul tare ca piatra, la distanță de o şoaptă. în ciuda tuturor obiecțiunilor, îşi dorea s-o sărute. El însă, părea să nu încerce decât s-o ajute, din cauza piciorului rănit.

îşi spuse că nu mai avea rost să-şi facă iluzii în dragoste şi mai ales nu în cel privea pe David. Probabil că atracția dintre ei avea numai temei fizic. Dacă avea să se mai îndrăgostească vreodată, iar probabilitatea era scăzută, o va face doar cu un bărbat capabil să iubească la fel de deplin ca şi ea.

O legătură pur fizică nu-i era suficientă. Nici acum, nici altă dată.

Amândoi îşi dădeau seama. O dată ajunşi înăuntru, David spuse:

- încotro, la bucătărie?

- Lasă-mă jos. Pot să merg singură.

El se opri, continuând s-o țină în brațe şi privind-o cu o expresie greu de descifrat. Apoi o lăsă uşurel jos şi, pentru o clipă, continuară să se privească în ochi. Cameron se agăță de spătarul unui scaun, în căutarea unui punct de sprijin.

- Am să fac rost de cele necesre, zise el în cele din urmă.

Cameron avu nevoie de ceva vreme ca să-şi dea seama că vorbise despre materialele de construcţie. îi răspunse:

- Bine. Să-ţi pregătesc un cec?

- Nu. Iată cum vom proceda. Am credit la vreo duzină de depozite de materiale şi cherestea. Am să ţin socoteala, având grijă să păstrez totalul la o valoare rezonabilă, iar la sfârşit am să-ţi prezint toată socoteala. N-am la dispoziţie decât două săptămâni, dar ar trebui să fie de-ajuns.

- Si manopera?

- Mă scuteşti de chirie.

- Pare cam puţin.

- Voi nota si timpul de lucru efectiv si ne vom înţelege noi cumva. Ai să constaţi că sunt destul de ... ieftin.

Ea zâmbi.

- Batem palma? întrebă David, întinzându-i mâna.

îi strânse mâna, luptându-se cu dorinţa de a-l trage astfel încât să cadă iar peste ea si murmură:

- S-a făcut!

Cameron nu stiu dacă îi urmărise cu privirea schiopătatul până în bucătărie, fiindcă îsi impuse să nu se întoarcă.

***

Peste câteva zile, din înţepătura de albină nu mai rămăsese decât o vagă neplăcere. Cu David era altceva. Cameron încercase să uite si de una si de celălalt, cufundându-se-n muncă.

Cindy îi fusese de ajutor. Puţin trecută de treizeci de ani si cu două divorţuri la activ, Cindy îsi păstra spiritul optimist. Avea păr rosu, ten pistruiat si energia debordantă a unui câine spiţ. Era asistentă, iar priceperea si devoţiunea ei făcuseră posibilă funcţionarea cabinetului.

Scuzele prezentate, pentru că o părăsise împreună cu celelalte domnisoare de onoare, fuseseră usurate de faptul că era, afară de David, singura persoană care stia adevărul. Compasiunea si revolta ei

reprezentaseră reacții binevenite.

- Propria ta soră? Năpârca! Iar Ben ... trebuie să-l uiți pe bărbatul acela, Cameron!

- Asa am făcut, răspunse Cameron.

- Atât de simplu?

- Aproape, admise ea.

- Niciodată nu mi-a plăcut, mărturisi Cindy.

- Stiu.

- Cândva, am încercat să-ți spun că este un nemernic.

- Cred că există anumite lucruri pe care fiecare femeie trebuie să le afle pe propria piele, răspunse Cameron, oftând.

- Nici o grijă, draga mea. Există o mulțime de bărbați disponibili. Că veni vorba, cine-i tipul care defilează în sus si-n jos pe scară?

- Un constructor.

- Ce face acolo, sus? Adineauri am auzit ciocănituri si zgomot de fierăstrău.

Cameron îi explică intenția de a construi un acces separat pentru apartamentul de la etajul întâi. Termină relatarea adăugând:

- Deocamdată, locuieste acolo.

- Stă aici? spuse Cindy, tresărind.

- Pe perioada cât lucrează. Doar vreo două săptămâni.

- Si când ai de gând să mi-l prezinți?

- Cinstit vorbind, Cindy, există vreun bărbat care să nu fie amenințat în preajma ta?

- Nici unul, dacă îmbrăcat în blugi arată ca ăsta, replică Cindy, făcându-i cu ochiul, înmânându-i un dosar si apoi retrăgându-se.

Cameron îsi aruncă ochii pe filele dosarului, însă gândurile îi erau în altă parte. Nu la Ben, nici la David, ci la Stacey. Surioara refuza să-i răspundă la telefon, iar Cameron nu stia dacă era cazul să reacționeze si cum s-o facă.

Desigur, era furioasă; bineînțeles că era dezamăgită. însă Stacey

era sora ei.

Cindy se întoarse aducând următorul pacient, o mâță tărcată ținută în brațe de o adolescentă. Era o ocazie bună de a mai uita de propriile griji.

Pisica, Bingo, avea o ureche atârnând într-o parte. Când o examină, descoperi o urâtă infestare cu căpuşe. Era genul de probleme rezolvate de obicei de Cindy. Curățare, dezinfectare, medicamente pentru acasă şi toate vor fi în ordine.

Totuşi, decise să se ocupe chiar ea de caz. Nu era cine ştie ce diversiune, dar mai bine decât nimic.

Mai târziu, Cameron trecu în cel de-al doilea cabinet şi găsi trei băieți, un bărbat şi un câine mare şi negru, părând a fi corcitură de labrador cu un ciobănesc uriaş. Era un pacient nou şi unica însemnare făcută de Cindy pe fişă era: „Umflătură la urechea stângă."

Aparent, era ziua urechilor!

Se dovedi a fi vorba despre un chist, o afecțiune destul de obişnuită, lipsită de gravitate. Băiețeii erau nişte drăgălaşi, dar îi provocară o durere nostalgică. Oare va avea vreodată şi ea copii? Discutase subiectul cu Ben şi el păruse a-i împărtăşi dorința de a avea copii, într-o bună zi. Sau, măcar, aşa pretinsese. Cine putea şti dacă-şi dorea, cu adevărat, urmaşi?

David nu voia copii. Tinând seama de neîncrederea în instituția căsătoriei - normală, dacă țineai seama de experiența personală privind efectele nocive ale divorțurilor asupra copiilor - nu era de crezut că-şi va asuma vreodată riscul.

Că asemenea gânduri o întristau era un indiciu că avea o zi foarte proastă ...

Câinele şi copiii plecară şi o lăsară cu o jumătate de oră de inactivitate. Ridică o căniță pe care fisese imprimată bancnota de un dolar, iar gândul îi zbură la Ben. El i-o făcuse cadou.

Cine era Ben? se întrebă ea, privind cana. Evident, nu era aşa cum şi-l închipuise. Era egoist, mincinos, înşelător.

O clipă, se lăsă atrasă în capcana generalizărilor, spunându-si că toți bărbații erau la fel, meschini, gata să promită orice pentru a-si satisface dorințele ...

Apoi se gândi iar la David. Poate că nu era candidatul ideal pentru căsătorie, dar măcar era cinstit în această privință. Nu avea de ce să-si facă iluzii - era exact asa cum părea.

Oare? Cum să fie sigură?

Zâmbi, gândindu-se la abilitatea lui de a spune lucrul potrivit la momentul ideal. Ca de pildă, când se minunase cu glas tare cum de putea cineva să nu se uite la ea. Respectiva remarcă o unsese pe suflet si fusese de vină pentru evenimentul pasionat din masină.

Sau când o întrebase de ce tatăl ei avea atât de puțină încredere în ea.

Comentariile lui spontane o uimiseră prin perspicacitatea si sinceritatea lor ... si păruseră absolut cinstite.

După orbirea de care dăduse dovadă în privința lui Ben, urma oare să aibă suspiciuni în orice nouă relație?

Care relație? David se dădea peste cap s-o evite, încă de la incidentul cu albina. Pe timpul zilei îl auzea lucrând, dar în fiecare seară dispărea. De câteva zile, schimbase decapotabila elegantă cu o camionetă ruginită, închiriată si ea, cu toba de esapament spartă si obisnuia s-o trezească din somn pe la miezul nopții.

Cameron azvârli cana în cosul de gunoi. Privindu-si ceasul, constată că mai avea încă zece minute. întrucât căutase deja în toate cotloanele posibile de la etaj, începu să-si întoarcă pe dos biroul, hotărâtă să găsească cheia de la debaraua cu tablouri.

Cindy o găsi scormonind în fisetul cu dosare.

- Bob Jackson şi ciobănescul german se află în cabinetul numărul

doi, zise ea, trecându-şi mâna prin buclele roşcate, dezordonate. Câinele s-a tăiat în nişte sârmă ghimpată. Si fii atentă. la ureche!

Cameron abandonă căutarea şi se întoarse la muncă.

***

întorcându-se de la depozitul de cherestea, David privi spre ceasul prăfuit de pe bordul camionetei şi văzu că era trecut de şase, ceea ce însemna că probabil Cameron îşi încheiase ziua de muncă. în loc să-şi continue drumul, ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece unde vedea cu ochii, să cineze sau să-şi facă de lucru cumva.

La sfârşitul zilei, pleca îndată ce auzea uşa de la etajul doi. Nu dorea să dea nas în nas cu ea. Nici s-o zărească, măcar. De când căzuse deasupra ei, pe peluză, avea senzația că destinul e pe cale să-i joace o festă.

Noaptea trecută se dusese la un club, unde obişnuia să-şi mai piardă vremea, se întâlnise cu o veche prietenă, băuse vreo două beri şi aproape adormise cu capul pe masă.

Amica nu fusese prea încântată.

Nu se opri, nu întoarse maşina şi, după câteva minute, parcă în fața casei cu zugrăveală dubioasă. Mai avea cam zece zile de lucru şi nu mai suporta gândul a încă zece nopți petrecute la bar, sau la cinematograf, sau cinând în oraş.

Doi copii purtând un canar în colivie şi o femeie, probabil mama lor, aşteptau în camera de la intrare. Le zâmbi exact în clipa când o femeie măruntă cu bucle roşcate şi gropițe în obraji îi anunța:

- Doamna doctor Nance vă aşteaptă. Apoi privi spre David şi Domino, adăugând: Bună!

- N-am venit la doctor, locuiesc aici, spuse David, adăugând în grabă: temporar. Se luptă să-l împiedice pe Domino să pornească pe scară în urmărirea unei pisici tărcate cu alb si negru.

- Stiu, răspunse femeia. Domino scăpă si țâsni în urmărirea pisicii, iar David porni după el.

Pisica îsi continuă goana până la usa lui Cameron, însă David

reusise deja să-l prindă pe Domino de zgardă si să-l tragă în apartamentul de la etajul întâi.

- Lasă pisicile în pace! strigă el.

Câinele îsi înălță capul de parcă ar fi cugetat: Hei, câinii fug după pisici, pisicile urmăresc păsări, păsările mănâncă viermi. Asa merge treaba!

David se surprinse gândindu-se la copiii cu colivia. Ce putea face Cameron pentru un canar? Uneori, aproape uita ce meserie avea, desi probabil că era foarte pricepută, având în vedere intervenția precisă si rapidă în cazul lui Domino.

Dădu ceva de mâncare câinelui, îsi prepară câteva sandvisuri pe o farfurie, se aseză la masă lângă fereastră si rămase cu privirea pierdută, refuzând să se mai gândească la Cameron. Era o seară minunată de vară timpurie. Deschise geamul si, sub un imbold de moment, îsi luă mâncarea si iesi pe acoperisul solariului. Neputându-l urma, Domino începu să scâncească.

- Fă nani! îi zise el peste umăr, căutând un loc unde să se poată aseza. Negăsind, se întinse prin fereastră si agăță cu două degete un scaun, pe care-l trase afară.

Ultima oară când se aflase aici, fusese în noaptea când o condusese acasă pe Cameron. La lumina zilei, acoperisul era o suprafață dreptunghiulară acoperită cu catran si pietris, invadată de vița de pe pereții casei care trecea, serpuitoare, peste jgheaburi. Trandafirii albi erau pe cale să înflorească. Deplasându-se cu grijă, îsi plasă scaunul lângă flori si se aseză.

Era plăcut acolo sus, lângă coroanele arborilor. O briză uşoară foşnea prin frunziş. Auzea armoniile îndepărtate ale vântului. Păsările ciripeau şi, prin apropiere, o veveriță se certa cu cineva, sau cu ceva. Aerul curat şi amintirile despre casa bunicilor, evocate de acele sunete şi imagini, avură un efect mirific asupra apetitului său.

Pe la jumătatea primului sandviş auzi uşa solariului trântindu-se. Aplecându-se puțin, o văzu pe Cameron coborând treptele de ciment şi

înaintând pe peluză. Ţinea în braţe o pisică tărcată cu alb şi negru. Se deplasă agale spre mijlocul curţii şi rămase acolo, cu spatele spre el.

Vorbea cu sine, indistinct, dar pe un ton vizibil iritat. Pisica se zbătu, iar ea îi dădu drumul. Apoi îşi propti pumnii în şolduri şi bătu din picior.

David se pregătea să se retragă în afara razei vizuale, când ea se întoarse şi privi în sus. îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse fără chef.

Ce-i provocase încruntarea? Nu era treaba lui, dar, totuşi, simţea curiozitate.

- Ţi-e foame? întrebă el, refuzând să se mai gândească la ironia invitaţiei când tocmai îşi promisese s-o evite.

- Nu, răspunse ea.

Se simţi uşurat, fericit că refuzul ei îl salvase de consecinţele propriei slăbiciuni.

Apoi o văzu inspirând adânc.

- De fapt, da, îmi este.

Era prea târziu, aşa că spuse:

- Vino sus şi am să-ţi prepar un sandviş.

Ea porni spre casă cu mişcări sacadate, de parcă nici să meargă nu-şi mai amintea, de supărare. Se aşteptase s-o vadă intrând, dar ea dispăru sub cornisă si răsunară sunete specifice escaladării bătrânului spalier. Peste câteva momente, capul ei apăru la marginea acoperisului.

David se întinse si o prinse de mână, ajutând-o să urce ultimele trepte. Cameron se scutură de praf si îsi aranjă ţinuta cu un zâmbet prea timid pentru a alunga complet îmbufnarea.

- Te-am avertizat că m-am mai vânturat în sus si-n jos pe spalierul ăla.

-îmi dau seama. Ia loc, spuse el, întinzându-i farfuria. în vreme ce ea se aseza cu privirea pierdută în zare, el se întoarse la fereastră, de unde mai pescui un scaun. Apoi îsi zise că era mult mai civilizat să-i

aducă si o farfurie separată, asa că sări pervazul.

- Bere, sau ceai cu gheață? strigă el.

- Ceai.

Căută prin frigider si puse totul pe o tavă, foarte mulțumit de sine. Fusese puțin îngrijorat de apropiere. Se temuse că prezența ei l-ar fi putut determina să spună, sau să facă, ceva stânjenitor.

însă totul era în ordine. O ținuse de mână preț de o secundă si-i dăduse drumul automat. Bănuia că era atât de coplesită de propria proastă dispoziție încât aproape nici nu observase. Bine! îmbrăcămintea ei era folositoare, de asemenea. Purta niste pantaloni largi si o cămasă cu imprimeu reprezentând pisici roz, portocalii si purpurii. Avea aceeasi figură frumoasă, indiferent dacă era sau nu încruntată, dar lumea era plină de femei drăguțe si nu te puteai lăsa obsedat de toate.

Cu multă vreme în urmă, hotărâse să nu se apropie decât de cele care-i împărtăseau crezul vieții: Distrează-te, fără să devii prea serios! Si, orice ai face, nu te îndrăgosti si nici măcar nu te gândi la căsătorie!

Iesi din nou pe fereastră.

Ea se ridică, oferindu-se să-l ajute si abia atunci o privi mai atent.

Părul, de obicei despletit, era acum strâns într-un coc. Gâtul ei lung părea mai elegant, vulnerabil si ademenitor. Suvițele desprinse, fluturânde, avură darul de a-l scoate din minți. Instantaneu.

îsi scosese cămasa si o pusese pe spătarul scaunului, dând la iveală o bluză mulată, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că nu purta sutien. Sânii ei păreau niste coline domoale, iar conturul sfârcurilor era vizibil, dacă priveai cu atenție.

Nu că David ar fi studiat-o, dar era imposibil să nu observe. Până si pantalonii largi arătau sexy, cu betelie joasă si mulați pe solduri. Bluza nu era suficient de lungă pentru intra sub curea si, când se întindea, David era răsplătit cu o imagine a stomacului plat, musculos

si apetisant.

Iar figura! încruntarea dispăruse, înlocuită de un zâmbet angelic.

Cum reusise să se metamorfozeze în asemenea grad, într-un timp atât de scurt?

- E cald aici, spuse ea, luându-i tava.

David înghiți în sec, ferindu-si privirea. De fapt, atmosfera era mult mai încinsă decât îsi închipuise. N-ar fi vrut să i se urce la cap, dar imaginea ei era ca o tortură. îsi plasă scaunul la distanță apreciabilă si îsi făcu un instructaj rapid, tăcut si extrem de strict privind autocontrolul.

- Este splendid aici, zise ea. Ce idee bună ai avut să folosesti acoperisul drept sală de mese.

Chiar vioiciunea ei îl ajută să depăsească socul determinat de transformarea căreia îi fusese martor. Ciocniră paharele în cinstea verii, iar ea alese un sandvis cu brânză si mustar dulce.

- Cum merge treaba? se interesă ea.

- Perfect. Astăzi, am scos fereastra şi am depozitat-o în garaj, pentru cazul că vei dori s-o refoloseşti. Deocamdată, am acoperit golul cu o prelată. Mâine voi monta uşa şi apoi mă voi apuca de scară.

- Te aud mereu lucrând.

- Vreau să termin treaba la termen, mărturisi el.

- în aşa fel încât să te poți apuca de contractul din Hazelnut?

- într-adevăr.

- Ce fel de casă va fi?

- Modernă. Uriaşă, având aproape trei sute cincizeci de metri pătrați.

- De ce se fac atât de multe construcții mari?

- Nu prea ştiu. Poate că oamenii vor să-şi acopere tot pământul, ca să nu-şi mai facă griji privind curtea.

- Cu cât o familie este mai mică, cu atât îşi face o casă mai mare.

- Tocmai tu vorbeşti, o tachină el. Casa asta pare nesfârşită. în plus,

ai şi o curte uriaşă.

Ea îşi roti privirea asupra domeniului şi zâmbi.

- Iubesc această curte. Din cauza ei şi a posibilităților comerciale din zonă, am cumpărat proprietatea.

- Ți-ar plăcea teribil vechea cabană a bunicilor, de la munte. Se află la malul unui lac, înconjurată de treisprezece acri de pădure de pin. Am întâlnit acolo vulpe, cerb, raton, oposum, porc-țepos şi chiar urs. Când eram copil, îmi petreceam vacanțele de vară acolo, cu bunica şi bunicul. Existau mai multe acareturi, minunate locuri de joacă, atunci când nu pescuiam, sau nu mă scăldam în lac.

- Sună minunat, spuse ea admirativ.

- Chiar era.

îi întâlni privirea. El se pomeni adăugând:

- Poate reusim să ne facem timp pentru o vizită, într-un week-end. De ani de zile, n-a mai locuit nimeni acolo. Ar fi distractiv să dăm o raită.

Cameron dădu din cap, atenția fiindu-i atrasă de un pițigoi înfometat. îi aruncă niste firimituri de pâine. Cu un tril, alt pițigoi ateriză în apropiere. Apoi încă unul si încă unul.

- I-am văzut pe copiii care aduseseră canarul, zise David, punând jos cutia goală de răcoritoare. Lăsându-se pe spate, astfel încât să se legene pe două picioare ale scaunului, îsi prinse mâinile la ceafă si adăugă: Ce avea?

- O tumoare la pancreas, răspunse ea încet, punând la o parte farfuria goală, cu ochii încă după păsări.

- Sună grav.

- Fatal. A trebuit să-i curm suferința. Copiii au fost foarte afectați, desi au înțeles că era cea mai bună soluție.

- Ai ajutat-o să moară?

- Da, aprobă ea, înnegurată.

- Pare ciudat.

- Oricum, ar fi murit de foame.

- Dar era o pasăre! Probabil că pisicile tale dau gata câteva, în fiecare săptămână.

- Păsărica asta era animal de companie. Copiii o iubeau la fel cum îl iubesti tu pe Domino.

- Din cauza asta erai atât de abătută când ai iesit din casă?

- Sunt obligată să eutanasiez animale destul de des, spuse ea. Nu-i partea favorită a îndatoririlor mele profesionale, dar, când e vorba de o boală gravă incurabilă, reusesc să le scap de zile sau săptămâni de chin.

- Mi-ai lăsat fără răspuns întrebarea. De ce erai asa de supărată când ai iesit pe peluză?

îl privi inexpresiv, scutură din cap si se ridică în picioare alungând piţigoii. David o prinse de braţ.

- Spune-mi, îi ceru el.

- Nu pot.

- Ba sigur că poţi.

înclinându-şi capul într-o parte, îl privi printre gene.

- De ce ţii neapărat să afli ce mă necăjeşte?

- Curiozitate? încercă el o explicaţie. îngrijorare? Nu ştiu. Poate că te vei simţi mai bine dacă-ţi vei descărca sufletul.

- Posibil, murmură ea. Bine, am să-ţi povestesc. Adineauri, au sunat de la florărie. Pierduseră numărul de telefon al tatălui meu şi m-au găsit pe mine în cartea de telefon. L-am sunat pe tata ca să-i transmit mesajul, anume că ghirlanda comandată va fi gata sâmbătă şi aşa am descoperit că n-am fost invitată la ceremonia de lansare a noului iaht.

- De ce?

- Din cauză că Stacey şi Ben vor fi acolo împreună. îşi dădu drumul la loc pe scaun şi adăugă: Tata încearcă să mă protejeze.

- Să înţeleg că încă nu i-ai spus de ce te-ai despărţit de Ben?

- Nu sunt în stare. S-ar supăra pe Stacey.

- Soră-ta şi-a făcut-o cu mâna ei, nu-i aşa? întrebă el, prudent.

- N-ai cum să înțelegi, zise ea, oftând.

- Așa că, încerci s-o protejezi, permițându-le să te ostracizeze?

- Nu, spuse ea, încruntându-se. De fapt, i-am spus tatei că nici prin minte nu-mi trece să lipsesc de la petrecere. L-am rugat să nu le spună că vin, chipurile ca să nu se simtă stânjeniți.

David fu bucuros să constate hotărârea din vocea ei. Dacă avea vreun defect, în afara slăbiciunii tipic feminine de a confunda dragostea cu sexul, acela era, după umila lui părere, tendința de a fi prea iertătoare.

- Si ce ți-a răspuns?

- N-a comentat, zise ea scuturând din cap.

- Ei bine, bravo ție! exclamă David.

Privindu-l dintr-o parte, Cameron adăugă:

- A protestat puțin doar când i-am spus că voi veni însoțită.

- Normal, comentă David, întrebându-se cine putea fi norocosul si simțind o împunsătură de gelozie.

- M-a întrebat despre cine este vorba. Când am ezitat să răspund, a furnizat chiar el un nume. Clipi de câteva ori si, zâmbind nervos, termină: numele tău, David.

Scaunul reveni cu cele patru picioare pe acoperis, în vreme ce el exclamă:

- Numele meu?

- Păi, te-a întâlnit la mine acasă, înțelegi, asa că în mod normal, cred, a presupus că tu vei fi partenerul meu.

- Si tu ce ai spus?

își feri din nou privirea, ridicând din umerii delicios de goi.

- Nu i-am spus nimic. L-am lăsat să creadă că avea dreptate, că tu urmai să fii însoțitorul.

David simțea simultan amuzament, nervozitate si alarmă. Pe de-o parte, freamătul poftei trupesti, la gândul unei seri în care Cameron să fie numai a lui, îi cuprindea insidios creierul si restul trupului. Dacă era numai un aranjament, n-ar fi fost nici un pericol ca ea să-i înțeleagă

gresit atențiile. Si a o coplesi cu atenții ar fi fost o adevărată încântare.

Pe de altă parte, Cameron nu era Anna. Era o femeie serioasă, cu dorințe normale si oricât de frivolă s-ar fi pretins, rămânea precautã, atentă si hotărâtă.

N-ar fi trebuit s-o întrebe ce o preocupa. Acum era prins, indiferent cât de nobile i-ar fi fost intențiile.

- Nu-i nevoie să pari atât de coplesit de fericire, zise ea, caustic.

El continua s-o privească fix, încercând să nu se gândească la forma gurii ei, sau la senzația pe care i-ar produce-o o sărutare, încercând să formuleze un răspuns.

Capitolul 6

Pe măsură ce treceau secundele şi David continua să tacă stânjenit, Cameron începea să se simtă tot mai groaznic.

Ce-şi închipuise? N-ar fi trebuit să-i povestească despre prezumţia tatălui şi răspunsul ei ... toate se încurcaseră acum.

- Desigur, nu mă aşteptam să accepţi, articulă ea cu greu. Cunosc alţi bărbaţi, o mulţime. Nu va fi nici o problemă să-mi găsesc un însoţitor.

- Numai că ...

- Nu-i nevoie de scuze, îl întrerupse ea. L-am lăsat să creadă că avea dreptate doar fiindcă, pe moment, n-am reuşit să găsesc alt nume.

- De ce îţi doreşti să participi la eveniment?

Asta era uşor. Ridicând o mână, începu să enumere pe degete.

- Vreau ca scumpul meu tătic să vadă că nu adorm plângând, în fiecare seară. Nu doresc să-l las pe Ben să-şi închipuie că-mi poate distruge viaţa. Si, cel mai important, vreau ca Stacey să înţeleagă că nu m-a afectat prea tare ceea ce a făcut. Poate că aşa va găsi curajul să-mi vorbească din nou.

- Vrei să-ţi vorbească?

- La urma urmei, este sora mea. în afară de asta, vreau să văd.

- Ce anume?

- Pe ea. Adică, împreună cu Ben.

O privi intens. Nu stia de ce, dar se simţi stânjenită.

- Dacă rămâne să-ţi fiu însoţitor ...

Cu respiraţia oprită, îl întrerupse, sărind în picioare:

- Atunci, mergi cu mine?

- întotdeauna m-am dat în vânt după petrecerile pe iahturi, spuse el, privind în sus spre ea.

- Ah, David, îţi mulţumesc mult!

- Ziceam că, dacă merg, ar fi bine să fie clar pentru toată lumea că suntem împreună.

- Vom purta cămăsi havaiene asortate.

- Nu la asta mă gândisem, râse el.

- Dar la ce?

El se ridică în picioare si, prinzând-o de mâini, o trase aproape. Petrecându-i un braț peste umeri, o lipi de trupul său înalt si zvelt. Cu cealaltă mână îi ridică bărbia si, privindu-i buzele, spuse:

- Va trebui să ne purtăm de parcă am fi îndrăgostiți nebuneste.

Brațul care o ținea era puternic, degetele de pe obraz, blajine, buzele lui, atât de aproape.

- David ...

- Ceea ce înseamnă că va trebui să fim extrem de ... afectuosi.

Se întinse si-l sărută scurt, usor, abia atingându-i buzele.

- Asta n-o să convingă pe nimeni, comentă el.

- Ba da.

El chicoti, iar sunetul neasteptat de bărbătesc al vocii îi trimise o cascadă de frisoane prin sira spinării. Continuă, soptit:

- Văd că ai nevoie de nişte lecții.

- în noaptea aceea, parcă erai de altă părere, îi aminti ea, încercând să folosească acelaşi ton jucăuş, de tachinare.

- Atunci a fost altfel, spuse el sărutând-o pe obraz. Urmară alte sărutări, provocându-i furnicături la fiecare atingere, dar ocolindu-i buzele. Asta înseamnă să joci un rol, adăugă el.

- Adică intenționezi să-mi devii profesor, murmură ea.

Se opri puțin s-o observe cu o lucire drăcească în ochi.

- N-aş vrea să mă laud, dar cred că, dacă s-ar acorda, aş câştiga uşor premiul Academiei la această ... categorie. Acestea fiind zise, îşi reluă activitatea sărutându-i gâtul. Apoi ea îi simți degetele pătrunzând sub breteaua bluzei, urmate îndeaproape de gura aceea fierbinte.

închise ochii pentru o clipă, conştientă de reacțiile propriului trup trădător, la atingerea mângâietoare a mâinii lui pe sânul drept. Chiar

prin materialul bluzei, senzația era grozavă.

Fu cât pe ce să-şi înfigă degetele în părul lui bogat şi lucios şi să-l sărute, la rândul ei, pe gât.

însă reuşi să se oprească la timp şi-l împinse uşurel. Potrivindu-şi din nou breteaua, murmură:

- Deci, spui că ai o vastă experiență în a *juca* roluri de îndrăgostit.

- N-aş lua-o chiar aşa, zise el, cu o expresie încurcată.

- Aşa ai spus.

- Oare?

- Cu siguranță.

Trase de eşarfa care-i prindea părul, iar ea îşi simți buclele grele căzându-i pe umeri.

Apoi, fără vreun avertisment, strânsoarea deveni mai puternică, iar el îi căută buzele. Cameron simți că amețeşte, deşi încerca să-şi stăpânească pornirea de a-i răspunde. Dar el se dovedi prea bun, iar ea se topi în îmbrățisare. Sărutul tot mai înfocat îi trezea toate simțurile, trimițându-i pulsații de-a lungul fiecărei fibre nervoase.

Când el îsi ridică fruntea din nou, avea respirația grea si era amețită.

- Aveai dreptate, gâfâi ea. Esti un actor al dracului de bun.

Străpungând-o parcă din priviri, îi sopti:

- Nici tu nu esti mai prejos.

Cum să-l sărute suficient de convingător încât ceilalți să fie convinsi că ține la el - păstrând în fața lui o pretinsă totală nepăsare? Dacă era în stare de asemenea cascadorie, atunci ea era cea care ar fi meritat Oscarul!

Adevărul înspăimântător era că sărutările lui o răscoliseră, dizolvându-i în întregime autocontrolul, înlocuindu-i bunul simț caracteristic cu o dorință zburdalnică.

Si totusi, ideea de a părea nebuneste îndrăgostită, în fața tuturor celor ce credeau că o cunosc bine, era foarte atrăgătoare. Ben si Stacey

ar fi primit ceea ce meritau, s-o vadă detasată complet de furtuna emoțională pe care o creaseră. Cameron ura rolul de victimă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai atrăgătoare.

- Abia astept noaptea de sâmbătă, spuse el. Când vom pleca, nimeni nu-ți va mai plânge de milă.

- Stii ce, David? Modestia este calitatea ta cea mai dezarmantă, murmură ea.

- Cât adevăr! se împăună el, zâmbind.

Ajunseră când soarele începea să se cufunde în Pacific, împodobind cerul cu toate culorile curcubeului. David îi deschise portiera şi-i oferi brațul. Contactul ferm cu mâna lui avea darul s-o încurajeze, îşi spuse ea. însă, mult prea repede, îi dădu drumul.

- Ai emoții? o întrebă el, cu luciri provocatoare în ochi.

- Da, recunoscu ea, aranjându-i din reflex nodul de la cravată. Alesese un costum închis la culoare şi o cravată roşie, decorată cu micuțe ancore aurii, glumind că era cea mai apropiată de tema nautică.

După părerea ei, David arăta mortal. înalt, cu păr negru, cu ochii sclipind de umor, cu gura abia schițând un zâmbet, încântător şi politicos ca un actor, cum se pretindea a fi, înțelese că reprezenta un însoțitor perfect pentru şarada ce va urma. Nici o femeie n-ar fi pus la îndoială presupusa ei decizie de a-l înlocui pe Ben cu David.

Parcurseră docul de beton, unul lângă celălalt, conducându-se după râsetele sporadice, vorbăria şi muzica ce răsunau în aerul cald. Iahtul se dovedi uşor de găsit, împodobit cum era cu o mulțime de becuri colorate.

Ultima achiziție a tatălui ei avea cam douăzeci de metri lungime. Era construit din fibră de sticlă, oțel şi lemn de tec şi, deşi era acostat, arăta de parcă ar fi gonit pe o mare agitată. Pupa era lipită de o ambarcație deschisă, pe post de ponton, iar la prova atârna o ghirlandă de flori. Toate trei punțile erau pline de invitați.

David fluieră admirativ.

- Asta-i noua jucărie a tatălui tău?

- Aşa cred.

- Mă aşteptam la ceva niţel mai ... modest.

- Si eu, aprobă ea.

David scutură din cap.

- Cameron, nu-i puţin ridicolă preocuparea ta de a înapoia banii cheltuiţi unui om care-si poate permite, în aceeasi lună, să plătească organizarea unei nunţi si să-si cumpere un asemenea iaht?

- Ai vorbit ca Ben, spuse ea.

- Nu-i nevoie să devii răutăcioasă, replică el.

- E vorba de un principiu, îi explică ea, oprindu-se lângă pasarela de acces. în afară de asta, probabil că l-a obţinut ieftin, executând vreun datornic. Inspiră profund, încercând să se calmeze.

- Esti pregătită? întrebă David, cuprinzând-o cu un braţ.

- Nu.

- Vrei să plecăm?

îsi ridică ochii spre el. în privirea lui persista o scânteiere provocatoare.

- Nu.

- Atunci, să înceapă spectacolul! îi sopti el, abia atingându-i buzele.

***

David nu reusea să-si desprindă privirile de la Cameron. Purata o rochie albă fără decolteu, dar lăsându-i spatele gol până în talie. Nu stiuse cât de sexy putea fi spatele unei femei, sau poate era vorba doar despre cea de faţă. Oricum, urmând-o pe pasarela abruptă, constată că materialul alb mătăsos care-i mula posteriorul. ei bine, se dovedea o inspiraţie grozavă pentru farsa pe care o plănuiseră.

De parcă ar fi avut nevoie de vreo încurajare!

îşi zâmbi în mustaţă. Iată că i se oferea o şansă de a se răsfăţa într-o pretinsă intimitate, fără să-şi asume vreun risc. Urmau să se prefacă, de

comun acord, aşa că nimeni nu va avea de suferit.

De cum ajunseră la bord, îl zări pe Raymond Nance şi se conformă grabei cu care Cameron îl prinse de mână. Hotărî că mâinile înlănţuite nu sugerau suficient, aşa că îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei subţiri. Ce sacrificiu!

- Tată, spuse ea, sărutându-l pe obraz, ţi-l mai aminteşti pe David Cutter.

Strângând din buze, Raymond îşi înclină fruntea în semn de salut.

- Frumos iaht, domnule, zise David.

- Mulţumesc, veni răspunsul sec.

- Este minunat, adăugă şi Cameron. Văd că e dotat şi cu o balenieră.

- Exact ca cel pe care l-am avut, spuse el. Va trebui să-l cercetezi în amănunt. Coborându-şi glasul, adăugă: Sper că n-ai să te simţi stânjenită. Ben şi Stacey sunt pe aici pe undeva. Ţi-am respectat dorinţa şi nu le-am spus că o să-ţi faci apariţia. Sper că toţi se vor purta cum se cuvine.

David se luptă cu imboldul de a-l pocni pe Raymond în nasul lui de bancher. însă Cameron râse.

- Promit să nu arunc pe nimeni peste bord. Ridicându-şi privirea spre David, completă: Lucrurile s-au rezolvat de minune.

- Thomasonii sunt aici, zise el, scuturând din cap, probabil la barul de sus. Lily a întrebat de tine. Era îngrijorată că s-ar putea să regreţi ... ceea ce s-a petrecut.

- Am s-o caut.

Raymond continuă s-o privească o clipă, apoi îi zâmbi.

- Mă bucur să te văd asa de fericită. Mi-as fi dorit ca lucrurile să evolueze diferit, dar îmi închipui că tu vezi altfel situaţia. Iar Stacey pare captivată de Ben. Voi, ăstia tineri, vă răzgândiţi tare repede.

David fu tentat să-l contrazică, dar renunţă. Trebuia să admită că tendinţa generală era de a schimba partenerii mai des decât pneurile

de la masină. Cincizeci de mii de kilometri si pac! Ia-ți o nouă soție, sau schimbă-ți bărbatul! Sau, ca în cazul lui Ben, roteste-le!

Nou-veniții îi împinseră de-a lungul punții, departe de Raymond. Se apropiau de provă, când Cameron se întoarse rapid si-i sopti:

- Iat-o pe doamna Thomason. Repede, sărută-mă!

înțelegând că nu era vreme pentru finețuri, o prinse de brațe si o sărută, complet nepregătit pentru senzația intensă la contactul buzelor.

Aproape imediat, ea se retrase puțin si-l privi. Figura ei luminoasă inspira adorație. Din proprie inițiativă, degetele lui se ridicară spre obrazul ei, atingându-i conturul mătăsos al feței si buzele. Pentru o clipă, toată aglomerația din jur păru să dispară, împreună cu farsa pusă la cale si David simți că nu mai are aer.

- Cameron!

Ea se scutură si se întoarse.

- Lily! exclamă ea.

O femeie de vârstă medie, îndesată, îmbrăcată cu o rochie prea strâmtă, veni s-o îmbrățiseze. Cameron făcu prezentările si, o vreme, discutară mărunțisuri. Lily vorbea cu viteză amețitoare, dar privirea ei revenea mereu asupra lui David, speculativ. Cameron îsi ținea brațul pe talia lui, iar el nu părea să aibă vreo obiecțiune. Se apleca si-i atingea mereu obrazul, sărutându-i lobul urechii pentru efect.

în cele din urmă Lily plecă, iar ei urcară pe puntea de comandă. La babord fusese improvizat un bar. David se oferi să-i aducă ceva de băut si ea aprobă neatentă. El pricepu că se uita după Ben. Faptul îl nelinisti, desi îsi spuse că era normal.

Dar s-o regăsească în mulțime, purtând două pahare de cabernet, se dovedi mai usor de zis decât de făcut. Ea îsi schimbase locul si David se simțea de parcă ar fi căutat un ac în carul cu fân. Totusi, până la urmă, o spărtură în furnicarul de oameni îi permise s-o localizeze nu departe, privind peste balustrada de la tribord.

Arăta ca un înger, în rochia diafană, cu buclele de abanos îmbrăcându-i umerii albi. Simți o dorință bruscă de a o privi în ochi.

Se apropie, schimbând direcția astfel încât să-i poată vedea trăsăturile. Se opri. Expresia ei era gânditoare. îi urmări privirea si îl descoperi pe Ben, pe puntea de dedesubt.

Era însoțit de o femeie. îsi dădu seama imediat că trebuia să fi fost sora lui Cameron. între ele existau diferențe subtile. Păr castaniu în loc de negru. Ochi de un albastru mai închis. Câțiva centimetri mai puțin si două trei kilograme mai mult, trăsături mai puțin cizelate.

Era drăguță.

Dar nu amețitoare, precum Cameron.

Ben o prinsese în brațe, iar ea îl sorbea din priviri.

Cameron suspină.

David fu lovit de brusca înțelegere a faptului că si Cameron se aflase în acea postură, nu demult. Oare făcuseră dragoste?

Asa ar fi fost normal - doar fuseseră logodiți câteva luni. îsi stoarse creierii să-si amintească ce spusese Ben despre viața lor sexuală, dar fără nici un rezultat. Fuseseră doar parteneri de tenis.
Si, ca să spună adevărul, Ben obişnuia să se cam laude, iar Cameron nu era decât un nume pe atunci. Individul era un fanfaron.

Acum însă, o cunoştea pe cea care purta respectivul nume, iar gândul că Ben o atinsese îl făcea să se cutremure.

Cameron se întoarse brusc, gata-gata să-i răstoarne paharele.

- Scuze, murmură ea, acceptând vinul.

David ar fi vrut să-i ceară lămuriri. Nu reuşi. Nu era treaba lui.

- înțeleg că femeia de lângă Ben este sora ta.

- într-adevăr.

- Să mergem să-i salutăm?

- Nu ştiu dacă voi fi capabilă, spuse ea, întorcându-se spre el.

Să fi fost atât de necăjită să-şi vadă fostul logodnic punându-şi labele pe sora ei? Să fi fost încă nițel îndrăgostită de acel clovn? Zise:

- Nu din pricina asta am venit?

- Da, însă nu-i nici timpul nici locul potrivit pentru o scenă, răspunse Cameron, cu blândețe.

- Atunci nu face o scenă, replică el, atingându-i obrazul. Fusese involuntar; de parcă blestemata de mână ar fi acționat din proprie inițiativă. Nu-şi dorea decât încă o ocazie de a o săruta şi nu doar în grabă, ca data trecută. Ar fi dorit să rămână singuri. S-o facă să uite de nemernicul de Ben Rinaldi. Adăugă: să folosim ocazia ca să demonstrezi că te simți de milioane. Poate că cea mai bună răzbunare este să te arăți fericită.

Ea aprobă dând din cap uşurel.

- Cred că am fost descoperiți, îi şopti el uitându-i-se peste umăr. A venit vremea pentru un nou sărut demonstrativ.

- Ce-ai zice de o îmbrățişare? spuse ea, zâmbind.

David lăsă deoparte paharul cu vin şi se supuse de bunăvoie, cuprinzând-o în brațe cu desfătare. Figura ei se potrivi perfect sub bărbia lui, iar brațele ce-i înconjurau grumazul păreau să formeze o poartă spre grădinile raiului. îi sărută fruntea, la îmbinarea cu părul, încercând si reusind să-i netezească încruntarea frunții, dorindu-si din tot sufletul să fie a lui.

Simți un soi de durere în piept. încercă să-si definească mai bine senzația, dar nu reusi.

- Hai să mergem să-i salutăm, spuse ea, în cele din urmă.

***

Fără discuție, toate acele sărutări si tandreți îi veneau usor lui David, însă pentru ea erau tulburătoare.

El o asteptă la capătul scării, îi luă mâna si, ținând-o strâns, porni în direcția celor doi. Era un gest mărunt, dar îi dădu încrederea necesară.

împrejur se formase o mică gloată, majoritatea făcând parte dintre fostii invitați la nuntă, care acum simțeau spectacolul iminent.

Se îndreptă direct spre Stacey si i se adresă:

- Bună.

Stacey si Ben rămaseră fără replică în fața acelui salut vesel, dându-i o usoară satisfacție. Mulțimea începu să se disperseze, nesatisfăcută.

- N-am stiut că ai să apari, îngăimă Ben.

- Normal, fiindcă i-am cerut tatei să nu spună nimic.

Ben părea afectat, iar Stacey îsi muscă buza de jos si se foi nervoasă. Cameron continuă:

- Noul iaht al lui papa este grozav, nu-i asa? Mult mai frumos decât celălalt.

Stacey izbucni:

- Cameron, îmi pare aşa de rău. N-am vrut să te rănesc. Nici unul dintre noi n-a vrut. Ne-am îndrăgostit. Pur şi simplu s-a întâmplat, nu-i aşa dragule? Ben îi evită privirea şi dădu din cap. Stacey adăugă: sper că n-ai să divulgi toate detaliile. Asta l-ar ruina pe Ben.

Ben continua să studieze puntea de tec, dar Cameron îi surprinse o privire furişă.

- Să nu ne mai gândim la ce a fost.

Stacey îi luă mâna.

- Ştiu că a fost îngrozitor pentru tine. sunt convinsă că te-ai ascuns acasă, plângând şi simțindu-te mizerabil şi doream să te consolez, zău că am vrut. Am să mă revanşez, promit. Numai la gândul suferinței tale îmi vine să leşin. Aş vrea să ...

- Mă simt perfect, o asigură Cameron.

Privirea surorii alunecă spre David.

- Ben mi-a spus că ți-ai găsit ... pe altcineva.

în mod vizibil, dorea să schimbe subiectul. Păcat că rarele ei senzații de vinovăție nu păreau să aibă vreun efect asupra impulsivității egoiste obişnuite.

Totuşi, Cameron era împăciuitoare. Primise scuzele şi asta constituia un bun început. Cât despre Ben? Ei bine, făcuse numai un

pas lateral pe scara succesului. Conform aparențelor, una dintre fetele patronului era la fel de potrivită ca şi cealaltă. Cameron bănuia că norocul lui Stacey consta în lipsa unei a treia fiice în familia Nance. Oricum, Stacey n-avea decât să se spele pe cap cu fostul logodnic. îi trecu prin minte că legătura lor s-ar fi putut dovedi cea mai cruntă răzbunare.

- Ar trebui să fac prezentările, spuse ea, luând mâna lui David. Parțial pentru a o vexa pe Stacey şi parțial ca să-l împungă pe David, adăugă cu pretinsă mândrie: Acesta este David al meu!

Aflându-se cu un pas în urmă, David reacționă la prezentare, cuprinzând-o în brațe, atingându-i conturul sânilor în vreme ce-si împreuna degetele, îngropându-si figura în scobitura umărului ei si murmurându-i cu tandrețe:

- Iubito, la bar am auzit că iahtul ăsta are patru cabine de pasageri. Hai să facem un tur de verificare.

Cameron o auzi pe Stacey înghițind în sec. Insinuarea era că urmau să facă dragoste în fiecare dintre cabine, în toate cusetele. Gândul fu suficient pentru a-i provoca un fior.

Cu miscări studiate, îsi ridică fața spre el.

- Am o idee chiar mai bună, iubitule, zise ea, trăgându-l jucăus de cravată. Cu un semn nonsalant adresat surorii, Cameron se îndepărtă, trăgându-l pe David după ea.

***

Ajunseseră pe puntea de la pupa, lângă o barcă mai mică, suspendată pe gruie.

- Tata spunea că ar trebui să arunc o privire balenierei, zise Cameron, acționând niste butoane de comandă. Bărcuța începu să coboare spre suprafața apei. Ce părere ai despre o plimbare?

- Pe întuneric?

- Ti-e frică de întuneric?

- Cum rămâne cu tatăl ...

- Vrei să vină si tata? Cred că-l putem ruga să ne însoțească.

- Ha, ha, ha. Nu se va supăra că pleci de la petrecere?

- Sigur că nu. La început, nici nu m-a invitat, dacă-ți amintesti. Coborând tonul, adăugă: în afară de asta, sunt câțiva insi care ne urmăresc miscările. Gândeste-te ce zvonuri vor apărea dacă plecăm cu barca într-o plimbare romantică. Ce material de bârfă!

- Cum vrei tu, iubito.

Râzând, îsi scoase pantofii cu toc si-i aruncă în barcă. Imediat, începu să coboare scara. Nimic altceva de făcut pentru David, decât s-o urmeze.

Pe când el se obisnuia cu miscările mai smucite ale bărcuței, Cameron porni motorul, asprinse luminile de poziție si eliberă barca din gruie. O lăsă să se îndepărteze puțin de bordul iahtului, înainte de a cupla în viteza întâi.

Enigmatică personalitate, îsi spuse el, găsindu-si loc si asezându-se. Rămasă în picioare, cu rochia atât de albă încât părea să strălucească în lumina lunii care-i mângâia voluptuos fiecare rotunjime a trupului, era un amestec de frumusețe si cutezanță, de pasiune nestăvilită si formalism încorsetat, de sensibilitate si ironie, mai serioasă, dar mai amuzantă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

Din cauza asta era atât de afurisit de periculoasă.

***

O jumătate de oră mai târziu, Cameron acostă cu grijă lângă cheiul ce mărginea grădina unui restaurant specializat în mâncăruri pescăresti. Clădirea era foarte animată, luminată, si răsuna de muzică, însă docul rămânea ascuns în umbră.

David sări pe ponton si înfăsură parâma în jurul unui tachet. Apoi, privind-o, îi spuse:

- Vrei să mergem la restaurant să poți bea vinul de care n-ai apucat să te bucuri? Sau pote ți-o fi foame?

Ea opri motorul. Efectul adrenalinei care-i susținuse acțiunile se

terminase de mult, iar ea rămăsese fără vlagă.

- Hai să stăm aici, o vreme.

El reveni la bord şi se aşeză alături. Cu picioarele sprijinite pe alt scaun, se aşeză comod, îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste suprafaţa apei, în care se reflectau milioanele de luminiţe ale oraşului.

Ea îi urmări profilul, simţindu-şi pulsul accelerat. Nu era doar faptul că arăta absurd de bine ... Dar ce, altceva?

îşi întinse şi ea picioarele. Se relaxă, pentru prima dată de când începuse să se îmbrace in vederea petrecerii.

Liniştea ce-i înconjura începu să pulseze, parcă. Cel puţin, în imaginaţia ei. îi simţea alături căldura trupului; de fapt, senzaţia o făcu să se înfioare în răcoarea nopţii.

David îşi scoase haina şi i-o aşeză pe umeri, fără nici un cuvânt. Cuibărindu-se la căldură, inhalând parfumul loţiunii după ras pe care o folosea el, se simţi mai mulţumită decât fusese în ultimele câteva luni. I se păru absolut normal să se sprijine de el şi, întrucât braţul lui era pe spătarul scaunului, să-i simtă degetele jucându-i-se prin păr.

- Ce păcat că nu mai este nimeni de impresionat prin preajmă, spuse el cu blândeţe.

- Chiar lipsa noastră atât de îndelungată este un subiect suficient de bârfă.

- Crezi că-şi vor închipui că facem dragoste într-o barcă?

- Habar n-am, răspunse ea, înfiorându-se din nou. Sunt doar hotărâtă ca, la întoarcere, să arăt cât mai răvăşită.

- în beneficiul lui Ben?

Ea îşi ridică privirea.

- Nu.

- Dar spuneai că vrei să-i vezi pe Ben şi pe Stacey împreună, cu proprii tăi ochi.

- Voiam să văd dacă o iubeşte.

- Si?

Ea se gândi o vreme. Nu părea probabil, dar cum să fie sigură?

- Nu stiu, mărturisi ea, în cele din urmă.

Rămaseră tăcuți, până ce el oftă din rărunchi. Când vorbi, glasul îi era mătăsos ca o mângâiere.

- Povesteste-mi despre visurile tale, Cameron Nance.

- Visuri? spuse ea amuzată, cu privirea pierdută pe cerul nopții.

- Trebuie să ai asa ceva.

- Sigur că am.

- împărtăseste-mi unul.

Zâmbi, dintre reverele de mătase ale hainei.

- Păi, mi-ar plăcea să conduc un program de salvare a speciilor amenințate cu dispariția. Să ajut animale în restriste, cam asa ceva.

- Ai fi minunată.

- Mulțumesc. Dar tu?

Cu aer visător, el spuse:

- As vrea să repar vechea casă, construită de bunici. Să-i adaug încă un apartament, să modernizez băile si bucătăria .

- Si să te muți acolo?

- E prea mare pentru un singur om.

- Poate că vei avea nevastă si copii ...

- Stai nițel, zise el blajin. Era vorba de vise. Nu de cosmaruri.

O clipă, uitase cât de pornit era el împotriva căsătoriei.

- Acum e rândul tău, continuă el.

- Mi-as dori să fiu o mare artistă. Să trăiesc în Franța, să pictez în lumina dimineții, să beau sampanie la prânz si să-mi petrec serile în bistrouri, admirată de fani.

- Chiar asa? întrebă el, râzând.

- Nu. Dar as vrea tare mult să pot picta.

- Si de ce nu încerci?

- Am încercat. E rândul tău.

- Bine, să vedem. Ah, asta este usor. As vrea să fac ocolul lumii într-o ambarcație cu pânze.

- Singur-singurel?

- Cu Domino, desigur. Acum, tu.

- Aş vrea ca un elicopter să mă lase pe un aisberg uriaş.

- De ce? întrebă el, chicotind.

- Aşa.

- Foarte bine. Iar eu aş vrea să fac scufundări la Marea barieră de coral.

- Am făcut-o. Este minunat.

- Ca şi tine, spuse el tandru.

Ea îşi ridică ochii şi îşi zâmbiră reciproc. David îşi vârî braţul în jurul taliei ei, iar ea se cutremură iar, simţindu-i degetele pe piele. Zâmbetul ei se estompă sub efectul mângâierii şi zise:

- N-ar trebui.

- Sş, îi şopti el la ureche. Toată mascarada de astă-seară nu te-a făcut să-ţi doreşti măcar un sărut veritabil?

Cameron era învăluită de respiraţia lui fierbinte. Sigur că da, îşi spuse ea, dar nu-i mărturisi adevărul.

- David ...

- Sş, repetă el.

îi cuprinse bărbia cu mâna cealaltă. în lumina lunii, ochii lui păreau nişte hăuri adânci, misterioase. Cu degete ezitante, ea îi atinse obrajii, sprâncenele, genele, nasul. Apoi buzele. Ar fi vrut să le sărute pe toate.

- Uneori, este suficient să-ţi trăieşti prezentul, spuse el. Devenea din ce în ce mai greu să cugete, cu atât mai mult să vorbească, dar reuşi să îngaime:

- Crezi?

Privind-o intens în ochi, el zise:

- Hai să încercăm.

- David ...

- Sărută-mă Cameron! Nu te mai gândi ... sărută-mă, doar!

Capitolul 1

încercarea de a împăca mascarada bine concepută, cu atracția tot mai puternică față de el, îi provoca un amestec amețitor de gânduri si sentimente contradictorii. Problema provenea din efectul pe care-l aveau sărutările asupra ei. Nu fusese o evoluție previzibilă, datorită dorinței năprasnice, copleşitoare.

O mângâie pe obraz, îi sărută vârful nasului, iar ea se lipi de el, impunându-şi să nu se mai gândească la nimic.

La început, buzele abia dacă li se întâlniră, ca o adiere uşoară. După o secundă, se sărutară iar, apoi de nenumărate ori. în cele din urmă se retraseră simultan şi se priviră o vreme. însă atracția era prea puternică.

La următoarea atingere, focul pasiunii fu gata-gata să-i topească inima. Senzațiile erotice îi cuprinseră întreg trupul, făcând-o să tânjească după mângâierile lui, de parcă buzele şi degetele acelea ar fi fost singurele capabile să-i potolească fierbințeala trepidantă, devoratoare.

Citindu-i parcă gândurile, el îi mângâie sânii prin mătasea rochiei, mărindu-i surescitarea. Suspină sub atingerea degetelor care acum îsi făceau loc sub fustă, de-a lungul coapsei .

Ce senzații sublime!

El era la fel de tulburat, iar constatarea o încântă.

- David, sopti ea în urechea celui ce o îmbrățisa din ce în ce mai strâns. îsi trecu palmele, inconstientă, peste bumbacul scrobit al cămăsii lui, simțindu-i musculatura crispată de dorință arzătoare. Ar fi vrut să sfâsie materialul pentru a-i atinge pielea, în încercarea disperată de a păstra senzațiile, de a le intensifica si de a-si împlini.

Disperată?

Cuvântul o indispuse.

Nu era posibil. Nu numai că se găseau într-un loc public, chiar

dacă ascunsi în umbră, dar duceau prea departe iluzia. Pretenția de a fi fost îndrăgostiți, când, de fapt, nu erau, că sărutările n-ar fi avut efect asupra trupului si sufletului ei, când aveau.

Era dureros. Să simtă astfel si să nu poată exprima senzația. Mai ales, fiindcă îi permisese lui David să devină mai important pentru ea, decât era ea pentru el.

Ceruri! Oare nu făcuse aceleasi greseli, doar că la altă scară, cu Ben?

- Esti departe, sopti David, mângâind-o pe obraz.

Ea îi prinse mâna si i-o reținu, nestiind ce să spună.

- Cred ... că am lipsit suficient ... pentru a stârni zvonurile, murmură ea.

El rămase tăcut.

Cameron îsi aranjă tivul rochiei si îsi îndreptă poziția, iar el îsi slăbi îmbrățisarea.

- Trebuie să fi înțeles cât de tare sunt atras de tine, spuse el.

- David ...

- E vorba despre Ben?

- Ben?

- Am observat cum te uitai la el. La dracu, probabil că până ai să te convingi că o iubeşte cu adevărat pe Stacey, vei continua să ... ei bine, să speri. Mă gândeam că, poate, voi reuşi ... să te fac să-l uiți. Nu-i nimic.

Nu-i venea să creadă. Totuşi, bănuielile lui nefondate îi ofereau o ieşire onorabilă din impas, fără a fi nevoită să-şi dezvăluie sentimentele reale, lipsite de perspectivă.

De aceea, nu răspunse.

David rămase multă vreme cu ochii pe ea. Si-ar fi dorit atât de mult să simtă din nou siguranța îmbrățişărilor lui.

Dar acea siguranță făcea parte din iluzia atât de bine pusă la cale încât o înşelase şi pe ea.

- Mai bine ne-am întoarce, spuse el, în sfârşit.

Cameron dădu din cap, neavând încredere în propriul glas.

***

Se îngropase în muncă, înlocuind visurile nebuloase în privința lui David cu preocuparea pentru nevoile concrete ale pacienților. Ca de examplu, pisicuța pe care tocmai o examina, adusă de o adolescentă cu priviri îngrijorate. Cameron nu reuşea să-şi dea seama ce avea felina.

- Zici că n-are poftă de mâncare?

- Nici să bea nu vrea, spuse Shelby Peters.

Trase uşurel de blana de pe spatele pisicuței şi apoi urmări cum îşi revenea.

- Există vreo sansă să fi ajuns în contact cu cine stie ce otravă?

- Proprietarul casei unde stau otrăveste sobolani. L-am rugat să n-o mai facă, dar el nu s-a sinchisit.

- Trebuie s-o rehidratăm, declară Cameron, stiind că doar timpul avea să arate dacă fusese într-adevăr vorba despre otravă. Deocamdată, nu putea decât să-i facă niste analize si să trateze simptomele. N-am să te duc cu vorba, Shelby. Wendy este foarte bolnavă.

- O să moară? întrebă fata, cu sufletul la gură.

- Voi face tot ce-mi stă în putință. îi explică ce credea că se petrecuse, ce avea de gând să facă si îi spuse prețul estimativ.

- Mi-e tare dragă pisica asta. Am să fac rost de bani, cumva. Să încercăm!

Cameron dădu din cap si deschise usa care dădea spre laborator si sala de operații. Cindy împrospăta rezerva de seruri si vaccinuri din frigider. Cameron o rugă s-o ducă pe Windy la una dintre custile pentru pisici, să-i ia sânge pentru analize si să-i pună o perfuzie cu glucoză. Apoi o asigură din nou pe Shelby că vor face tot posibilul si că o vor suna de îndată ce vor avea noutăți.

în ultimul timp, avea senzația ce este total depăsită.

Mai ales în privința lui David. Cum de-si putuse închipui că mai

ținea încă la Ben? Si de ce crezuse ea că a-i încuraja concluzia gresită era cea mai simplă soluție?

David îsi închipuia căsătoria ca pe un cosmar. Se despărțise de prietena lui, Anna, fără să privească înapoi măcar o dată si declarase că nu era interesat decât de o „tăvăleală-n fân", lipsită de asumarea oricăror responsabilități.

Din păcate, se întâlneau de două sau trei ori pe zi si de fiecare dată reusea s-o farmece cu zâmbetul, cu glumele, cu giumbuslucurile câinelui care-l urma mereu si care continua să fugărească prosteste toate pisicile.

David era bărbatul după care tânjea, iar el urma să se mute în mai puțin de o săptămână, după terminarea lucrării. Si probabil o va uita cât ai zice peşte.

Cameron se străduia permanent să şi-l scoată din minte, fără vreun succes.

Aşa că se concentra asupra celor care aveau nevoie de ea, animalele bolnave. Chiar şi abominabilul motan alb al vecinei, Piddikins. Acesta reuşise să se rănească într-un conflict pisicesc şi se alesese cu un abces pe grumaz, iar acum avea nevoie de îngrijiri medicale.

Cameron îşi bandajă mâna, după ce doamna Rickles îl luase acasă pe nervosul motan. Cindy scutură din cap.

- Piddikins te-a zgâriat iar?

- Sper ca motanul care l-a rănit să primească o recompensă grasă. Ca răspuns la chicoteala Cindyei, ridică privirea şi zise: Ce-i atât de hazliu?

- Cred că ai uitat să-mi spui ceva, doamnă doctor. Vreo problemă profesională?

Cameron se concentră, dar fără rezultat. Doar dacă Cindy aflase cumva despre petrecerea de la bordul iahtului, dar întrucât nu frecventau aceeaşi societate, lucrul părea improbabil.

- Habar n-am la ce te referi.

- Stiu că programul s-a terminat, dar afară aşteaptă cineva care pretinde că este bunica soţului tău. Din cine ştie ce motiv, îţi zice Anna, însă te-a descris perfect. Cu excepţia ideii că ai fi fost cândva blondă.

De cum înţelesese despre cine era vorba, Cameron pornise spre uşă. La ultimele vorbe ale asistentei, trăgea deja cu ochiul prin sala de aşteptare.

Fără îndoială, bunica lui David stătea pe un scaun, ţinându-şi în poală nelipsitul terier. Purta un pulover verde peste rochia maro, încreţită în jurul gleznelor. O pălărie ponosită si ochelarii cu rame lucioase îi completau aerul de bravadă înduioşătoare. Părea mai bătrână, mai micuţă si mai vulnerabilă decât fusese pe veranda casei, la reuniunea de familie.

- Doamna Cutter?

Strângându-si câinele la piept, bătrâna se ridică în picioare, nesigură. Atât Cameron cât si Cindy se repeziră s-o susţină, prinzându-i fiecare câte un braţ. Terierul mârâi din principiu, la adresa vieţii, în general.

- Taci, Oliver! exclamă doamna Cutter. Privi spre Cameron si adăugă: e nervos din cauza aglomeraţiei din autobuz.

- Autobuz? zise Cameron. Doar n-aţi venit până aici cu autobuzul, doamnă Cutter?

- Nu. Ultimele câteva străzi le-am parcurs pe jos.

- Dar de ce ...

- Trebuia să vorbesc cu tine, Anna, fiindcă mi-am amintit că David mi-a spus că soţia lui este doctor veterinar si Oliver a făcut o umflătură neagră, oribilă, pe buză, nu-i asa iubitule? Sunt atât de îngrijorată încât nu pot dormi. Sunt sigură că-i malignă. Nu stiu ce m-as face dacă i s-ar întâmpla ceva lui Oliver.

Cameron o conducea încetisor spre unul dintre cabinete. După ce o ajutară pe bătrână să ia loc, Cameron o trimise pe Cindy după David.

- De când sunteți căsătoriți? vru Cindy să afle, pe soptite. Si de ce-ți spune Anna?

- Mai târziu, răspunse Cameron pe acelasi ton.

Doamna Cutter era prea necăjită ca să se despartă de câine, asa că se lăsă pe vine, examinându-l în poala stăpânei. Temperatura era normală; inima si plămânii erau în bună stare; unul dintre ochii bulbucați prezenta un început de cataractă, dar si asta era perfect normal pentru un terier de vârsta lui. Găsi umflătura cu pricina şi respiră uşurată când, pe bucata de pansament, căzu o coajă.

- Va dispărea de la sine, spuse ea. Mai întâi creşte, cam două luni, iar apoi se vindecă. Nu-i malignă şi nu necesită nici un fel de tratament.

- Dar sângerează!

- Puțin, doar fiindcă am zgândărit-o. Până mâine, va fi din nou ca înainte, iar peste câteva săptămâni va dispărea. Pe cuvântul meu!

Cu ochii strălucind sub ochelarii demodați, doamna Cutter îşi trase nasul de câteva ori. Cameron îl răsplăti pe Oliver cu un biscuit, întrebându-se ce-l reținea pe David.

***

Cindy raportă că David era de negăsit, dar, având în vedere că uneltele lui erau încă împrăştiate prin curte, era de aşteptat să se întoarcă repede. Plecă, în vreme ce Cameron îşi conducea vizitatoarea în bucătărie, pentru a o trata cu o cană de ceai cu miere şi lămâie. Băutura fierbinte readuse puțină culoare în obrajii zbârciți ai doamnei Cutter.

Mult mai târziu, Cameron auzi uşa de la intrare şi, cerându-şi scuze, ieşi pe hol. David era deja la jumătatea scării spre primul etaj. îi fu imposibil să nu-i remarce fizicul impresionant, scos în evidență de blugii strâmți. Când îl strigă pe nume, se întoarse şi-i zâmbi. Domino se repezi înainte, tăindu-i calea.

- Bunica ta este aici, spuse ea.

Zâmbetul se estompă.

- Bunica?

îi relată întreaga poveste. El o urmă în bucătărie şi îngenunche în faţa bătrânei. Bunica avea mâinile ocupate cu ceşcuţa de ceai şi cu Oliver.

- Cum te simți, bunico?

- Ți-a povestit nevastă-ta că l-a salvat pe Oliver? David se întoarse spre Cameron, care ridică din umeri, zâmbind.

- Casa ta este foarte frumoasă, draga mea. Ce purpuriu încântător! Locul perfect pentru a-ți întemeia o familie.

- Da, spuse David, cu o nouă privire furisă spre Cameron, care se uita pe fereastră.

- Cine a pictat pisicuța portocalie atârnată colo, deasupra telefonului?

Cameron uitase aproape complet de portretul motanului dispărut demult, Tristan. Era singura pictură pe care n-o ascunsese în debara, după afirmația lui Ben, cum că amatorismul îl deranja. îsi recunoscu vinovăția.

- E foarte drăguță, iubito. Asta îmi aduce aminte că nu mai găsesc pictura ta cu vechiul hambar, David.

- Asta s-a întâmplat demult, zise David.

- La vârsta mea, nu-i chiar asa mult timp. Bunicului îi plăcea grozav acea pictură. Unde a ajuns?

- îmi imaginez că a rămas la cabană.

- N-ați vrea să vă duceți si să mi-l aduceți?

- Desigur, răspunse el. Dar nu astă-seară.

- Nu, nu acum. Dar cât de curând, bine?

- Bine. Ce-ar fi să te duc acasă, acum?

- Iată o idee foarte bună, aprecie ea.

întrucât camioneta lui David era prea înaltă si incomodă pentru bătrână, Cameron se oferi să-i conducă.

- Dar, protestă David, nu-ți pot cere să vii cu noi până la casa mamei.

- Aveam de gând să mă duc să cumpăr căpsuni pentru gem, replică ea. Crede-mă, prefer o plimbare în loc.

Domino se postă pe locul pasagerului; David, bunica şi Oliver se

aşezară pe bancheta din spate. Drumul dură aproape o oră. între timp, David conversa pe ton domol cu bunică-sa, iar Cameron conducea, ascultându-i.

îşi dădea el seama, oare, cât de mângâietor îi era glasul? Privi în oglinda retrovizoare şi o zări pe bătrână sprijinindu-şi capul pe umărul lui, evident obosită. însă pe figura ei se putea citi împăcare şi mulțumire.

înțelegea el că avea un asemenea efect asupra celorlalți? Că-i făcea să se simtă în siguranță, iubiți, speciali?

Aşteptară până ce mama lui David se întoarse acasă împreună cu fiica cea mică, Kerry. Căutaseră o rochie de mireasă. După toate aparențele, Kerry şi-l adjudecase pe instalator. Anunțul fu întâmpinat de David cu o atitudine agasată.

Maică-sa fu uimită să audă despre escapada bunicii.

- Stiu că autobuzul trece prin fața casei, dar nu-mi închipuiam că se va aventura să vină în oraş de una singură. I-au permis să urce cu Oliver?

- Se pare că l-a ascuns în pulover, răspunse David. Maică-sa scutură din cap.

- Nici măcar n-am ştiut că era bolnav. Nu mi-a spus nimic. Stăteau în bucătărie. Bunica rămăsese în sufragerie, cu picioarele sprijinite pe o pernă, uitându-se la televizor.

- Bine. Ați putea să rămâneți la cină. încălzesc nişte supă de cartofi?

Cameron zâmbi. Agrea atmosfera plăcută a casei şi amabilitatea mamei lui David. Până şi ideea supei fierbinți era îmbietoare, cu toată căldura de afară.

însă David respinse sugestia mamei.

- Cam într-o oră se întunecă, spuse el. Deja i-am răpit lui Cameron majoritatea după-amiezii. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Propunerea fu abandonată. Doamna Cutter o sărută pe obraz si o invită să revină oricând i-ar fi făcut plăcere. Bunica le făcu semn cu mâna din scaunul ei, strigându-le:

- Si nu uitați să-mi aduceți tabloul.

***

Cameron îi dădu cheile lui David si trecu pe locul pasagerului, lăsându-l să conducă. Soarele se apropia de orizont, amintindu-le altă ocazie, când călătoriseră pe aceeasi rută, cu câinele alături, în decapotabila închiriată.

El îi mulțumi pentru ajutorul acordat bunicii si lui Oliver, asigurând-o că nu era obligată să-l însoțească în căutarea vechii picturi.

- Când am făcut-o, aveam cam cincisprezece ani. După mine, era cam nereusită.

- Nu, mi-ar face plăcere să merg, dacă nu te deranjează compania mea, replică ea.

- în weekendul care vine?

- Bine.

Următorii câțiva kilometri, conversația se învârti în jurul progreselor pe care le înregistrase David în construirea scării de acces, a prețului si a datei la care va termina lucrarea. îi sugeră că ar fi fost interesat să închirieze etajul întâi, dacă ea n-avea nimic împotrivă, întrucât se afla la numai câteva intersecții de casa pe care urma s-o construiască.

Cameron îsi imagină cum s-ar fi simțit, văzându-l în fiecare zi venind si plecând. încercă să-si închipuie cum ar fi reacționat când, intrând în curte, ar auzi râsete si l-ar vedea cu altă femeie, pe acoperisul solarului.

Scuturată de un fior, înțelese că nu-si putea permite să trăiască temându-se astfel. David n-avea decât să facă ce voia cu propria viață, iar ea urma să si-o modeleze pe a ei, independent. Totusi, îi spuse că era binevenit, sperând să găsească o cale de a-i face prezența

suportabilă.

El păru să fi terminat subiectele de conversație, iar ea continuă să sufere din cauza flirtului lui imaginar. Poate chiar cu adevărata Anna, îsi spuse ea nefericită. Rezerva care se strecurase între ei, după petrecerea de pe iaht, era mai pronunțată ca niciodată.

Cameron visa. Era departe, când David trase pe dreapta.

- Ai pățit ceva?

Gesticulă spre standul de fructe amplasat pe marginea drumului. Un panou anunța căpsuni proaspete.

- Măcar să-ți înlesnesc aprovizionarea pentru gem, spuse el.

înainte să poată protesta, el coborâse din masină. îl urmă.

Standul era mai degrabă o tarabă cu câteva găleți, un cântar dinamometric si o casă de marcat. O femeie cu aspect obosit si o esarfă albastră înfăsurată în jurul frunții stătea în spatele tarabei. Pe când se apropiau, femeia zise:

- Eram pe cale să închid. Nu mai am căpsuni. Reveniți săptămâna următoare.

- Nu putem reveni, bombăni David. Nu mai aveți deloc căpsuni?

- Numai cele rămase pe câmp. Le puteți culege. Cinci dolari găleata, adăugă ea, oferindu-le un recipient gol. Plătiți-mi acum ca să mă pot duce acasă să pregătesc cina. Am să vă arăt de unde să culegeți.

David se întoarse spre Cameron.

- Ce părere ai?

- Fie, răspunse ea.

- O găleată ajunge? întrebă el, căutându-şi portofelul.

Nu-i nevoie să plăteşti tu ...

- Una sau două? insistă el.

- Una.

***

Conduseră pe o serie de drumuri întortocheate. Femeia nu-i mințise când afirmase că plantația era la mama dracului. David începea să se întrebe dacă vor mai avea suficientă lumină pentru cules.

- Aici trebuie să fie, zise Cameron, la capătul unui drum înconjurat de câmpuri cultivate şi petece de pădure. Nu era nici o construcție prin apropiere. Nici măcar vreun şopron. Arătă spre o sondă răsturnată. N-a spus să ne uităm după aşa ceva?

- Da. Cred că am ajuns.

Lăsară câinele în maşină şi coborâră. Bălăriile erau mai mari decât cultura, toate fiind dominate de florile roşii ale ciulinilor. Rândurile se deosebeau cu greu, dar căpşunile se ițeau de sub vegetație cu străluciri roşcate de pietre prețioase.

- Drăguț loc, nu-i aşa? se entuziasm' Cameron, făcându-şi loc printre bălării şi plante. Se opri să culeagă un fruct şi îl introduse în gură. Se întoarse spre el, cu o picătură roşie de suc rămasă pe buze, parcă invitându-l s-o guste. Sunt calde încă, din cauza soarelui.

O făcuse iar! îşi spuse el, privind-o. De câteva zile, adoptase o atitudine mai distantă față de Cameron. Continuase să fie amabil, sau măcar încercase, dar atât. Era preferabil să dea uitării momentele petrecute în barcă, îmbrățişați.

Acum însă, făcuse ce făcuse si ajunseseră să fie singuri, pe câmpul părăsit, la crepuscul. Aerul cald era plin de arome specifice si de susurul îndepărtat al unei ape curgătoare. Ea purta o bluză roz si o fustă împodobită cu motive florale. Când se deplasa, fusta părea că-i pluteste în jurul gleznelor, într-o manieră absolut înrobitoare.

Ghemuită la pământ, cu fusta înfăsurată în jurul picioarelor, având descheiați primi doi nasturi de la bluză, cu pata de suc pe buze si înconjurată de verdeață era . ei bine, îi pricinuia palpitații.

- Te simți bine? vru ea să stie.

- Eu ... eu? se bâlbâi el. Da, minunat! Ți-a rămas niste suc de căpsuni pe buză.

Ea îndepărtă picătura cu limba. Imaginea aproape că-l dădu gata.

- Gustă si tu una, îl tentă ea.

David se lăsă pe vine în fața ei. Sub un mănunchi de frunzulițe

verzi, găsi o căpsună durdulie. Ea îl urmări cum musca din fructul copt si suculent.

El îsi impuse să nu se mai gândească la buzele ei umede, la sânii perfecți, prinsi în strânsoarea sutienului, abia vizibili prin materialul bluzei. încercă să-si ignore impulsul spre intimitate, care-l bântuise ultimele zile si nopți.

Cameron culese o căpsună si o aruncă în găleată.

David se ridică în picioare si se depărtă câțiva metri, aplecându-se din când în când după fructe. Ea îl urmă purtând găleata. Contribuția lui era neînsemnată. în mod vizibil, ea era mai pricepută. Se asezase alături si lucra cu spor. O vreme, el reusi să-si îndeplinească obiectivul, participând la efortul comun de a umple căldarea înainte de căderea nopții.

Apoi se întinse şi o căută din priviri. Era la câțiva metri, în direcția pădurii, într-o parcelă apreciabil mai lipsită de ciulini şi buruieni. Printre bulgării de pământ şi vegetația verde-închis, îşi făcuse din fustă un soi de recipient ad-hoc pentru cules, lucru care-i lăsa la vedere picioarele, până deasupra genunchilor. Pielea atât de albă părea să radieze lumină, făcându-l să dorească ardent să-i atingă carnația de fildeş, să-i mângâie picioarele şi să-i sărute coapsele mătăsoase.

Ridicându-se, înhăță găleata şi revăzu în gând toate motivele pentru care ar fi fost mai bine să stea în banca lui.

Cameron continua să nu-şi fi clarificat sentimentele pentru alt bărbat.

îşi dorea căsătorie şi copii.

Niciodată nu s-ar fi putut mulțumi cu puținul pe care-l avea el de oferit. Făcu un pas spre ea.

Avea să-l refuze şi să-l umilească. încă un pas.

Ea îşi ridică ochii şi privirile li se întâlniră. David îşi continuă drumul. îi ținu căldarea astfel încât să-şi poată răsturna conținutul fustei, care rămăsese pătată cu un roşu mai întunecat. Faptul că petele

nu păreau s-o deranjeze, o făcea mai îmbietore.

- M-am murdărit ca dracu, spuse ea blând, arătându-i mâinile pătate. Gestul îi strivi sânii, adâncindu-i decolteul şi aşa generos al bluzei.

El lăsă jos găleata, ca să n-o scape din mână.

- Nu-nţeleg cum de-l mai poţi iubi pe Ben.

Deloc surprinsă de comentariu, ea răspunse:

- Nu-l iubesc pe Ben.

- Dar ziceai că ...

- Am spus că voiam să aflu dacă ţine la Stacey. Nu pentru mine, David. De dragul ei. De îndată ce mi-am dat seama că nu l-am iubit niciodată, mi s-a părut absurd să mă pun de-a curmezisul în calea sansei de fericire a soră-mi. Din partea mea, n-are decât să-si ardă si ea degetele.

El îi îndepărtă de pe frunte o suviţă de păr ca abanosul.

- M-ai lăsat să cred că ţii la el.

- Da, recunoscu ea.

- De ce?

Cameron îsi muscă buza si scutură din cap.

- De ce? repetă el.

- Fiindcă îmi era frică, murmură ea.

- De mine?

Ea făcu un semn afirmativ, clipind.

- Si încă te temi?

A doua aprobare fu imediat urmată de o negare.

- Nu-i adevărat. Acum, mi-e frică de mine.

David îi luă ambele mâini. îi simţi bandajul.

- M-a zgâriat Piddikins, explică ea.

- Motanul din vecini?

- Accident de muncă!

Aplecându-se, David îi sărută degetul rănit. Apoi se îndreptă, îi

privi ochii umezi si o sărută pe frunte.

- Ah, David, spusea ea cu gingăsie, asezându-se în genunchi. El o imită continuând să-i rețină mâinile.

Simțea nevoia să-i spună ceva. Un adevăr. Fără minciuni, fără promisiuni desarte. îi sopti:

- Până acum, pentru nimeni n-am mai simțit ceea ce simt pentru tine. Mă gândesc la tine mereu. Nu stiu ce ne va rezerva viitorul, Cameron, ci doar ce se petrece acum. Esti teribil de importantă pentru mine.

Exprimarea sentimentelor era un domeniu nou pentru el. îl speria mai mult decât echilibristica pe o schelă la etajul patru. Sper să mă crezi.

- Te cred, zise ea. Si eu simt la fel. La început, mi-am spus că-i prea devreme, după Ben. Acum, îmi dau seama că nu există nici o legătură cu cele petrecute.

- Eşti atât de frumoasă!

- Arăt groaznic ...

- Eşti „groaznic" de frumoasă!

- Sunt pătată cu zeamă de căpşuni, spuse ea, frecându-şi obrazul şi lăsând o dâră roşcată.

El culese o căpşună şi i-o oferi. Cu ochi întrebători, ea muşcă din fruct. Sucul i se prelinse pe bărbie, picurându-i pe piept şi dispărând între sâni. Traseul picăturii îi smulse lui David un suspin înăbuşit.

- Te doresc! şopti el.

Acum, totul depindea de ea.

Capitolul 8

Preț de câteva secunde, David avu impresia că stricase tot cu acea declarație. Apoi, ea se aplecă, culese o căpsună si i-o duse la buze. Muscă din fructul zemos, privind-o în ochi. Cameron se apropie si-i sorbi de pe buze sucul înmiresmat. Senzația îi străbătu fiecare nerv din trup. îi admiră zmbetul plăcut, aproape inocent.

Considerându-l un fel de invitație deschisă, o sărută. Avea gust de căpsuni calde, coapte. Gura ei întredeschisă îl întâmpină cu pasiune. îi prinse buza de jos între dinți si o strânse tandru, înfiorându-i măduva spinării cu impulsuri de extaz.

Ea îsi lăsă capul într-o parte, permițându-i s-o sărute pe gât, spre sâni, urmând dâra de suc dulce-acrisor ce-i brăzdase mai devreme pielea.

îi desfăcu încet un nasture de la bluză, privind-o cu intensitate. Părea în acelasi timp excitată si înspăimântată.

Ei bine, si el avea aceleasi senzații.

- Dacă doresti să mă opresc, spune-mi, zise el răgusit.

Ea negă din cap.

- Sunt o fostă viitoare-mireasă prevăzătoare. Iau anticoncepționale.

Acum era convins că ea ştia bine spre ce se îndreptau. Trecu mai repede de ceilalți nasturi, până ce bluza rămase atârnând descheiată. Purta un sutien negru, decorat la mijloc cu o floricică roşie. Ea duse mâna la floare, iar el trase uşurel de sutien, care cedă eliberându-i sânii cu sfârcuri rozalii. Era năucitor de frumoasă, mai bine făcută decât oricare dintre femeile pe care le cunoscuse. Atinse cu mâna acele rotunjimi, apoi se aplecă, reluând urma picăturii de suc, dezmierdând pe rând culmile perfecte, sorbindu-le nectarul.

Ea îi ridică fruntea şi îl sărută. Se revanşă descheiindu-i şi lui cămaşa, trecându-şi degetele peste pieptul lui şi trăgându-l mai aproape. Căzură la pământ, înlănțuiți. Senzația provocată de sânii ei mătăsoşi, presându-i pieptul, îi dezvăluia parțial extazul ce avea să

urmeze.

îi cuprinse o grabă febrilă de a scăpa de hainele ce le stăteau încă în cale. Când, în sfârşit, fură complet eliberați, ochii de un albastru intens îl priviră, înrobitori, iar ea şopti întretăiat:

- Vino ... David!

Chemarea îi răsună în urechi ca o cântare celestă. O sărută pe ochi, pe nas, pe gură, cuprins parcă de delir. Nu mai era timp pentru gânduri de viitor, teamă, presupuneri, răzgândiri.

După o vreme, ea suspină tandru, tremurând din tot trupul, în timp ce el îi repeta obsesiv numele, în exaltarea simultană.

***

Apoi, David deveni conştient de aroma căpşunilor strivite, saturând aerul nopții întunecate. îşi închipui ce culoare îi căpătaseră mâinile si genunchii, iar Cameron probabil că arăta la fel. De parcă s-ar fi tăvălit printr-un câmp de căpsuni!

Ceea ce se si petrecuse.

îi îndepărtă suvițele de păr de pe figură, desi era mult prea întuneric pentru a-i mai putea distinge trăsăturile. Nu stia ce ar putea spune. Pentru o clipă, cuvântul *iubire* îi cotropise constiința, dar acum dispăruse. Adevărul neplăcut era că, în trecut, folosise cuvântul cu nonsalanță. însă nu-i venea usor să-l pronunțe si în fața ei. Dacă nu izvora din inimă, ar fi fost o minciună si nu dorea s-o mintă pe Cameron.

Să-i spună că nu mai avusese parte de o asemenea sedință de amor, că înțelesese, în cele din urmă, ce efect minunat putea avea sentimentul curat pe care ea i-l trezise? Că nu-si putea imagina satisfacție mai mare, mai împlinită, decât cea pe care tocmai o împărtăsiseră?

O privi si se întrebă dacă măcar l-ar fi crezut. Mai rău, nici lui nu-i părea plauzibil. O mângâie pe obraz si o sărută pe gură.

- Cameron, dulce Cameron, eu ...

îi simți degetul pe buze.

- Nu mai vorbi, sopti ea.

- Dar ...

- Lasă, însistă ea, întorcându-i sărutarea.

***

Pe drumul spre casă, Cameron se izolă cu propriile gânduri. îsi aminti că nu făcuse niciodată dragoste cu Ben, cu toată logodna. Pe atunci, îsi închipuise că se păstra pentru noaptea nunții. Acum, înțelegea că undeva în subconstient existase convingerea că ar fi fost o greseală.

Si-i era ruşine. Fusese incapabilă să admită față de Ben că sentimentele ei nu erau suficient de puternice, sau importante pentru a constitui temelia viitorului lor comun. Ironia era că *el* fusese cel care rezolvase situația. Ar fi fost preferabil să nu fi implicat pe altcineva, dar cel puțin ... făcuse ceva.

îl iubesc pe David, îşi spuse ea, uimită. Si, orice s-ar mai întâmpla, nu putea fi o greşeală.

îşi întrevăzuse profunzimea sentimentului atunci când, întrerupând culesul, îşi ridicase ochii spre el şi-l surprinsese privind-o. Când pornise spre ea, bănuiala devenise certitudine. Apoi o atinsese şi o sărutase şi încercase să-şi exprime sentimentele, iar onestitatea glasului lui o impresionase profund.

îl iubea. Si mai ironic era că lucrul se petrecuse atât de repede după nunta ratată şi că-i căzuse cu tronc un bărbat decis să rămână burlac. Dar asta nu schimba nimic.

Aruncă o privire spre profilul lui, iar el întoarse capul, de parcă ar fi simțit că este privit, atingându-i mâna cu afecțiune. N-o iubea. Nici nu pretinsese aşa ceva. O plăcea. Oare era suficient numai atât?

Trebuia să-i fie. Prețul acestei iubiri stătea în acceptarea ideii că nimic nu e permanent. în afară de asta, trebuia să se gândească la propria viață.

O dată intrați în casă, la lumina din hol, îşi zâmbiră unul celuilalt.

David era acoperit de rămăşiţe de căpşuni şi buruieni. Mâinile şi hainele îi erau pătate cu roşu.

- Arăt la fel de rău ca tine? întrebă ea.

- Eşti splendidă! răspunse el, înlăturându-i o frunză din păr.

- Cred că am face mai bine să intrăm sub duş.

- împreună? zise el şăgalnic, cuprinzând-o în braţe.

Ea se topi parcă în îmbrăţisare. Buzele lui erau atât de ferme si tentante încât îsi dori să-i accepte sugestia. Gândul la trupul lui aburind îi provocă o slăbiciune indescriptibilă.

I-ar fi plăcut să-si petreacă restul nopţii cu el.

Tot restul vieţii.

Ideea o sperie, cum era de asteptat. Nu era chiar ultima naivă.

- Vino sus, după ce faci dus, spuse ea încet. Am să-ţi pregătesc o băutură. Adu-ţi si sculele. Poate că vei reusi să-mi deschizi debaraua.

- Uite cum strici cheful, zise el, cu un semn de afectată lehamite si porni spre etaj, în vreme ce Cameron ducea căpsunile în bucătărie.

***

După vreo oră, David lucra la broasca usii de la debara, în camera ei. Scoase mecanismul si se dădu la o parte, lăsând-o să deschidă usa.

înăuntru, alături de haine de iarnă, beţe de schi si alte mărunţisuri se aflau pânzele, borcanele cu pensule, o cutie plină cu vopsele, sevaletul.

David se uită peste umărul ei si zise:

- Probabil că esti o pictoriţă pricepută.

Ea se întoarse să-l privească. Era foarte aproape. Se îmbăiase, ca si ea. Trupurile lor miroseau a săpun sau sampon si ambii aveau părul umed. Obrazul lui era proaspăt bărbierit si Cameron rosi la amintirea ţepilor ce-i zgâriaseră faţa ceva mai devreme.

- Am tot ce-mi trebuie, doar, îl corectă ea.

David se întinse si ridică o pânză mică. Reprezenta un cocher spaniol. Ea interveni:

- Te-am avertizat că e vorba de un hobby. Nu sunt grozavă.

- Hei, cred că ai talent! spuse el. N-ai vrea să-l pictezi pe Domino?

- Dacă nu eşti prea pretenţios.

- Te subestimezi.

- Linguşirea îţi va deschide toate uşile, remarcă ea ironic. Apoi, îi veni o idee. Stiai că la San Francisco se deschide o expoziţie de pictură, pe care aş fi vrut s-o văd? Am putea lua un avion până acolo.

El clipi de câteva ori. Oare îşi închipuia că vrea să-l lege? Până şi o simplă vizită la o expoziţie să fi fost prea mult? Adăugă:

- Sau nu.

- Probabil că voi fi prins cu viitoarea lucrare, până are loc vernisajul. Va fi dificil să scap. Ea aprobă din cap. El se întoarse, cercetând camera. Pe unde o fi pacostea aia de câine?

- Nu-i nimic, zise ea dezamăgită.

- Ba este. Habar n-ai cât de mult îi place javrei să-ţi urmărească pisicile. Iată-l, dând târcoale ghiveciului ăluia. Vezi, tărcata încearcă să se ascundă după vază.

Ea îi atinse braţul.

- Voiam să spun că nu-i nevoie să-mi porţi de grijă.

- Nu-ţi ...

- Fii serios, David. De când ai venit, te porţi de parcă ai fi una dintre mâţele mele încolţite.

- Păi, Cameron ...

- Si nu este cazul. Ti-ai expus cinstit convingerile. Nu-mi fac iluzii. Nu te-am invitat aici să-ţi petreci toată viaţa şi nu-ţi cer să-mi juri dragoste eternă. Privindu-l drept în ochi, adăugă: Nici eu nu mai operez cu asemenea noţiuni, David. Si am început să aduc a compozitor de texte pentru cântece country. Pricepi?

Continua s-o privească, parcă mai la largul lui. în cele din urmă, cu ochi scăpărători, încercă s-o prindă în braţe.

- Cred că ...

- Noapte bună, îi tăie ea vorba, împingându-l spre usă. Si ia-ţi si

javra.
***

A doua zi dimineață, sâmbătă, vremea era parcă desprinsă dintr-o reclamă. Cameron se trezi devreme, bine dispusă de soarele de afară. La etajul doi nu exista bucătărie. Coborî la parter, purtând un pantalon de trening si o bluză, cu mintea plină de cele ce trebuia făcute înainte de a pleca, împreună cu David, la casa bunicilor lui.

Cu o noapte în urmă făcuse gem de căpsuni, iar parfumul fructelor îi amintise cele petrecute pe câmp, pasiunea dezlănțuită, faptul că era îndrăgostită, iar gândurile acelea n-o părăsiseră întreaga noapte, evoluând până la stadiul de vise erotice. Nici o mirare că la desteptare se simțea ca si când toată lumea ar fi fost a ei.

Cele douăsprezece borcane cu gem erau aliniate pe bufet, gata să fie transferate în congelator. Rămânându-i ceva timp, înainte de sosirea Cindyei, se apucă să spele vasele. Apoi îsi făcu o budincă de ovăz cu afine si o mâncă, ținând una dintre pisici încovrigată în poală si cealaltă privind-o de pe pervazul ferestrei.

Cindy sosi la timp si, împreună, trecură în revistă animalele internate.

- Windy o duce nițel mai bine. Am s-o anunț pe Shelby, spuse Cameron, fericită că pisicuța reusise să se ridice în cuscă. Era primul semn de interes față de lumea exterioară.

- Eu voi curăța custile si voi da de mâncare celor doi câini, se oferi Cindy. Apoi, muscându-si creionul si îngustându-si ochii, zise: arăți schimbată.

Cameron simți că roseste.

- Nu fi neroadă, spuse ea, evitând privirea pătrunzătoare a asistentei.

- Ce s-a mai petrecut aseară cu bătrânica?

- David a sosit într-un târziu de la depozitul de cherestea, ridică ea din umeri, si am dus-o acasă.

- Ce drăguț!

- Da. Eu, David, bunica, Oliver si Domino. Un cvintet teribil de romantic.

- Dar la întoarcere?

- Ne-am oprit să culegem niste căpsuni. Apropo, sunt niste borcane în bucătărie. Poți să iei si tu. Pune-le în congelator deseară, cam pe la unsprezece.

- De ce te-ai înrosit toată? Si de ce nu te uiți la mine? De obicei, nu esti atât de veselă dimineața. De ce bunica lui David îți spunea Anna? Si de ce avea impresia că sunteți căsătoriți?

- Sărmana bătrână. E puțin cam aiurită. Mă confundă cu fosta prietenă a lui David. Când ne-am cunoscut, purtam rochie de mireasă si acum nu-i mai poate vârî nimeni în cap că nu sunt nevasta lui David.

- Ah, asta-i logic! pufni Cindy.

- Ia te uită cât s-a făcut, spuse Cameron, privind spre mână, desi nu purta ceas. Trebuie s-o sun pe Shelby.

- Iar eu trebuie să mă apuc de treabă, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-mi povestesti.

Cameron zâmbi. *Nu si despre asta,* îsi spuse ea.

***

Revenită în bucătărie, termină pregătirile pentru picnic, împachetând cu grijă alimentele cumpărate cu o zi în urmă. Se făcuse deja vremea să se îmbrace, aşa că se întoarse la etaj şi alese o pereche de pantaloni albi şi o bluză roz. Pentru cazul că mai târziu s-ar fi răcorit, luă şi o cămaşă de doc.

Afară, îi găsi pe David şi Domino. Câinele alerga de la un copac la altul, urmărind veverițele şi rezolvându-şi necesitățile matinale. David îşi admira opera, purtând de asemenea pantaloni scurți şi o cămaşă neagră. Cameron fu surprinsă să constate cât de mult avansase construcția scării exterioare spre etaj.

Mai mare uimire îi provocă plăcerea pe care o simți la vederea lui.

în ultimele trei zile, se întâlniseră pe scări de câteva ori, dar fusese extrem de ocupată cu organizarea unei vaccinări, pentru weekendul următor, iar el păruse prins cu treburi. în consecinţă, conversaţia fusese sumară.

Acum, îl putea studia după bunul plac. îi observă lărgimea umerilor, talia îngustă, stomacul plat şi picioarele puternice. Părul negru îi cădea pe frunte şi îşi proptise arătătorul în bărbie, vizibil adâncit în gânduri.

îşi aminti că-şi declarase lipsa de interes pentru o relaţie pe termen lung şi aproape imediat îşi recunoscu minciuna. îl dorea pentru totdeauna. *Numai*, îşi spuse ea, *să mă vrea şi el pe mine*.

Se scutură de începutul de melancolie. Avea înainte o zi de aventură şi poate de întâmplări romanţioase.

- Scara aia arată perfect, spuse ea, cu glas tare.

David se întoarse brusc, puţin speriat, de parcă ar fi fost departe, cu propriile gânduri şi Cameron i-ar fi întrerupt călătoria. O privi măgulitor şi fluieră admirativ, trecându-i în revistă picioarele.

- Renunţă la ocheade si dă-mi o mână de ajutor, zise ea, iar el se repezi să-i îndeplinească ordinul.

- Ce avem aici?

- Specialităţi culinare din cele patru colţuri ale lumii. Mai mult sau mai puţin. Nu părea convins, asa că adăugă: am pregătit un picnic, David. Ştii tu, salată de cartofi, faţă de masă în carouri, capul în poale, furnici ...

- N-ar fi trebuit să-ţi dai osteneala, spuse el, mutându-si privirea spre Domino, apoi spre un copac, spre pisica tărcată si din nou spre ea.

De ce se simţea, dintr-o dată, atât de nervos?

- M-ai făcut să cred că este un loc izolat si mi-am spus că s-ar putea să ni se facă foame.

- Dar nu vreau să găteşti pentru mine.

- Cine a zis ceva despre gătit? Apoi, nu esti tu cel care a început,

pregătindu-mi micul dejun?

O clipă, păru s-o străpungă cu privirea. Pe urmă zâmbi si scutură din cap.

- Ai dreptate. Bună idee.

***

Merseră mai mult de o oră, în direcția est, spre munte. Şoseaua arăta bine la acea perioadă a anului. Iarna, ar fi fost acoperită de zăpadă. David se uita după drumul de acces, situat cam la trei kilometri după Roadhouse, o fostă benzinărie transformată în motel. Pe vremuri, vânduse benzină ieftină, iar acum, se reprofilase pe mâncare ieftină. Ambele articole aveau căutare, garantat.

în sfârsit, apăru si indicatorul.

- Aproape am ajuns.

îşi zâmbiră reciproc.

Doamne, era splendidă! Ochii îi sclipeau, buzele generoase erau desăvârşite, iar figura avea o formă perfectă. Se simțea orbit de atâta strălucire, de fiecare dată când o privea.

Cu greu, îşi desprinse ochii de la ea, la timp pentru a coti la stânga. Panta deveni mai abruptă, iar el trecu într-o viteză inferioară.

Cu mâinile pe bord, ea privea împrejur.

- Drumul nu-i prea grozav, nu-i aşa?

- E singurul acces spre Crystal Lake, o informă el, luptându-se cu dorința de a opri ca s-o ia în brațe. în ultimele zile, acesta fusese aproape singurul lui gând. De când făcuseră dragoste, o purta permanent în memorie. Când se întâlneau, descoperea acelaşi zâmbet nonşalant, în timp ce ea trecea mai departe cu pas lipsit de griji, provocator, amintindu-i că fusese capabilă să se implice într-o relație sexuală, fără să-i ceară obsesivele angajamente de viitor, ceea ce făcea din ea o raritate.

El era cel care ar fi trebuit să fie lipsit de griji, nu ea. Nonşalanța aceea era uşor enervantă.

Mai ales când remarcele ei întâmplătoare se refereau la un viitor comun. Sau unele fapte, ca de exemplu, pregătirea unui picnic. Era vorba despre o cutie frigorifică plină cu alimente, iar ea avusese perfectă dreptate, locul era izolat şi urma să li se facă foame. Nu-şi dădea seama de ce simplul gest de a lua mâncare îl iritase, dar aşa se întâmplase. Ar fi vrut s-o sărute, s-o posede şi, în acelaşi timp, s-o țină la distanță.

Trecuseră vreo trei ani de când nu mai ajunsese la cabană şi fu fericit să constate că drumul şerpuitor era încă practicabil. Casa cu etaj era acoperită cu şindrile vechi, cenuşii, iar fațada din bârne roşu-închis ar fi avut nevoie de un strat de vopsea proaspătă. Ferestrele cu ochiuri mici erau acoperite de murdărie. Pe lângă ziduri răsăriseră buruieni; crengile copacilor atingeau streaşina. Locul părea abandonat. David se bucură că bunica nu era de față.

- îmi place! exclamă Cameron, deschizând portiera şi coborând din maşină. David auzea crenguțele de brad trosnindu-i sub picioare, în vreme ce ea se rotea cu brațele desfăcute şi cu ochii la peticul de cer vizibil printre copaci.

Entuziasmul ei îi alungă melancolia. Simți impulsul de a-i arăta lacul. Coborî şi el, îi dădu drumul lui Domino şi o prinse de mână pe Cameron. Ea i se abandonă în brațe.

Figura ei fericită era irezistibilă. Tinând-o de bărbie, o privi insistent, anticipându-i gustul buzelor când o va săruta. Imaginația, ajutată de amintirile recente, nu se limită la atât.

- Sărută-mă David, şopti ea.

El scutură din cap. N-avea încredere în propria capacitate de a se mulțumi cu un singur sărut.

- Mai întâi să-ți arăt lacul, spuse el, făcând-o să-l urmeze în spatele casei.

Domino țâşnise înainte. Descoperise o urmă şi, cu nasul lipit de pământ, începuse s-o urmărească. Un chei părăsit pătrundea într-un

lac ce rivaliza la culoare cu albastrul pur al ochilor ei.

- Ah! oftă ea. Este minunat.

David îşi feri din nou privirea. îşi propuse să se concentreze asupra lacului.

- Bunicul avea o bărcuță de pescuit. O țineam legată la chei. Cred că acum nu mai este suficient de solid ca să ne suporte greutatea.

- Să încercăm, zise ea, rotindu-se pe călcâie si, fără să-l mai astepte, porni pe ponton. Se clătină puțin sub pasii ei, dar rezistă. Ajunse la capăt si se aseză, uitându-se-n urmă să vadă ce-l reținea.

Cu speranța că greutatea lor combinată nu va veni de hac construcției vechi, David i se alătură. Cameron scăpase deja de pantofii de pânză si se bălăcea în apa cristalină.

- E rece, spuse ea, retrăgându-si picioarele fine cu un fior.

- Asa este întotdeauna. Lacul este alimentat de ape provenite din topirea zăpezilor.

- Parcă ai face reclamă unui sortiment de bere. O cuprinse cu brațul. Zâmbetul ei îi perforă armura, provocându-i o senzație de acum familiară.

îsi dădură drumul pe spate. Cameron îsi sprijinea capul pe brațul lui. Părul ei înmiresmat si mătăsos îi mângâia pielea gâtului.

- E perfect, oftă ea, privind cerul.

- Da, aprobă el, privind-o dintr-o parte.

Probabil că glasul lui răsunase altfel, fiindcă ea se întoarse din nou. Simțea că ar fi putut privi acea figură tot restul vieții, fără să se sature.

Gândul îl nelinisti. îsi puse în minte să se întoarcă pe mal, dar în momentul următor se pomeni sărutându-i gâtul. Ea îi prinse degetele în joacă. Dacă tot îl ațâța, îsi spuse că ar fi putut să-i facă pe plac si-i oferi buzele.

Ale ei erau moi ca niste petale. Din cine stie ce motiv, aveau gust de piersică. Ea îi mângâie umerii si părul, iar sărutarea deveni tot mai intensă, excitantă. îi pipăi sânii si-i simți întărindu-se. Dorința îl

coplesea.

- Mai sunt si alte case în preajma lacului? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

- Nu prin apropiere.

Dar preocuparea ei pentru intimitate îi amintise că nu era o idee prea bună să rămână pe pontonul subred. Se abținu cu greutate să-si continue explorarea si înțelese că trebuia să facă ceva drastic.

Se ridică si o ajută si pe ea. Părea la fel de frustrată. Zâmbind, o ridică în brațe si sări în apă.

***

Mâncară pe veranda ce da spre lac. David îsi pusese cămasa la uscat, iar Cameron îmbrăcase bluza de doc din bagaj. Soarele puternic aproape că le uscase sorturile pe ei.

Ea găsi că-i era dificil să se concentreze asupra mâncării la doar câțiva centimetri de bustul lui gol. Era hipnotizată de pielea bronzată, întinsă peste muschii bine reliefați, acoperită cu peri negri. Brațele lui erau pur si simplu minunate. Până la sfârsitul după-amiezii, spera să-si facă loc la adăpostul acelor brațe, lipită de pieptul magnific, înrobită de dorința comună.

O surprinsese echivalentul dusului rece, chiar foarte tare, da o si amuzase. îi plăcuse impetuozitatea gestului!

După festinul compus din brânzeturi franțuzesti, cârnăciori englezesti, măsline grecesti, ciocolată belgiană si limonadă americană, Cameron vru să viziteze proprietatea. Vizibil încântat, David îi arătă hambarul si vechiul sopron de scule, ambele aproape goale acum. îi simțea în glas afecțiunea față de amintirea fostelor animale preferate sau a activităților la care îsi ajutase bunicul.

Sera, ultimul obiectiv al turului era o construcție lungă si joasă, cu pereți si tavan de sticlă, pline de praf. înăuntru, mesele erau acoperite cu ghivece, majoritatea goale, unele răsturnate sau sparte. Pe jos, zăceau o mulțime de tăvițe pentru semințe si diverse instrumente de grădinărit. Partea din spate era cotropită în întregime de o plantă

căţărătoare, pe care nu reuşi s-o identifice.

- Ce seră magnifică, David! Nu ţi-o imaginezi plină cu plante înflorite? Păşind printre mese, adăugă: geamurile sunt parţial sparte.

- Marea majoritate, spuse el, continuând să rămână în prag.

- Dar pot fi înlocuite, continuă ea, atingând cu degetele frunzele iederei. Planta făcuse câteva flori cu aspect exotic şi culoare variată, de la albastru pal la purpuriu. Să fi fost o pasifloră? Deasupra, acoperişul fusese spart, lăsând să pătrundă umezeala, ceea ce explica vigoarea plantei. N-ar fi grozav s-o curăţăm şi să-i creem condiţii de dezvoltare? zise ea privindu-l. îţi mai aminteşti ce mi-ai spus, că ai vrea să repari casa?

- Ar lua o mulţime de vreme şi de bani.

- Dar ai lucra cu plăcere, insistă ea, oprindu-se în faţa lui. Ar fi amuzant.

- îţi închipui că un bărbat ar fi capabil, de unul singur, să ducă la bun sfârşit toată treaba?

- Nu ştiu, replică ea zâmbind şi cuprinzându-i mijlocul cu ambele braţe. Poate că ar fi obligat să roage pe cineva să-l ajute.

îi îndepărtă uşurel braţele, privind-o cu aceeaşi expresie încolţită, amintindu-i astfel cât de sensibil era când venea vorba de ceva ce sugera, oricât de vag, asumarea responsabilităţilor.

- Am putea să inspectăm şi interiorul, sugeră el, întorcându-se.

Ea simţi un soi de ceaţă acoperind strălucirea de până atunci a zilei.

Capitolul 9

- Ah, e splendid! declară Cameron, entuziasmată de lambriurile de stejar, de lavoarul adânc de porțelan, de ferestrele mari, cu pervazuri largi. Maşina de gătit fusese demontată, lăsând o nişă goală cu o gură de burlan, acoperită. Pardoseala era acoperită cu dale de piatră, închise la culoare. îşi imagina cum arătase cândva încăperea şi cum ar fi putut renaşte.

- Bunica iubea această bucătărie, murmură el.

- Ai stat mult timp aici, copil fiind?

- O vreme am locuit aici, apoi ne-am mutat, dar m-am întors adesea. Locul ăsta a însemnat întotdeauna ... acasă.

- Si după ce mama ta s-a remăritat?

David răspunse cu o ridicare din umeri:

- îmi petreceam verile aici. Tatăl vitreg nu ne prea avea la inimă, pe mine şi pe soră-mea Elena. Cred că ne considera un fel de amintire a greşelilor din trecutul mamei.

- David ...

- Mai avem de vizitat şi alte camere, plus câteva la etaj, o întrerupse el.

Nu înțelegea de ce reacționa cu atâta răceală. Casa îi amintea probabil un trecut nefast. Totusi, nu fuseseră oare si amintiri plăcute? Ar fi vrut să-i sugereze să plece imediat. Apoi, îsi aminti reacția lui la vederea cosului de picnic - aceeasi retragere în sine, precaută.

Deci, să fi fost de vină casa, sau ea?

Admiră căminul de piatră ce separa sufrageria de camera de zi, biroul, biblioteca, identificabilă după rafturile goale ce acopereau integral pereții si baia, toate cu tavane joase si cu grinzi vizibile. Apoi îl urmă pe scară, încă nelămurită de ce entuziasmul ei manifest era întâmpinat cu rezervă.

La etaj erau sase dormitoare, cu suficiente unghere si cotloane cât să rătăcesti o armată de cercetasi. Cu atât mai mult un tablou vechi.

Pe când David se chinuia să deschidă un dulap în perete, Cameron îsi vârî capul într-o încăpere micuță cu vedere spre lac. Din cauza zugrăvelii galbene, părea să strălucească în lumina soarelui de după-amiază. Unul dintre pereți era acoperit cu tapet de culoarea porumbului, împodobit cu găletuse albastru-pal si lopățele rosii. O cameră de copil, presupuse ea, păsind pe pardoseala de pin.

Atrasă de priveliste, se apropie de fereastră, ocolind un morman de scânduri si bețe, pentru a îndepărta zdreanța de draperie. Lacul sclipea în spatele copacilor si, aplecându-se, îl zări pe Domino patrulând pe pontonul dărăpănat. Când se întoarse, ceva îi captă atenția în peisajul ca de naufragiu.

De sub grămada de vechituri se ițea o lăbuță de ursuleț de plus. îngenunche si-l recuperă. îi lipsea bună parte din vopseaua neagră de pe nas si un ochi. Părea să clipească strengăreste.

Fără îndoială, grămada aceea de lemne si resturi merita mai multă atenție, asa că vârî ursulețul sub braț si începu să ia la mână fiecare obiect. Entuziasmul îi crescu pe măsură ce descoperi nişte picioare subțiri, două tălpici curbate şi nişte suprafețe sculptate. Erau rămăşițele unui leagăn de copil.

Bucata cea mai mare părea a fi fost fundul. O întoarse şi, după ce scutură praful, putu descifra următoarea inscripție gravată: *Samuel David Cutter, 1943,* iar dedesubt: *David Nathaniel Cutter, 1969*

- Ei bine, iată-l, spuse David, din uşă.

Cameron ridică ochii. Pentru a suta oară în ziua aceea îşi simți inima sărind câteva bătăi. Imaginea lui îi stimula sentimentele, unele afectuoase şi minunate, altele neliniştitoare. Spera că el îşi va deschide sufletul, că-i va vorbi. Dar nu ştia cum ar fi trebuit să procedeze ca să-i uşureze destăinuirea.

David ținea în mână o pictură veche, aducând vag cu hambarul pe care-l văzuse afară.

- Foarte drăguț! zise ea, ridicându-se.

- Asta a fost camera mea, mărturisi el, privind împrejur. Ce ți-a atras atenția aici?

- Un fost prieten al tău, probabil, răspunse ea, întinzându-i ursul de pluş.

- Ursulețul Boogie! exclamă el, cu afecțiune. Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. Adăugă, învârtindu-l în mâini: a avut şi zile mai bune.

- Iar aici, este o bucată dintr-un leagăn. Pe spate, este gravat numele tău şi, probabil, al tatălui tău.

El privi tăblia de lemn.

- Cred că l-a făcut bunicul, explică el, cu blândețe în glas.

Cuprinsă de un acces de sentimentalism, Cameron şopti:

- Ar trebui să-l refaci, David! Este o moştenire de familie. Cândva, l-ai putea folosi pentru propriul tău copil. Gândeşte-te - trei generații, dormind în acelaşi leagăn făcut de mâna bunicului.

îi aruncă o privire stăpânită.

- N-am să am copii, îți mai aduci aminte?

Iar uitase. Sau poate că, în adâncul inimii, nu-l crezuse niciodată. îi venea greu să priceapă cum cea mai dragă năzuință a ei putea deveni blestem în ochii lui David.

Hotărâse să abandoneze chestiunea. Dar simțea nevoia să înțeleagă, asa că spuse blând, cu riscul de a-l înfuria:

- Chiar niciodată, David?

- Niciodată.

- Dar un copil ...

El aruncă bucata de leagăn înapoi pe mormanul de vechituri. Zgomotul avu darul de a o speria.

- Mama l-a părăsit pe tatăl meu când aveam cinci ani, iar Elena sapte. Umbla vorba că o înselase, iar ea a aflat - cine poate spune care-i adevărul? Noi n-am stiut decât că într-o zi eram o familie si a doua zi n-am mai fost. O vreme, ne suna din când în când si ne trimitea bani la zilele onomastice si de Crăciun. însă si asta s-a terminat după ce si-a

întemeiat o nouă familie.

Se opri să-si tragă sufletul si o privi chinuit.

- O nouă familie! De parcă si-ar fi cumpărat pantofi noi! Oare îi arunci pe cei vechi, fiindcă dintr-o dată nu-ți mai vin?

- Nu stiam!

- După câțiva ani, a murit. Bunicul si bunica au primit lovitura în plin, dar probabil că stiau mai bine ca mine cum stăteau lucrurile, fiindcă, desi tata le era fiu, ne-au primit în casa lor, pe mama si pe noi. Ne-au rămas apropiați chiar si după ce ea s-a recăsătorit. Când au apărut Rose si Kerry, s-au purtat de parcă ar fi câstigat încă două nepoate. Iar când mama a decis că al doilea soț era un nemernic, bunica a susținut-o prin încercările unui nou divorț, iar apoi a venit să locuiască împreună cu ea.

Cameron rămăsese uimită, nu atât de conținutul povestii, cât de felul în care fusese relatată. Durerea veche îi răzbătea în glas, de parcă lucrurile s-ar fi petrecut ieri.

- Asa că, acum stii de ce n-am încredere în instituția familiei. Surorile mele nu mi-au împărtăsit vederile si, în consecință, acum am nepoate si nepoți, ai căror tați sunt dispersați în cele patru - vânturi. Cu mult timp în urmă, mi-am jurat că eu n-am să fac asa ceva. Niciodată.

Regăsindu-si vocea, Cameron murmură:

- E oare obligatoriu ca istoria să se repete, David? {tiu că nu există garanții, dar dacă vei alege cu înțelepciune .

- Cum ai făcut tu, cu Ben?

Cuvintele îi răniră inima. îi spuse fără vlagă:

- N-a fost frumos din partea ta, David.

- Nu-ți dai seama? Se întâmplă mereu.

- Ce anume?

- Oamenii iau decizii eronate care se răsfrâng asupra copiilor nevinovați.

- Dar iubirea adevărată ...

- Dragoste adevărată! exclamă el în derâdere. Nu crezi că toți cei de care vorbeam si-au închipuit că iubesc cu adevărat, la un moment dat?

- Dar să-ți interzici accesul la fericire ...

- Fericire? Nu, Cameron, fericirea este ceea ce am realizat împreună aseară. Restul e iluzie. Mai devreme sau mai târziu, realitatea îsi arată fața hidoasă. Fericirea este o stare trecătoare.

- Omul e trecător, nu-i asa?

- Si bărbații si femeile.

Cameron îsi simțea ochii inundându-se de lacrimi. Reusiseră să depăsească prăpastia care-i separa datorită pasiunii, acum însă, înțelegea cu adevărat ce se întâmplase. Nu fusese o prăpastie - ci o falie tectonică. Putea simți sub tălpi acumularea de energie seismică.

- Pare atât de demoralizant, murmură ea. Să nu iubeşti pe nimeni şi nici un suflet să nu țină la tine ...

El clătină din cap.

- Trebuie să ai curajul să înfrunți adevărul primordial. în viață, toți suntem singuri.

- Nu pot să cred că simți astfel. Contrazice tot ceea ce am aflat despre tine, David. în general, eşti mai degrabă bine dispus. Eşti blând şi bun şi iubitor. Nimeni nu poate fi aşa şi, în acelaşi timp, să abandoneze orice speranță.

- îți înțeleg perfect manevrele, declară el.

- Care manevre?

- Cu picnicul elegant, cu planificarea călătoriei şi toate vorbele alea ambigue despre reamenajarea casei, despre copii şi despre leagăn ...

Cameron fu şocată.

- Nu-nțeleg ce vrei să spui.

O privi fugitiv şi continuă:

- Ti-au fost înşelate aşteptările în privința nunții ăleia, aşa că plănuieşti alta.

- David! Ti-am explicat că ...

- Acțiunile şi atitudinile vorbesc mai clar decât cuvintele tale, murmură el.

Cameron simți că se îneacă de mânie.

- Eşti ... eşti un egoist nesuferit!

- Cel puțin sunt cinstit, zise el, încrezător. Si, iartă-mă că-ți spun, dar a încerca să obții ceva ce ai fost avertizată că este imposibil de obținut, este dovadă de ... lipsă de maturitate. Poate chiar de egoism.

Mânia ei ajunse la paroxism. Zise, scuipând cuvintele:

- Eu, egoistă! Ai tupeul să mă acuzi de asa ceva, când te-ai mulțumit mereu să te feresti de viitor, plângându-ți trecutul? După ce te-ai complăcut în soiul acela de relații . cu femei ca . Anna?

- Ai fi avut ce învăța de la Anna, mârâi David, înaintând spre ea. Cameron se retrase, dar simți în spate peretele. El puse o mână pe zid, lângă figura ei si se aplecă. Măcar ea se abținea să-si facă planuri. Si tu ai pretins că nu te deranjează situația, însă mințeai!

îi venea greu să înțeleagă cum de-si închipuise că-l iubeste pe acest om. Crezuse că-l cunoaste. Acum, dominând-o, privind-o cu dusmănie, vizibil cotropit de emoții primare neasteptate, îi părea străin.

- Anna avea calitățile ei, continuă el. De fapt, uneori îi simt lipsa blestematei.

- încerci să mă îndepărtezi, spuse ea, cu un tremur în glas imposibil de controlat. Ții la mine si asta te îngrozeste.

- Cine-i egoist acum?

Lăsându-se în jos, i se strecură pe sub braț, în vreme ce lacrimile rupseră zăgazul.

***

O descoperi la aproape doi kilometri de casă, îndepărtându-se la pas pe marginea drumului, cu pumnii înclestați si capul în pământ.

Reusi să-i ignore ținuta dreaptă, subțirimea taliei, conturul rotunjor al posteriorului si forma delicioasă a picioarelor goale.

Acele minunății nu-l mai priveau. Era convins că nu va fi iertat pentru răutățile pe care le spusese. Si chiar asta își dorea.

Orice ar fi pretins, era plină de vise si planuri de viitor. Ar fi trebuit să-si fi dat seama mai demult. La dracu, de fapt observase. Numai că lăsase sentimentele să-i întunece judecata.

Gata. N-avea decât să pregătească oricâte picnicuri ar fi dorit. Era liberă să arate ca un înger, să miroasă ca o floare şi să facă dragoste ca o zeiță a voluptății. Putea să contemple trecutul cu ochi înlăcrimați şi să viseze la viitor.

Cât despre el, oricât ar fi dorit-o şi oricât s-ar fi perpelit noapte de noapte, din acest moment reprezenta fructul interzis. Punct.

Totuşi, înțelegea că n-ar fi trebuit să se poarte atât de aspru. Se hotărî să-i ceară scuze ... chiar să-i explice că fusese nervos. Poate că ar fi priceput.

Când David opri camioneta la câțiva metri în fața ei, Domino începu să latre.

O clipă, se temu că va refuza să urce şi se întrebă încurcat ce ar fi putut face într-o asemenea situație. N-o putea lăsa în mijlocul pustietății, dar nici n-ar fi avut cum s-o convingă să urce în maşină.

Cameron se opri lângă portieră. Cu coada ochiului, o observă mângâind câinele. Privi spre el stăpânit şi tăios.

- N-am de ales, decât să merg cu tine, spuse ea.

Sunetul glasului ei îi veni de hac. Dispăruseră modulațiile melodioase, buna dispoziție şi tandrețea. Transformarea era în întregime datorată lui.

- Cameron ...

Ea îl opri, ridicând o mână.

- Renunță. Vreau să ştii doar că aş fi preferat să merg pe jos, dar suntem prea departe.

- Stiu.

Dădu din cap, deschise portiera şi se aşeză pe banchetă, legându-şi

centura, iar limbajul trupului ei era cât se poate de clar. Ceea ce fusese între ei, orice ar fi fost, era de domeniul istoriei.

El rămase cu privirile la drum, cu mâinile pe volan, tăcut.

***

Cameron stătea în fața chiuvetei, deschidea unul după altul borcanele de gem si le deserta, inspirând aerul saturat de aroma căpsunilor.

Ar fi trebuit să le arunce cu tot cu borcane.

Umplu masina de spălat vase si turnă în recipient detergent cu aromă de lămâie, apoi deschise fereastra si usa, dorind să aerisească încăperea. Să înlocuiască parfumul de căpsuni cu mireasma ierbii, a copacilor . a orice altceva.

Sprijinită de tăblia bufetului, încercă să decidă ce-i rămânea de făcut.

în privința lui David nu avea ce hotărî, fiindcă subiectul n-o mai interesa.

Doamne, ce talent avea la ales bărbați! Trebuia să se rezume la animale.

Cu toate că era încă răvăsită de mânie, că i-ar fi plăcut să traverseze bucătăria si să-i tragă un sut, că încă-i răsunau în urechi acuzele lui, stia foarte bine că-l iubea.

Lasă cutia! încercă ea să-l sugestioneze. Vino! Cere-mi iertare. Convinge-mă. Spune-mi că mă iubesti...

Dar el n-o iubea.

- Cred că ar fi mai bine să mă mut, declară el.

Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească.

- Am să termin scara mâine sau poimâine.

Ce importanță mai avea scara? Cum de păruse atât de cinstit si sincer, pentru ca apoi să se schimbe? Cum de semăna atât de bine cu Ben?

De fapt, nu. Ben o mințise şi o înşelase. David era obsedat de

adevăr. Se temea de trecut şi lăsase frica să-i domine viaţa. Doar ea era vinovată că permisese temerilor lui s-o afecteze.

Trebuia să admită, nu-i înţelegea pe bărbaţi şi tocmai îşi demonstrase din nou inabilitatea în modul cel mai dureros. Ridică din umeri, neîndrăznind să spună decât:

- Să-mi trimiţi factura.

De astă dată, el dădu din cap tăcut şi plecă, lăsând în urmă doar o amintire, asemănătoare parfumului de căpşuni.

***

David găsi o casă de închiriat, unde să fie acceptat împreună cu Domino şi se mută chiar a doua zi. Doar el, câinele şi un sac de dormit.

Aşteptă până luni, când ştia că ea va fi prinsă cu lucrul, pentru a se întoarce şi a termina scara. îşi sună echipa de la un telefon public pentru a confirma întâlnirea din ziua următoare, la noul şantier. Era nerăbdător să înceapă noua lucrare de amploare.

Munci fără oprire, până după-amiaza târziu, cu toate că vecina cea băgăcioasă i se plânsese că zgomotul o împiedica să urmărească programul de la televizor. îşi ceruse scuze, asigurând-o că va termina în cel mult un ceas şi ignoră privirea chiorâşă pe care i-o aruncase femeia peste umăr, întorcându-se în casă.

Ar fi continuat să lucreze toată noaptea, îşi spuse el, ca să nu mai fie nevoit să revină. Mai devreme, schiţase o notă de plată şi o lăsase la recepţie, împreună cu instrucţiunea de a-i trimite cecul prin poştă.

Nu dorea să fie nevoit să-i dea rest. Ar fi preferat să nici nu-i vadă semnătura pe cec.

Stia că o rănise, îi era ruşine pentru vorbele pe care i le adresase şi turba de furie din cauza celor pe care i le spusese ea. îi venea greu să-si explice simţămintele si, cu siguranţă, nu dorea să-si examineze acţiunile mai îndeaproape. O voce interioară îl îndemna să-si uite astfel suferinţa.

Iar ea ar fi insistat, fără îndoială, să-i plătească manopera. Era foarte mândră.

Asa că-i întocmise nota de plată si era mulțumit că ea nu iesise din cabinet să-i reproseze prețul ridicol de mic. Rămăsese înăuntru, cu animalele, iar el afară, cu munca lui de dulgher. Ordinea lumii era bine concepută.

Peste câteva zile, o căută pe Stephanie, o fostă iubită. Se întâlniră într-un bar si dansară până foarte târziu. Avusese o întâlnire foarte productivă cu echipa si demarase lucrarea cea nouă. în seara aceea, cina fusese minunată, vinul, vechi, iar acum ținea în brațe o femeie splendidă, cu păr rosu, care i se revărsa peste umăr. Cerul era împestrițat cu stele si Stephanie cea superficială îl săruta pe gât, soptindu-i nimicuri drăgălase.

Viața merge mai departe, își spuse el, oftând. Crezând că ea îi provocase suspinul, Stephanie îl privi cu disponibilitate fățisă.

Nu astă-seară, își zise el, căutând în gând o stratagemă pentru a scăpa de ea. Nu-i putea reprosa nimic, exceptând faptul că nu era Cameron.

Deodată, simți impulsul de a conduce până la lac si de a bântui de unul singur, prin vechea casă. De parcă cineva, sau ceva, l-ar fi chemat. Pretinzând o durere de cap, o conduse acasă pe Stephanie, îl luă pe Domino si porni spre lac.

Casa bunicilor nu păruse niciodată mai părăsită. Nu exista electricitate, asa că folosi o lanternă pentru a-si găsi drumul dintr-o cameră în alta, în vreme ce rememora ultima vizită si nervozitatea care-i însoțise fiecare pas.

De ce-l afectase atât de mult?

Era o casă minunată. Pentru el, însemna familie - amintiri plăcute, nu rele.

Apoi pricepu. Ideea de familie, de legături, ciocnirea trecutului cu viitorul. Tot ce o atrăgea pe Cameron. Lucruri pe care el le evitase.

Ea spusese că încerca s-o îndepărteze fiindcă îi devenise prea dragă.

Avusese dreptate.

Stinse lanterna şi rămase multă vreme în întuneric.

***

Ajutată de Cindy, Cameron îşi petrecu sâmbăta într-o parcare, administrând vaccinări gratuite, în folosul comunităţii. Se formase o coadă mare de amatori, care ducând cuşti de pisici, care ţinând în lesă câini nervoşi.

Se simţea ca un robot, împărţind fiecăruia un zâmbet şi câteva cuvinte amabile. Apoi tamponare cu alcool, injecţie, alte cuvinte şi în final: „Următorul, vă rog!” Iar şi iar. O acţiune foarte utilă, dar rutinieră. Nici inevitabilele momente caraghioase, specifice aglomerărilor de oameni şi animale, nu erau de vreun folos.

Seara, ajunse acasă şi se cufundă într-o baie fierbinte. După ora petrecută astfel, urmă o alta de reverie, în mijlocul apartamentului de la etajul unu. David îl lăsase în perfectă ordine, dar, dacă închidea ochii, şi-l putea imagina stând la masă, cu ceainicul în mână. Parcă-i auzea şi vocea venind de afară, de pe acoperişul solarului. Era sigură că, dacă şi-ar fi permis să viseze mai departe, i-ar fi simţit şi braţele, gustul buzelor, forţa trupului ...

Culmea ironiei! După ce râsese de zvonurile privind stafiile ce bântuiau etajul, acum începuse şi ea să creadă. Camerele locuite scurtă vreme de David, erau cu adevărat bântuite ... chiar de el.

La un moment dat, auzi un zgomot şi se întoarse, aşteptându-se să-l vadă sprijinit de tocul uşii. însă nu era decât pisica tărcată.

Cameron ridică pisica în braţe si încuie usa apartamentului. A doua zi dimineaţă, se dedică ingratei misiuni de a prezenta apartamentul celor nu mai puţin de treisprezece posibili chiriasi. în cele din urmă, se hotărî pentru o femeie care avea două pisici.

- încuiaţi usa de acces spre interior, îi spuse Cameron. Folosiţi numai scara exterioară.

Banii căpătaţi fură imediat pusi într-un plic, pe care era înscris numele tatălui ei. Era doar începutul, îsi zise ea, în intreprinderea de a-si lua viaţa în propriile mâini.

Acum, după o săptămână, se afla din nou în birou, consultând animalele, absorbită de muncă si fericită că avea ce să-i distragă gândurile. Nopțile erau mai dificile. Cu cât trecea vremea, părea să-i resimtă mai mult lipsa.

Fie blestemat! Cu spaimele si scuzele lui cu tot!

Până la sfârsitul săptămânii, Cindy renunțase s-o mai sâcâie cu întrebări, iar viața tindea să revină la platitudinea si siguranța plictisitoare obisnuită. Stacey sunase si avuseseră o conversație convențională, care, totusi, le aducea mai aproape de vremurile sincerității reciproce. Trebuia să mai treacă vreme. Deocamdată ... Stacey avea probleme cu Ben. Ce surpriză!

Tocmai examinase ultimul pacient din ziua aceea si zăbovea la fereastră, temându-se de o nouă noapte de singurătate, când Cindy îsi vârî capul în cabinet.

- A mai venit o femeie cu un câine. Nu face parte din pacienții nostri, dar spune că-i o urgență. O primesti?

- Sigur că da, răspunse Cameron.

- Sunt obligată s-o sterg. Am masina la reparat si trebuie să ajung înainte de sase.

- Spune-i doar să intre.

- Nu uita, mâine dimineață avem programată o operație.

- Nici o grijă.

Peste o clipă, în cameră intră o blondă spectaculoasă, cam de-o vârstă cu Cameron, trăgând după ea un terier obez.

- Ce-a pățit micuțul? întrebă Cameron, arătând spre masa de examinare.

Femeia aşeză câinele pe masă. Era imposibil să nu-i observi unghiile roşii impecabile, de aceeaşi nuanță cu rujul, costumul negru de lână bine croit, pantofii cu toc subțire şi părul blond perfect aranjat. Arăta de parcă ar fi fost în drum spre o petrecere.

- Eu ... cred ... ei bine, nu-s sigură. Cred ... că-i bolnav.

- Puteți să-mi dați nişte amănunte? întrebă Cameron, studiind pupila ochiului stâng al cățelului şi observând un început de cataractă. Dreptul era în regulă.

- Păi, a tuşit puțin.

Câinele îi părea cunoscut, dar se concentră asupra consultației. Plămânii sunau bine, inima îmbătrânise, dar era încă puternică, respira normal. Câinele nu avea nimic. îşi agăță stetoscopul pe umăr şi-i examină buza. în acel moment îşi aminti unde-l mai văzuse ... însoțit de adevăratul stăpân. Nu era surprinsă că în locul unde fusese o inflamație negricioasă de toată frumusețea, cu trei săptămâni în urmă, acum nu se mai vedea decât o micuță urmă rozalie.

Privi mai cu luare aminte la blonda care o studia la rândul ei.

- Acesta este Oliver, spuse Cameron. Cățelul doamnei Cutter. Nu-i aşa că n-are nimic?

- Aşa este, aprobă femeia, cu o ridicare nepăsătoare din umeri. De fapt, n-are nimic, exceptând faptul că este pocit. Si ai perfectă dreptate, e câinele bătrânei.

- Ea ştie că l-ați adus aici?

- Habar n-am. Dormea când am plecat.

- Cine sunteți? întrebă Cameron.

- Mă numesc Anna Garret. Sunt amica ... lui David.

- Tu esti Anna?

Un zâmbet slab îi lumină figura, pentru o clipă.

- M-a pomenit David?

- Da, spuse Cameron. Te-a menționat. Trecând peste senzația neplăcută, adăugă: ce cauți în cabinetul meu, însoțită de câinele bunicii lui David?

- Voiam să te cunosc si asa mi s-a părut cel mai usor, răspunse ea. Bătrâna pretinde că David s-a însurat cu tine. Ne certasem puțin, când n-am putut să apar la nunta prietenului lui si apoi, dintr-o dată, aflu că s-a însurat cu tine, desi pretindea că n-o va face niciodată. Nu pot să cred. Oricum, el unde este?

Surprinsă, Cameron o privea cu dezgust. Nu gelozie, nici invidie, ci doar dispreț. O vizitase pe bătrână, îi smulsese informații, asteptase să adoarmă, îi subtilizase câinele si năvălise la ea, pretinzând o urgență!

Asta era femeia de la care îsi închipuise David că ar fi avut de învățat?

Ridică receptorul telefonului. Apoi îl lăsă la loc. Disprețuindu-se pentru propria curiozitate, se pomeni întrebând:

- Te-a sunat David în Anglia si ți-a cerut să revii?

Răspunsul sosi după o scurtă pauză si o încruntare a sprâncenelor.

- Da, de fapt, chiar asta a făcut. Probabil îți închipui că ar fi trebuit să-ți spună?

- Nu este obligat să mă consulte. Ridică iar receptorul.

- Pe cine suni?

Cameron era tentată să-i răspundă că suna la poliție. Ar fi dorit ca răpirea unui animal de companie să fie delict federal. Să poată alerta FBI-ul.

- O sun pe doamna Cutter.

De la primul apel, cineva ridică receptorul, numai că era o voce de bărbat. Glasul lui David.

- Eu sunt, Cameron.

După o scurtă pauză, el spuse:

- îmi pare rău, dar nu pot să stau de vorbă acum. Bunica m-a chemat fiindcă a dispărut Oliver. Este foarte afectată şi-i convinsă că cineva l-a furat. E absolut zăpăcită şi tot bate câmpii cu nişte unghii roşii. Va trebui să te sun eu mai ...

- Spune-i bunicii că Oliver este la mine în cabinet.

- Ce?

- Spune-i!

îi auzi vocea oarecum amortizată, urmată de un strigăt de uşurare, apoi David reveni pe linie.

- Nu-nţeleg cum a ajuns acolo, spuse el pe un ton suficient de îngheţat cât să-i dea de înţeles că o bănuia pe ea.

Oare îşi închipuia că ar fi putut apela la asemenea şiretlic numai pentru a-l revedea?

- Spune-i că n-a păţit nimic. Adăugă, jubilând: Anna l-a adus. Ţi-o mai aminteşti pe Anna, prietena ta? S-o trimit înapoi cu câine cu tot? Acoperind receptorul cu mâna, îi zise Annei: sper că se poate avea încredere în tine să-l duci pe Oliver înapoi.

- Despre ce-i vorba? întrebă Anna. Sunteţi sau nu căsătoriţi?

- Am să-l las pe el să-ţi explice. Luând palma de pe receptor, spuse: ei bine, David, cum facem?

- Vin să-l iau eu însumi.

Cameron închise şi încercă să se stăpânească.

întâlnirea era iminentă.

Capitolul 10

Tot drumul, David avu vreme să se gândească la apariția neasteptată a Annei. între sarcasmele lui Cameron si bâlbâielile bunicii, reusise să priceapă că Anna era cea care-l răpise pe Oliver.

Mânia provocată de atitudinea ei impulsivă era exacerbată de faptul că, din cauza ei, urma să fie pus iar față în față cu Cameron.

Si pe bună dreptate, căci de îndată ce intră în cabinet, ochii îi căzură pe frumoasa veterinară, cuprinsă de trac, purtând o bluză cu imprimeuri si o pereche de blugi mulați. Era aplecată peste masa de consultații, cu o mână pe capul lui Oliver si cu cealaltă mângâindu-l pe spate. Părea agasată de situație.

Din punctul lui de vedere, era minunată. Fiecare din trăsăturile ei distorsionate, cearcănele de sub ochi, aspectul deranjat al suvițelor de păr negru lucios, desprinse din coada de cal, îi provocau o nostalgie greu de suportat.

Cameron îsi drese glasul, făcându-i un semn spre dreapta. Se întoarse si se trezi în fața Annei, care arbora un zâmbet de zile mari.

- David! exclamă ea si vru să i se arunce în brațe.

Ținând-o la distanță cu ambele mâini, el spuse:

- Anna, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai luat câinele bunicii?

- Ah, cui îi pasă de cățelul ăla nesuferit? Adevărata întrebare care trebuie formulată este următoarea: te-ai căsătorit, sau nu, cu femeia asta?

David privi scurt spre Cameron, ca să aprecieze cum primise absurditatea acelor vorbe, apoi răspunse:

- Nu. Bineînțeles că nu.

- Ştiam eu! zise Anna, afişând un surâs încrezut şi-l cuprinse în brațe.

David privi spre Cameron, care-i răspunse cu o privire de dispreț suveran.

- Anna, te rog, spuse el, eliberându-se din îmbrățişare.

- Haide David, linişteşte-te, zise ea, țuguindu-şi buzele. Oliver este

aici. N-a pățit nimic. Crede-mă!

- I-ai pricinuit bunicii câteva ceasuri de suferință.

Se întoarse din profil, îşi flutură genele şi zâmbi alintat.

- N-am zburat toată noaptea ca să discutăm despre câinele bunicii tale. Voiai să mă întorc şi iată-mă. Scoate-mă în oraş la cină şi hai să vedem ce mai face vechea trupă. Unde-ți este spiritul de aventură?

El deschisese gura să-i răspundă, încercând să priceapă ce însemnau cuvintele: „Voiai să mă întorc", când o auzi din nou pe Cameron dregându-şi vocea şi îşi întoarse privirea spre ea.

Se ținea cu mâna de tăblia mesei, de parcă i-ar fi fost frică să nu-şi ia zborul. Cu mânie în ochi, spuse:

- Ce ar fi, porumbeilor, să vă continuați gunguritul în altă parte? Am treabă.

- Cameron ...

- Haide, David, interveni Anna, trăgându-l de mânecă. întrucât el opuse rezistență, îi dădu drumul şi ieşi din cabinet, legănându-şi şoldurile. El o urmări, cu o senzație de ireal. Apoi se întoarse spre Cameron, încercând să găsească o explicație.

- Ai avut dreptate, spuse ea.

- în ce privință? întrebă el, uimit.

- Despre Anna. Fără discuție, as avea ce învăța de la ea. în privința traiului de pe o zi pe alta si a egoismului absolut. Sper să vă înțelegeți de minune. Adică, dacă îți permiți să adopți un asemenea țel în viață.

Tonul ei îi sfâsia inima, dar n-o putea condamna. Si nici nu putea pricepe ce găsise la Anna. Orice ar fi fost, dispăruse. Vechiul lui mod de viață devenise nesatisfăcător, iar Cameron purta întreaga răspundere. Ce-i mai rămăsese?

- Am să-l duc acasă pe Oliver, spuse el, luând în brațe micuțul terier.

Ea se mulțumi să-i întoarcă spatele.

***

- Fără nici o zgârietură, zise el, un ceas mai târziu, depunând

câinele în poala bunicii. Plecând de la Cameron, se descotorosise de Anna o dată pentru totdeauna. Adresându-i-se bunicii, adăugă: îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

- Stai jos, David, spuse ea, bătându-l încurajator pe mână.

Din vocea ei răzbătea luciditate, cum nu mai auzise de mult timp. îi amintea de vremurile minunate când îsi petrecea vacanțele la bunici, în urmă cu cincisprezece ani.

- Vreau să-ți dau un sfat, continuă ea.

- Grozav! exclamă el, asezându-se totusi.

- Stiu cine era femeia aia. Cea care a venit si l-a furat pe Oliver. Nu fi tont, David! Legătura ta cu Anna este prea prețioasă pentru a o periclita cu o asemenea putoare bine îmbrăcată. Scuză-mi limbajul!

Senzația de ireal reveni, mai puternică. încă o dată, fu tentat să încerce să-i explice bunicii că femeia pe care o numea Anna era de fapt Cameron şi că nu-i era nevastă.

Nu-i va fi niciodată.

Niciodată!

înghiți în sec, luptându-se cu un nod în gât, care-l împiedica să respire şi tremurând tot din cauza acelui gând. Greu de spus dacă senzația durase o eternitate, sau doar o secundă, dar când luă sfârşit, inspiră cu nesaț. Nu se bucură de uşurare prea mult, fiind imediat covârşit de disperare.

în mod ciudat, tot acest tumult rămase ascuns, iar bunica lui continuă să-i vorbească moralizator:

- Tu şi Anna îmi amintiți de bunicul tău şi de mine, spuse ea. Să nu râzi. Am fost şi noi tineri, cândva. Am avut parte de o iubire cu totul aparte, David. Şi până când te-am văzut împreună cu mireasa ta, nu mi-a mai fost dat să întâlnesc două persoane la fel de îndrăgostite.

- Bunico, nu înțelegi ... murmură el.

- Taci şi lasă-mă să termin. Au trecut mulți ani de când Nathaniel a murit şi îmi amintesc încă sunetul vocii lui, şoptindu-mi numele. N-

aş schimba zece minute din viața petrecută împreună, pentru zece ani de singurătate. Un asemenea sentiment este un miracol, David, atunci când apare. Trebuie să-l protejezi.

- Cameron ...

-Aşa o cheamă pe obrăznicătura care a dat buzna, astăzi? Scapă de ea, David! N-o lăsa să-ți distrugă şansa de fericire!

Cuvintele bunicii îi răsunau în urechi iar şi iar, ca nişte ecouri. Simți că-l năpădesc lacrimile şi se luptă să le rețină. Şi Cameron utilizase vorba aceea, „fericire".

Se gândi la adevărata Anna, la cât era de egoistă si la ciudata atracție pe care o exercitase asupra lui. Se simțise în siguranță, sau măcar asa îsi închipuise. Pe ea n-o interesa decât propria persoană si, în consecință, el nu simțise nici un fel de responsabilitate.

Dar evoluase - Cameron îi schimbase pentru totdeauna felul de a fi.

Când o privise în ochii uimitor de albastri? Sau atunci când făcuseră dragoste pentru prima oară, contopindu-se într-o singură entitate? Sau poate mai târziu, după ce o determinase să-l părăsească, atunci când revenise singur la casa de lângă lac si colindase fără țintă prin camere, înțelegând că viața fără Cameron era lipsită de substanță?

Totusi, nu înțelesese cât de lipsită de sens îi devenise existența până ce n-o revăzuse în cabinet, întâmpinându-l cu silă. Până acum.

- Să nu-ți fie teamă să iubesti din tot sufletul, spuse bunica, mângâindu-l. Este singurul lucru pentru care merită să trăiesti. O iubesti pe Anna, sunt convinsă, se vede. Iar ea te iubeste, de asemenea.

El făcu automat traducerea din Anna în Cameron si simți că era pe cale să-i cedeze inima. Suferința monotonă care-l încerca de fiecare dată când ajungea în prezența ei căpătase un nume: iubire. Pentru el, Cameron însemna mai mult decât orice sau oricine, iar el stiuse asta instinctiv, cu trup si suflet, mult înainte ca mintea să constientizeze ideea.

întrebarea care se punea acum era următoarea: oare, în încercarea de a se proteja, n-o îndepărtase pentru totdeauna?

- Să n-o pierzi! completă bunica, blând.

- S-ar putea să fie deja prea târziu, sopti el.

Următoarele câteva zile, Cameron le petrecu încercând să-i dea uitării pe David, pe Anna şi pe toţi ceilalţi cunoscuţi. Singura îmbărbătare o găsea în muncă şi până şi aceasta îi fu răpită când, după altă încăierare pisicească, fu nevoită să-l trateze pe Piddikins din nou.

în seara aceea începuse s-o picteze pe Muzzy, pisicuţa pestriţă. îi venea greu să mânuiască pensulele cu degetele bandajate - mulţumită lui Piddikins - dar îşi dădea toată silinţa. Se gândea cu regret la faptul că nu avusese şansa să-l picteze pe Domino. O, Doamne! ... lacrimile începuseră să i se adune în ochi, când sună telefonul.

Vocea feminină era subţire şi ezitantă. Se concentră să înţeleagă mesajul, ceva despre Oliver, o urgenţă şi casa de lângă lac.

- Doamna Cutter? întrebă Cameron.

- Repede, fu singurul răspuns, înainte de întreruperea convorbirii.

Lăsă receptorul în furcă, cu fruntea brăzdată din cauza încruntării, nehotărâtă. Să fi fost altă glumă proastă, sau vreo farsă? Să fi fost Anna, dându-se drept doamna Cutter? Cu ce scop?

Verifică trusa pentru urgenţe. Nu-şi putea permite să considere apelul drept păcăleală. Va trebui să meargă până la cabana de lângă lac, deşi era ultimul loc din lume unde şi-ar fi dorit să ajungă. Lumina zilei se diminua progresiv, cu trecerea kilometrilor, iar teama îi pulsa în inimă.

Când ajunse, era deja întuneric şi fu uimită să constate că pe alee nu se vedea nici un alt vehicul. Casa mare şi posomorâtă părea argintată de lumina lunii. Numai stelele de pe cer dădeau peisajului o notă de optimism.

Urcând treptele de la intrare pe bâjbâite, observă o luminiţă care pâlpâia in interior. Bătu la uşă, apoi apăsă pe clanţă, tot mai stânjenită. Era deschis.

Câteva lumânări aprinse erau plasate pe o lădiță de lemn răsturnată, lângă balustrada scării interioare. Cameron încercă să acționeze întrerupătorul, dar îsi aminti că nu exista curent electric, probabil de câțiva ani. Dorindu-si să se fi gândit din timp la o lanternă, se mulțumi să ia o lumânare si porni în căutarea bunicii si a lui Oliver.

Nimeni. Nemiscare si liniste! Se întoarse la scară si observă o luminiță venind de la etaj. încetisor, începu să urce cu grijă, având trusa într-o mână si lumânarea în cealaltă.

- Oliver? Vino aici, cuțu. Oliver?

Acelasi rezultat.

- Doamnă Cutter?

Tot nimic.

Ajunsă pe palier, strigă:

- Anna?

Tăcere.

Găsi alte lumânări răspândite de-a lungul coridorului si le urmă în direcția fostei camere a lui David. Oprindu-se în prag, privi înăuntru, iar ceea ce-i fu dat să vadă îi aduse lacrimi în ochi, oprindu-i respirația.

Camera era mai bine luminată si, din cauza tapetului galben, aducea cu un seif plin cu aur. în centru era asezat vechiul leagăn, refăcut, revopsit perfect, iar înăuntru, vechiul ursuleț de plus al lui David, Boogie.

Simți apropierea cuiva si închise ochii, oprindu-si suspinul pe buze si încercând să-si fixeze în minte avalansa de senzații. Se simți cuprinsă în brațe si încălzită de o respirație fierbinte. Stiu că era David. L-ar fi recunoscut oricum, îsi zise ea.

Deschise ochii, convinsă că visa si că astfel va da semnalul unei noi zile de deznădejde. Dar lumânările continuau să pâlpâie, iar leagănul era tot acolo.

El îi sărută ceafa si toată durerea ultimelor săptămâni păru să dispară, ca prin farmec.

- Ah, David, murmură ea.

- Iubirea mea, sopti el.

Alegerea acelui cuvânt o uimi. Se întoarse, încă înlănțuită de brațele lui.

- M-ai speriat, chemându-mă aici în modul ăsta.

- îmi pare rău. Credeam că, dacă te sun eu, n-ai să vii, asa că am rugat-o pe bunica. Figura lui dragă se afla acolo, aproape, dar ei încă nu-i venea să creadă.

- Nu stiu ...

- Eu stiu, spuse el, stergându-i lacrimile cu degete tandre si sărutând-o pe frunte. Apoi buzele lui coborâră pe obraz, iar ea închise din nou ochii, sperând că, dacă era vis, nu se va mai trezi niciodată. Am nevoie de tine, Cameron, îi sopti el în păr. Am stiut-o mereu si situația m-a speriat. Dar si mai tare mă înspăimântă gândul că te-as putea pierde. îi ridică bărbia cu un deget si, privind-o în ochi, îi spuse: te iubesc!

Nici în cele mai îndrăznețe vise nu sperase să audă asemenea cuvinte din gura lui.

- Mă iubesti?

- Te ador.

- Si eu te iubesc, murmură ea, minunându-se cât de sărace păreau cuvintele. Dar iubirea nu-i suficientă, adăugă ea. Nu dorea să se mai amăgească. în final, totul se reduce la faptul că n-ai avut încredere în mine. Ți-a fost teamă să nu-ți provoc suferință.

- Nu, protestă el. N-am avut încredere în mine.

- N-am încercat să te prind în capcană.

- Stiu, replică el, sărutând-o pe gât. Sunt convins.

- Dar nu mai pot accepta aceleasi condiții, David.

- Nu va mai fi cum a fost până acum, sopti el, sărutându-i obrajii pe rând.

- Spui asta, dar ...

- O spun fiindcă, în cele din urmă am priceput. O sărută pe buze, iar ea îşi împreună braţele după gâtul lui şi îl trase mai aproape, într-o contopire plină de încântarea extatică a iubirii împărtăşite.

Parcă încerca s-o zdrobească în braţe, s-o simtă cât mai aproape. Singura soluţie era să facă imediat dragoste. Doar aşa putea fi satisfăcută acea dorinţă nestăvilită a trupurilor şi sufletelor lor.

însă ea avea nevoie de timp. Era obligatoriu să-i recâştige încrederea, mai întâi. Cameron murmură:

- Niciodată n-am avut probleme cu atracţia fizică.

El o privi, scăldat în lumina pâlpâietoare, cu ochi întunecaţi, senzuali şi aprinşi de pasiune.

- Nu, într-adevăr, aprobă David, sărutându-i colţul gurii.

- Evoluţia este prea rapidă. în urmă cu câteva zile, sau chiar cu doar o oră, credeam că n-o să te mai văd niciodată.

- N-am chemat-o pe Anna. Din partea mea, n-avea decât să rămână la Londra.

- Ştiu. Mi-am dat seama că minţea.

- Te-am iubit încă de la început, Cameron. Ai avut dreptate, încercam să mă apăr. Credeam că Anna era potrivită fiindcă nu mă solicita în nici un fel. Alesesem o relaţie lipsită de perspective ca să-mi demonstrez inutilitatea angajamentelor.

- Cum de te-ai schimbat?

- Te-am cunoscut pe tine. Tu eşti cea care mi-a schimbat concepţiile. Şi bunica. Mi-a administrat o lecţie aspră despre ceea ce este cu adevărat important în viaţă. Recunosc, nu-i permanent lucidă, dar poate recunoaşte dragostea adevărată, când o observă.

Mugurii delicaţi ai dragostei apăruseră în momentul când păşise în cameră şi descoperise leagănul. Acum începură să se deschidă, ca supusi influenţei binefăcătroare a soarelui. îi atinse faţa, iar el îi sărută degetele, lăsându-si sentimentele să i se oglindească în privire.

- Leagănul acela vechi mi-a murmurat ceva despre continuitatea vieții, spuse el. Pe când îl reconstruiam, mi l-am imaginat pe bunicul, confecționându-l cu propria mână pentru fiul lui, pentru mine. Tata a făcut niste greseli groaznice, iar mama a fost obligată să se descurce cum a putut mai bine. Vreau să trag învățăminte din acele greseli si să nu le repet. Avându-te alături, Cameron, stiu că sunt capabil.

- Dar în privința copiilor ...

- Vom avea o mulțime de copii, o linisti el tandru. Cu condiția să semene cu tine.

- Chiar si băieții?

- Chiar si ei.

îi cuprinse mâinile în palmele sale uriase.

- Mărită-te cu mine. Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Ea simți că se topeste pe picioare. N-avea cum să-i răspundă. Nu încă.

Epilog

David nu fusese niciodată amator de vacanțe. îi plăcea activitatea, munca la proiecte şi considerase mereu că lâncezeala pe o plajă, undeva, ar fi fost plictisitoare.

Poate că încă simțea la fel.

Dar această vacanță? Era cu totul altceva.

Sigur, lenevea, dar într-o bărcuță cu vâsle, plutind pe lacul azuriu, sub soarele primăverii târzii, cald, dar nu sufocant, cu undița în mână şi cu sticla de vin, pe jumătate goală, alături.

Se foi pe loc şi aruncă o privire spre casa cea veche pe care o iubise în copilărie şi o revendica acum, adult fiind. Domino stătea pe noul debarcader, abia terminat, dând din coadă de parcă ar fi solicitat o plimbare cu barca.

Oftă din rărunchi. Ei bine, din punct de vedere tehnic, nu era o vacanță. Era luna de miere. Totuşi, deosebirea părea să-i fie puțin neclară.

- A muşcat ceva?

Privi spre pătura în carouri ce acoperea fundul bărcii şi la femeia

splendidă întinsă deasupra, care-l studia peste marginea cărții. Purta nişte bikini foarte sumari, ochelari de soare, o verighetă groasă de aur - pe inelarul mâinii stângi - şi cam atât.

- Nu încă, răspunse el. Se ridică grijuliu, îşi scoase cămaşa şi o aruncă în barcă. Dar mă gândeam la nişte posibile compensații.

- David ...

îşi scoase şi şortul, împreună cu chiloții.

Cameron exclamă:

- Vai, vai, si-i aruncă un zâmbet diavolesc, închizând cartea si lăsând-o sub banchetă.

Cu atenție crescută, ca pentru a nu răsturna barca, el se lăsă în genunchi si-i scoase sutienul minuscul. îsi pironi privirea pe sânii albi ca neaua ai femeii iubite. Apoi desfăcu siretul ce fixa slipul, iar costumul ei de baie poposi alături de hainele lui, pe fundul bărcii.

- Nu crezi că a venit vremea să ne ocupăm de mostenitori? sopti el, privind-o în ochi. Suntem deja căsătoriți de . trei zile. N-are rost să mai pierdem vremea.

Ea se ridică în picioare, îi cuprinse talia si-l sărută provocator. El simți cum îl străbate focul pasiunii.

- Credeam că n-ai să mai sugerezi asa ceva, spuse ea, trăgându-l în jos.

îl făcuse să astepte aproape un an, înainte de a-i acorda mâna. Declarase că era mai bine să fie sigur. Si avusese dreptate, răstimpul îi fusese de folos. Să reamenajeze casa, să reconstruiască debarcaderul, s-o convingă de trăinicia sentimentelor lui si să se pătrundă de adevărul că dragostea adevărată era nemuritoare si magică, asa cum spusese bunica.

- Te iubesc, sopti ea, dăruindu-i-se. Atât de mult, David, pentru totdeauna!

- Ah, dragostea mea, răspunse el, încă înmărmurit de minunea pe care o trăia. Vrei?

- Da!

Sfârşit